

‘கோப்பாய் சிவம்’ சிறுகதைகள்

கோப்பாய் சீவம் சிநுக்கைகள்

சர்வானந்தமயரீட வெளிப்பீடு

12.09.2016

மறுமலர்ச்சிப் பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா

கலைச்செல்வி ஆசிரியர் “சிற்பி”

எழுத்தாளர் “செங்கை ஆழியான்”

ஆகியோருக்கு.....

தந்தை
மறுமலர்ச்சிப் பண்டிதர்
ச. பஞ்சாட்சரசர்மாவின்
நூற்றாண்டு ஜயந்தியில்.....
(1916 - 2016)

தனயன்,
எழுத்தாளர் கோப்பாய் சிவத்தின்
இலக்கிய உலகல்
ஐம்பதாவது ஆண்டை நோக்கி.....
(1967 - 2017)

கோப்பாய் சிவம் அவர்களின் 'நியாயமான போராட்டங்கள்' (1985), 'தார்மீகக் கோபங்கள்' (2004) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகள் ஏற்கனவே வெளியாகியுள்ளன. கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் இவர் எழுதிய சிறுகதைகளுள் வெவ்வேறு ரகத்தைச் சேர்ந்த தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்த 35 கதைகளின் தொகுப்பே இத் தொகுதி 'கோப்பாய் சிவம் சிறுகதைகள்' என்ற மகுடத்தில் முன்றாவது தொகுப்பாக இது வெளிவருகிறது.

இத் தொகுப்பில் அடங்கிய சிறுகதைகளில் பெரும்பாலானவை மூன்று தசாப்த காலத்துக்கு முன் எழுதப்பட்டவை. ஆரம்ப காலத்தில் கவிதை எழுதுவதில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த சிவம் 1975 காலப்பகுதியின் பின்னரே சிறுகதைத்துறையில் முழுமூச்சுடன் எழுதத் தொடங்கினார். தற்பொழுது இவரது எழுத்து முயற்சிகள் யாவும் ஆன்மீகத்துறை சார்ந்தே அமைந்துள்ளன.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஆழமாகத் தடம்பதித்த மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்களில் ஒருவராக விளங்கிய பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா அவர்களின் புதல்வரான கோப்பாய் சிவம், தந்தை வழி பெற்ற இலக்கிய உணர்வும் அறிவும் ஆர்வமும், பண்டைய இலக்கியத்தின்பாற்பட்ட பாரம்பரியத்தையும் ஈர்ப்பையும் அவருக்கு அளித்திருந்த அதேவேளை நவீன இலக்கியத்தின் போக்குகளையும் புரிந்து கொள்ள ஏதுவாய் அமைந்தன. சிறுகதை, கவிதை, குறுநாவல் கட்டுரை ஆகிய துறைகளில் இவர் ஈடுபட்டபோதிலும் சிறுகதைத் துறையிலேயே இவருக்கு அதிக வெற்றிகள் கிட்டின.

1976 இல் முதல் காலாண்டில் வெளியான சிறுகதைகளில் சிறந்த கதைக்கான தகவம் பரிசு, விடிவெள்ளி முத்தையா சிறுகதைப்போட்டியில் சிறப்புப் பரிசு (1981), மட்டக்களப்பு தாரகை சஞ்சிகை நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாவது பரிசு, (1984) மட்டக்களப்பு ஷகளம்' இலக்கிய வட்டம் நடத்திய திருமதி நோஸ்பற்றிக் நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் பாராட்டுப் பரிசு (1985) ஆக்க உரிமைகள் வியாபாரக்குறிகள் பதிவுகம் நடத்திய சிறுகதைத் தொகுதிக்கான போட்டியில் முதற்பரிசு ரூபா 5000.- ஆகியன இவரது எழுத்துத் திறமைக்குக் கிடைத்த பரிசுகள்.

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றினை எழுதிய செங்கை ஆழியான், 1961 - 1983 காலப்பகுதியை 'புத்தெழுச்சிக்காலம்' என வகைப்படுத்தியுள்ளார். "ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் சிறுகதைகள் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் பரவிய காலம் இதுவாகும். சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மாற்றங்கள் ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கிய காலமும் இதுவே" என இக்காலகட்ட எழுத்துக்கள்பற்றி அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

சிறுகதையுலகம் அடுத்த காலப்பரிமாணத்தைப் பெற்றுள்ள இன்றைய நிலையில் கோப்பாய் சிவத்தினது 1975/1986 காலக் கதைகள் அக்காலகட்டத்தைச் சித்திரிப்பனவையுள்ளன. இவற்றைவிட 90இல் எழுதப்பட்ட கதையொன்றும் 2008இல் எழுதப்பட்ட கதையொன்றுங்கூட இத் தொகுப்பில் இடம்பிடித்துள்ளன. இக்கதைகளைத் தற்போது வெளிக்கொணரும் ஆசிரியரது நோக்கம் ஆக்க இலக்கிய ஆய்வாளர்களுக்கும் இலக்கிய மாணவர்களுக்கும் உதவும் பொருட்டுத் தனது ஆக்கங்களை ஆவணப்படுத்திக் கையளிப்பதாக அமைகிறது.

கோப்பாய் சிவம் தனது சிறுகதைகளின்மூலம் தாம் நேரடியாகச் சமுதாயத்தைச் சீர்திருத்த முனையவில்லை. தாம் கண்டு கேட்டு அனுபவித்த சம்பவங்களை,

உணர்ச்சிகளை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்கிறார். இவர் சொல்லும் சமூகச் செய்திகள் மனித குலத்துக்குப் பொதுவான உணர்வுகளைக் கொண்டுள்ளன. இப்பண்புகளையொட்டி ஆக்கப்பட்ட சிறுகதைகள்மூலம் படிப்போரின் மனச்சாட்சியை உலுப்பிவிடுவதே இக்கதைகளின் சமூகப்பயனாகும்.

இவர், தான் கூறவந்த கருத்தைச் சுற்றிவளைக்காது நேரடியாக எளிமையாகச் சொல்லிவிடுகிறார். இவரது கதைகளில் சமூக அவதானிப்பும் சமூக விமர்சனத்துடன் கூடிய தேடலும் காணப்படுகின்றன.

இவரது கதைகளில் 'ஒரு மரண ஊர்வலம் புறப்படுகிறது', 'நியாயமான போராட்டங்கள்' ஆகியவை யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் சாதிப்பிரச்சினை சம்பந்தமானவை. சமுதாயம் என்ற பரந்த தளத்தில் நின்று மானுடத்தைப் பல கோணங்களில் நோக்கிப் புனையப்பட்ட கதைகள் இவை. படைப்பாளியின் பார்வைவிரிவை இக்கதைகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

எழுத்தாளர் பலர், பலதரப்பட்ட 'இஸங்'களில் சிக்குண்டு சாதிப்பிரச்சினையை எரிசரமாக எழுத்தில் வடித்த ஒரு காலகட்டத்தில், கோப்பாய் சிவம் அவர்கள் சாதியம் தொடர்பாக சமுதாயத்தில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றங்களை மனிதாபிமானச் சமநிலை பேணுகின்ற நோக்கில் படைத்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் மிகவும் அவதானத்துடன் சமூகத்துவம், மனிதத்துவம் பற்றிய கருத்தியலை இந்தச் சிறுகதைகளில் பொதிந்துள்ளார்.

மேற்குறிப்பிட் கதைகள் இரண்டும் அந்தண சமூகப் பின்புலம் சார்ந்தவை.

அந்தண சமூகத்தில் கோயில் குருமார் எதிர்கொள்ளும் பொருளாதாரப் பிரச்சினையை இவரது 'அன்னை சிரித்தாள்' 'கூனல்' ஆகிய கதைகள் சிறப்பாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

‘அன்னை சிரித்தாள்’ என்ற கதையில் வறுமை, இயலாமை காரணமாக கோயில் ஐயர் தமது மனச்சாட்சிக்கு மாறாக, ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை என்ற சமாதானத்துடன் தமது மனைவியின் உயிரைக்காப்பாற்ற, அம்பிகையின் கழுத்தில் இருந்த தாலியைக் கழற்றும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருப்பதும் அதனால் ஏற்படுகின்ற அவரது மனப்போராட்டமும் ஒரு மானுட அல்லல் மிகுந்த வலியுடன் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

கோயிற் குருமாரை தொழிலாளி வர்க்கத்தினராகப் பார்க்கப்படும் நிலையையும் கோயில் எசமானர்கள் என்ற முதலாளி வர்க்கத்தினரால் அவர்களது உழைப்பு சுரண்டப்படும் நிலையையும் ‘சூனல்’ என்ற கதை சிறப்பாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. இந்தச் சுரண்டல்களில் இருந்து விடுபடக் குருக்கள் எடுக்கும் முடிவு ஒரு சமூகமாற்றத்திற்கான சிந்தனைக்கு வித்திடுவதாக அமைகிறது. ‘சூனல்’ இத் தொகுதியில் உள்ள சிறப்பான கதைகளில் ஒன்று என்பதில் எவ்வித மாற்றுக்கருத்தும் இருக்க முடியாது.

‘பிள்ளைத்தமிழ்’ என்ற சிறுகதை சிறுவர்களிடத்தில் ஆசிரியர் காட்டும் அன்பையும் பரிவையும் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. ஒரு பத்துவயது வேலைக்காரச்சிறுமி அயல்வீட்டில் குழந்தையைப் பராமரிக்கும் நிலையையும் அவள் அந்த வீட்டில் சரியானபடி கவனிக்கப்படவில்லை என்பதையும் அறிந்து அவளை அங்கிருந்து விடுவிக்க ஆசிரியர் எடுக்கும் முயற்சியும் கடைசியில் அந்த வேலைக்காரச் சிறுமி, தான் பராமரிக்கும் குழந்தையின்மேல் வைத்துள்ள பாசத்தால் அவரது முயற்சி நிறைவேறாமல் போவதையும் ஆசிரியர் சிறப்பான முறையில் பதிவு செய்துள்ளார். இந்தக் கதையில் ஒரு மானுடத்தேடல், மிகுந்த வலுவுடன் வெளிப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

‘தார்மீக் கோபம்’ என்ற கதையும் சிறுவர்களிடத்து ஆசிரியர் வைத்திருக்கும் நேசிப்பைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இக்கதையில் கண்ணன் பாத்திரத்தில் சிறப்பாக நடித்த ஒரு சிறுவன் புகைப்படம் எடுக்கப்படாமல் உதாசீனம் செய்யப்பட்டபோது ஒரு ஆசிரியருக்கு ஏற்படும் கோபம் சிறப்பாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது ‘ம்.. விரைந்தெழு! ஒரு சின்னஞ்சிறு குழந்தைக்கு எதிராக நிகழும் கொடுமையை எதிர்த்துப் போராடு! அந்தக் குழந்தை உள்ளத்தில் கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் கண்ணீரைத் துடைத்துவிடு! அவன் கண்களில் மலர்ச்சியை ஏற்படுத்து! காலதாமதம் செய்யாதே!’ என ஆசிரியரின் உள்ளம் கொதித்தெழும் இடம் அவரது தார்மீகக் கோபத்தைச் சிறப்பாகப் புலப்படுத்துகிறது.

‘குழந்தை’ என்ற கதையிலும் ஆசிரியர் குழந்தைகள் மேல் வைத்திருக்கும் அன்பையும் பாசத்தையும் காண முடிகிறது.

‘கணிப்பு’, ‘நிழல்களும் நிஜங்களும்’, ‘ஏக்கங்கள்’, ‘தோல்வியும் அவனுக்கு ஒரு பெருமை’, ‘உதயம்’, ‘பொய்மையும் வாய்மையிடத்து’, ‘இரசனைகள்’, ‘அழகு’ ஆகிய கதைகள் ஆண்பெண் உறவுசார்ந்த புரிதல்களை பல்வேறு கோணங்களில் முன்வைக்கின்றன. இக்கதைகளில் தூக்கலாகத் தெரிகிற கருப்பொருள் காதல், குடும்பம், ஆண்பெண் உறவு சார்ந்த பிரச்சினைகள்தான். சம்பவங்களினூடாகவும் சம்பாஷணைகளுக்கூடாகவும் ஆண் பெண் உறவு நிலைகளைச் சித்திரிக்கின்ற பாங்கும் அந்த உணர்வுநிலைகளுக்குப் பொருத்தமான பகைப்புல வர்ணனைகளும் இக்கதைகளில் கலாபூர்வமாக அமைந்துள்ளன. அதனால் இவை வாசகரது மனத்தில் பலதரப்பட்ட இரசனை அனுபவங்களைத் தருகின்றன.

இவருடைய கதைகளின் அவதானிப்புகள் மனித சமூகப் பிரக்ஞைகொண்ட ஓர் எழுத்தாளனின் அக்கறைகளாக

அமைகின்றன என நாம் கணித்துவிடலாம். தான் கற்றுணர்ந்த அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாக இவருடைய கதைகள் அமைந்துள்ளன. அழகும் எளிமையும் சேர்ந்த ஆற்றொழுக்கான மொழிநடை இவரது கதைகளுக்கு வலுச்சேர்க்கின்றன.

இத்தொகுப்பில் உள்ள அத்தனை கதைகளுமே ஏதோவொரு வகையில் சிறப்பு வாய்ந்தவையாக அமைந்துள்ளன. இச்சிறுகதைத் தொகுதியை வெளிக்கொணர்வதன் மூலம் கோப்பாய் சிவம் அவர்கள் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மீண்டும் தமது தடத்தை ஆழமாகப் பதித்துள்ளார். அவருக்கு எனது மனப்பூர்வமான வாழ்த்துக்கள்.

தி. ஞானசேகரன்

ஞானம் பணிமனை

3-பி, 46 ஆவது ஒழுங்கை,

கொழும்பு -06

25-07-2016

editor @gnanam.info

கோப்பாய் சிவம் சிறுகதைகள் குறிக்க கிறனாய்வுக் குறிப்பு

கோப்பாய் சிவம் சிறுகதைகள் என்ற தலைப்பிலான சிறுகதைத் தொகுதியைப் படித்து முடித்திருக்கின்றேன் எனக் கூறுவதைவிட நான் அக் கதைகளை இன்னும் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன், அக் கதைகளை வாசித்தபோது மனத்தில் ஏற்பட்ட கேள்விகளுக்கான விடைகளைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றேன் என்பதுதான் உண்மையாக இருக்கும் என்றே நினைக்கின்றேன். இக்கதை மாந்தர்கள் மனத்தில் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்ற விவாதத்தில் உங்களையும் பங்குதாரர்களாக்கிக் கொள்வதற்காக உங்களோடு தொடர்பு கொள்ளும் முயற்சியாகவே இக் குறிப்பு அமைகின்றது.

எழுபதுகளிலும் எண்பகளிலும் எழுதப்பட்ட முப்பத்தைந்து கதைகளின் தொகுதியே இந்நூல். என்னுரை என்ற தலைப்பில் ஆசிரியரின் வாக்குமூலமாக, “ஏதாவது ஒரு கோட்பாட்டை அல்லது வாய்ப்பாட்டை மனதில் கொண்டு அதற்கேற்றபடி ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்திற்குள் நின்று சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை அல்ல எனது கதைகள்....

“பிரச்சினைகளையும் அவற்றின் தீர்வுகளையும் வெளிப்படையாகவே ஒரு கோஷமாக அல்லது ஒரு புதிர்க் கணக்கின் மறுமொழியாகத் தேடுபவர்கள் ஏமாற்றமடையலாம்.”

எனக் கூறுவது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய அரங்கில் கோலோச்சிநின்ற - நிற்கின்ற எந்த ஒரு அணியையும் சார்ந்தனவாக நான் இல்லை என்று வாசகர்களுக்குச் சத்தியம் செய்வதாகவே இருக்கின்றது. மேலும்,

“புறத்தே நிகழ்கின்ற சம்பவங்கள், தென்படுகின்ற காட்சிகள், கேட்கின்ற ஓசைகள் எல்லாமே ஏதோ ஒரு வகையில் எனது இதயத்தில் உணர்வலைகளைத் தூண்டிவிடும்போது இலக்கிய சிருஷ்டிகள் உருவாகின்றன”

எனக் கூறுவது இலக்கிய உருவாக்கத்தின் அடிப்படையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. உண்மையில் மனித உணர்ச்சிகளுக்கு உருக்கொடுப்பதுதானே இலக்கியம். அந்த உணர்ச்சிகளைத் தூண்டி விடுபவவை கண்முன்னே காணும் புறச்சூழலும் சூழல் நிகழ்வுகளுமேயாகும். இந்த உண்மையை உணர்ந்து கொண்டதன் விளைவுதான், “வாழ்க்கையோடு ஒட்டியதாக நமது கண்முன்னே காண்கின்ற பாத்திரங்களை நடமாடவிட்டே எனது கதைகளை நான் அமைத்திருக்கின்றேன்” என்ற ஆசிரியர் வாக்குமூலம். இது படைப்பின் சமூக யதார்த்தத்தினை எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இலக்கிய உருவாகத்தைப் புரிந்துகொண்டு இலக்கியத்தின் சமூக யதார்த்தத்தினை அடித்தளமாகக் கொண்டு இலக்கியப் படைப்பை உருவாக்கியவர் அந்தப் படைப்புக்களினூடாக வாசகர்களுக்குச் சில செய்திகளையும் சொல்லியிருப்பதாகக் கூறுகின்றார்.

“இவை ஒவ்வொன்றும் வாசகனுக்கு ஏதோ ஒரு செய்தியைக் கூறுகின்றன... இக் கதைகள் கூறும் செய்திகள் இவற்றைப் படிக்கும் வாசகனது மனத்திலே சில விளைவுகளைத் தோற்றுவிக்க முடியுமானால் அதையே நான் எனது வெற்றியாகக் கருதுவேன்” இந்த எதிர்பார்ப்பு வெற்றியளித்துள்ளதா என்பதுதானே ஆசிரியரது ஏக்கம். நான் அக்கதைகளை இன்னும் படித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். இக் கதைகளை வாசித்ததனால் மனத்தில் ஏற்பட்ட கேள்விகளுக்கான விடைகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றேன். மனத்தில் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற விவாத்தில் உங்களையும் இணைத்துக் கொள்ளவே விரும்புகின்றேன் என்ற எனது வாக்குமூலம் என்னளவில் ஆசிரியருக்குக் கிடைத்த வெற்றிக்கான அடையாளங்களே. ஆனால் இந்த வெற்றி இக்கதைகளைப் படிக்கும் ஒவ்வொரு வாசகனிடமிருந்தும் கிடைக்கப் பெறவேண்டும்.

இவை கதைகள். ஆனால் வெறுங்கதைகள் அல்ல. ஒவ்வொன்றும் ஏதோவொரு செய்தியை எமக்குச் சொல்கின்ற அல்லது உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு அதிர்வை ஏற்படுத்துகின்ற கதைகளாகவே உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றையும் உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதாக இருந்தால் இந்தக் குறிப்பே தனி நூலாகி விடலாம் என்ற அச்சத்தால் நான் சொல்லாமல் மனத்தில் மறைத்து வைத்தவை பல. முப்பத்தைந்து கதைகள் உள்ள இத் தொகுப்பில் காதல், பாசம், குடும்ப உறவுகள், வறுமை, பிரிவுத்துயர், சீதனம், பொருந்தாமணம், சாதியம், மதம் எனப் பல்வேறு விடயங்களை மையப்படுத்திய கதைகள் காணப்பட்டாலும் அவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மனித நேயம் நெஞ்சத்தைத் தொடுவதாக உள்ளது.

தொகுதியின் முதற்கதையாகவுள்ள 'பண்பு' காலையில் கோப்பித்தூள் வாங்குவதற்காகக் கடைக்குச் சென்றவன் அங்கே அது கிடைக்காதபோது கடைக்காரனின் முதல் வியாபாரத்தைக் கெடுத்துவிடக் கூடாதென்பதற்காக தான் பயன்படுத்தாத சிகரெட்டைக் காசு கொடுத்து வாங்கிவிட்டு கடைக்காரனுக்குத் தெரியாமல் அதை வழியி லேயே எறிந்துவிட்டுச் செல்லும் ஒரு வாடிக்கையாளனின் மனிதாபிமானத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. எறிந்துவிட்டுப் போன சிகரெட்டால் அவனுக்குக் கிடைத்த நட்டம் சிறியதாக இருக்கலாம். ஆனால் அவன் தனது இழப்பைப் பொருட் படுத்தாமல் தன்னால் கடைக்காரனுக்கு நாள் முழுவதும் நடைபெற வேண்டிய வியாபாரம் பாதிக்கப்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதில் காட்டிய அக்கறை போற்றத்தக்கது. தனது இழப்பையும் துன்பத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் மற்றவர்களின் நன்மைக்காக வாழும் வாழ்வு மனிதாபிமானம் மிக்க மானிடர்களுக்கு உரியதுதானே. அந்தவாழ்வை வாழ்வதற்கு ஏன் நாங்கள் தயாராகக் கூடாது? இது ஆசிரியர் ஒவ்வொரு மனிதனையும் நோக்கிக் கேட்கும் கேள்வியாகவே உள்ளது.

ஒரு கடைக்காரனுக்காகத் தனது பணத்தை இழந்த மானிடத்தை மனதில் சுமந்தவாறு சிதைந்த கூடுகள் என்ற கதையைப் படித்தபோது அங்கே வீட்டின் முகட்டில் இருந்து குருவிக் கூட்டைச் சிதைத்து அதனுள் இருந்த முட்டையை உடைத்த ஒருவனின் மனவேதனையைப் பார்க்கின்றேன். குருவியின் கூட்டைச் சிதைத்து அதன் பிள்ளையான முட்டையை அழித்தவன் தனது கர்ப்பவதியான மனைவியை, அவளின் வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தையை யமகிங்கரன் அழிக்க முற்படுவது போல உணர்கின்றான். அவன் அறியாமல் செய்த தவறுதான். ஆனால் ஒரு உயிர்க் கொலை அவனால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. பசுவின் துயரத்திற்காகத் தனது மகனையே தேர்க்காலால் நசித்துக் கொண்டு நீதியை நிலை நாட்டிய சோழ மன்னனின் கதையை இளமையிலிருந்து மனத்தில் பதிய வைத்திருக்கும் சந்ததியின் வழிவழிவந்த ஒருவனின் மனச்சாட்சியே இங்கு தன்னால் கொல்லப்பட்ட குருவியின் குஞ்சுக்கு நீதி கேட்டுத் துடிக்கின்றது. உயிர்களிடத்து அன்பு வேண்டும். தன்னுயிர் போல் பிற உயிர்களையும் நேசிக்க வேண்டும் என்ற செய்தியை இக்கதை சற்றே ஆழமாக மனதில் பதிய வைத்திருக்கின்றது.

மௌனங்கள் உடைகின்றன என்ற கதை தமது வாழ்க்கையைப் பற்றி மட்டுமே சிந்தித்த, தமது வசதிகளை மட்டுமே உருவாக்கிக் கொண்டு தமது மகிழ்ச்சிக்காக மட்டுமே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு கூட்டத்தினரின் மத்தியில், தனக்காக வாழாமல் பிறருக்குக்காக வாழ நினைத்த ஒருவனின் கதையாகவுள்ளது. அவனின் இலட்சியக் கனவுகள் பலிக்காமல் போயிருக்கலாம். எதிர்பார்ப்புக்கள் ஏமாற்றத்தைத் தந்திருக்கலாம். ஆனால் அவை அவனுக்கு வாழ்க்கையில் புதிய பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கின்றன. மற்றவர்களின் தவறுகளைக் கண்டு கொள்வதாலோ அவர்கள்மீது கோபப்படுவதாலோ பயன் ஏதும் கிடைத்துவிடப் போவதில்லை. நீ மனிதாக வாழ்! அந்த வாழ்வே உனக்குப் போதுமானது,

மற்றவர்கள் உன்போல வாழவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதை விட நீ வாழ்ந்து உன்னை மனிதனாக்கிக் கொள், அதுவே போதுமானது. இதனை ஒவ்வொரு மனிதனும் உணர்ந்து கொண்டால் உலகம் இதற்கு வேறானதாக இருந்துவிடுமா?

பெண்கள் தொடர்பானவை

தமிழ்ப் பண்பாட்டில் இயற்கை பெண்ணாக உருவகிக்கப்படுவது மட்டுமன்றி அது தெய்வமாகவும் வழிபடப்படுகின்றது. கோயலில் வணக்கத்துக்குரியவளாக கப்பட்டிருக்கும் காஞ்சிக் காமாட்சி, மதுரை மீனாட்சி எல்லோரும் கல்லாகவும் செம்பாகவும் இருப்பதால் பூசிக்கப்பட, கண்முன்னே நடமாடும் காமாட்சிகளும் மீனாட்சிகளும் நாயிற் கடையராய் நாதியற்ற வாழ்க்கை வாழ்வதையே காணக் கூடியதாகவுள்ளது. பெண்ணைப் பெண்ணாகக் காணாமல் ஆணுக்கு அடிமையாக்கப்பட்ட பிறப்பாகவே கருதப்படுவதால் அவள் குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும், ஏன் தனது மனத்தளவிலும் எதிர்நோக்குகின்ற சிக்கல்கள் பல. ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளிகள் பலரும் காலங் காலமாகப் பெண்களின் உரிமைகளுக்காத் தமது பேனாவைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். எனினும் பெண்கள் இன்னும் குடும்பச் சிறையினுள் அடைக்கப்பட்டவர்களாகவே உள்ளனர். இத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகளில் சில, பெண்கள் எதிர்நோக்கும் சமுதாயச் சிக்கல்கள் தொடர்பானவையாக உள்ளன. அந்த வகையில் 'இரசனைகள்' என்னும் கதையில் முன்னர் ஒருபோதுமே அறிமுகமில்லாத ஒருவனுக்கு மனவையாக்கப்பட்ட ஒரு பெண் தனது கணவனை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? தன்னை அவர் எப்படிப் புரிந்து கொள்ளப் போகின்றார்? இருவரதும் இரசனைகள் ஒன்றானதாகவே இருக்குமா? அவை வேறுபட்டனவாக இருந்து விட்டால் யார் விட்டுக் கொடுப்பது? கணவனுக்காகத் தனது ஆசைகளைத் தியாகம் செய்துவிட்டு அவரது பாதைக்குத் திரும்புவதா? தனது தனித்துவங்களை எல்லாம் இழந்து - பறிகொடுத்து -

தனக்கென்று எதுவுமே இல்லாத ஒரு வாழ்வுதான் திருமணமா? என்றெல்லாம் சிந்தித்து ஏங்கும் ஏக்கப் பெருமூச்சின் வெளிப்பாடாகவே உள்ளது.

இது எமது வழிவழி வந்த பண்பாட்டின் மீது வைக்கப்படுகின்ற ஒரு கேள்வி. மேற்குலகப் பண்பாட்டின் தாக்கம், பெண்களை விழிப்படையச் செய்திருந்தாலும், பெண்கள் வீட்டு அடிமைகளாக இருக்க முடியாது என்ற கோஷம் மேடைகளிலும் விவாத அரங்குகளிலும் உரத்து ஒலித்தாலும், குடும்ப அமைப்பினுள் பெண்கள் ஆண்களுக்கு அடுத்த நிலையிலேயே இன்னும் கணிக்கப்பட்டு வருகின்றனர். இதனாலேயே இப் பெண்ணும் கணவனுக்காகத் தான் விட்டுக் கொடுப்பது பற்றியே எண்ணுகின்றாள். தனக்காகக் கணவன் விட்டுக் கொடுப்பானா என்று அவள் சிந்திக்கவேயில்லை. எல்லாவற்றையும்விட காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்து வாழாத வாழ்வாக இருந்தால் இவ்வாறான கேள்விகள் தொடர்ந்துகொண்டுதானே இருக்கும். பேசிப்பழகி - ஒன்றாக வாழ்ந்து பின்னர் பிரிந்து போகின்ற வாழ்வைத் தமிழர் பண்பாடு என்றைக்குமே உயர்வானதாகக் கருதுவதில்லை. ஒருவருக் கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து உலக நன்மைக்காகவும் வாழ்வது தானே உயர்ந்த வாழ்க்கை

‘என் அப்பாவின் மனைவியின் தம்பி என் கணவர் என்றால்.....’ என்ற தலைப்பிலான கதையில் வருகின்ற பெண், பருவவயதில் திருமண வாய்ப்பை இழந்தவள். தாயையும் இழந்து தகப்பனுடன் வாழ்ந்து வந்த இப் பெண் திருமணப் பருவத்தைக் கடந்து பலரதும் பழிப்புக்கு ஆளாகிப் போன நிலையில் வந்த திருமண வாய்ப்பு தாரமிழந்து தகப்பனுக்கு மனைவியாகப் போகிறவளின் தம்பிக்கு இவள் மனைவியாக வேண்டும் என்பதாகவே இருந்தது. இது சமூக வழக்கத்திற்கு மாறானது. ஆனால் விதிவிலக்காக எங்கேனும் இது போன்ற விபத்துக்கள் ஏற்பட்டிருந்தாலும் ஆச்சரியப்

படுவதிற்கில்லை. எவ்வாறாக இருந்தாலும் இது போன்ற உறவுப்பிணைப்புக்களை எமது சமூகம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

‘பைத்தியம் பிடித்த சில மனிதர்களும் பைத்தியம் ஆக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணும்’ என்ற கதையில் வருகின்ற குணமணி ரீச்சர் உழைப்பு ஏதுவும் இல்லாத குடிகாரன் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவள். அவளின் உழைப்பால் குடும்பம் காப்பாற்றப்பட்டது. கணவனின் மதுபோதைக்கும் அவளின் உழைப்பே தீனிபோட்டது. குடிகாரக் கணவனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டவள் குடிகாரக் கணவாலேயே கேவலப் படுத்தப்படுகிறாள். “பள்ளிக்கூடத்தில் நீ என்ன வேசையாடித் திரியிறாய்” என்ற கணவனின் பழிச்சொல் அவளைப் பைத்தியக்காரியாக்கி விடுகின்றது. உண்மையில் அவள் பயித்தியக்காரியில்லை. அவளின் வேதனையைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள் அவளைப் பயித்தியக்காரியாக்கி விடுகின்றனர். இது பொருந்தாமணத்தின் கொடுமை. அவள் படித்தவள், உழைப்பவள், தனது காலில் நிற்கத் தகுதியானவள். ஏன் உழைப்பில்லாத, குடிகாரனுக்கு அவள் வாழ்க்கைப்படவேண்டும். இது பெண் என்ற நிலையிலும் ஆணின் துணையின்றி வாழக்கூடாது என்ற சமூக நிலைமையின் கொடுமையால் ஏற்பட்ட விளைவு. தனது தகுதிக்கேற்ற வகையில் படித்த ஒருவனை மணந்து கொள்ள அவளின் குடும்பநிலை இடம் தரவில்லை. திருமணமாகாமல் தனித்து வாழ சமூகம் இடம் தரவில்லை. இதன் விளைவுதான் அவள் குடிகாரனுக்கு மனைவியாக்கப்பட்டது. அவள் தன்னை இழந்து வாடும் இந்த வாழ்விற்கான அர்த்தம் எத்தகையதாக இருக்கும் என்பதை ஒவ்வொருவரும் சிந்திக்க வேண்டும்.

முன்பின் அறியாதவனுக்கு மனைவியாகும்போது எப்படி வாழ்வது எனச் சிந்திக்கின்றவர்கள் ஒருபுறத்தில் இருக்க, மனம் விரும்பியவனுக்கு மனைவியாகிவிடுவதிலும் சிக்கல்கள் இல்லாமல் இல்லை என்பதை, ‘தந்தை

மகட்காற்றும் உதவி' என்ற கதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இக் கதையின் நாயகி தான் விரும்பியவனுடன் வீட்டை விட்டு ஓடிப்போகிறாள். ஓடிப்போனவளைச் சமூகம் சற்று வித்தியாகமாகவே பார்க்கின்றது. குடும்பத்தவர்களே அவளைத் தள்ளி வைக்கும்போது சமூகம் எப்படி மதிப்பளிக்கும் என்று எதிர்பார்க்க முடியும். ஏன் அவள் ஓடிப்போக வேண்டும். அவளை விரும்பியவனுக்கு மணம் செய்துவைக்க அவளின் பெற்றோர் ஏன் உடன்பட மறுத்தார்கள்? இதற்கான தடைகள் எங்கே ஏற்பட்டன? இந்த வினாக்களுக்கான விடை எமது சமூகத்திலேயே விதைக்கப்பட்டிருக்கின்றது! எமது சமூகத்தில் திருமணம் என்பது ஒரு ஆணும் பெண்ணும் இணைவதால் மட்டுமன்றி இரண்டு குடும்பங்களின் இணைப்பாகவே நடைபெறுகின்றது. குடும்ப இணைப்பு அக் குடும்பங்கள் சார்ந்த சமூகத்துடன் தொடர்பானது என்பதால் இவர்களின் இணைப்புக்கான அங்கீகாரம் சமூகத்தில் இருந்தே வழங்கப் படுகின்றது. சமூக அங்கீகாரத்தைப் பெறமுடியாத நிலையிலேயே அவள் ஓடிப்போகின்றாள். சமூக அங்கீகாரம் கிடைக்காததால் மனம் விரும்பியவனைத் திருமணம் செய்ய முடியாமலும், ஓடிப்போகத் துணிவில்லாமலும் இருந்து வாழ்வை இழந்தவர்கள் பலர் உதாரணமாக இருப்பதால் அவளின் முடிவு தவிர்க்க முடியாததாகலாம். அவளின் முடிவைக் கௌரவமானதாகக் கருதாதவர்கள் அவள் வீட்டிற்குள்ளேயே ஒரு போராட்டத்தை நடத்திப் பெற்றோரை உடன்பட வைத்திருக்க முடியாதா என்றும் கேட்கலாம். ஆனால் பெற்றோர்களின் ஒப்புதலுடன் ஓடிப்போனவர்களும் எமது சமூகத்தில் இல்லாமல் இல்லை என்பதால் அவளின் திருமணம் தனியே பொற்றோர்களின் இசைவுடன் மட்டும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படப் போவதில்லை. இது சமூக அங்கீகாரத்துடன் தொடர்பானதாகவே உள்ளது. இதனாலேயே அவளின் முடிவு வேறுவழி தெரியாத ஒன்றாகவே இருந்திருக்கின்றது.

‘எனக்குரிய இடம்’ என்னும் கதை மாமனார் தருவதாகக் கூறிய சீதனக் காணியைக் கொடுக்காமல் ஏமாற்றியதால் மதுபோதையில் மாமனைக் கொலைசெய்த மருமகனின் கதை. இது மாமனும் மருமகனும் மதுபோதையில் மோதிக் கொண்டதால் ஏற்பட்ட விளைவு. இங்கு சீதனம் என்பதை விட ஏமாற்றிப் பிழைக்கும் தன்மையே முதன்மை பெறுகின்றது. மாமனால் ஏமாற்றப்பட்டவன் அந்த விரகத்தி யாலும் மதுபோதையாலும் மாமனை அடித்தபோது அவர் இறக்க நேரிடுகின்றது. கொலை அவனுக்குச் சிறைத் தண்டனையப் பெற்றுக் கொடுக்கின்றது. சிறை மீண்டவனை வீட்டில் மனைவி, பிள்ளைகள் மட்டுமன்றி ஊரவர்களும் மதிக்கத் தவறிவிடுகின்றனர். இதனால் அவன் மீண்டும் சிறை செல்லவே விரும்புகின்றான். தவறு செய்தவர்களுக்குத் தண்டனை வழங்குவது அவர்கள் திருந்தி வாழ்வதற்காகவே என்பதை எமது சமூகம் ஏனோ புரிந்து கொள்ளத் தவறி விடுகின்றது. அவன் தனது தவறை உணர்ந்து திருந்தி வந்திருக்கின்றான். அவனைச் சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றால் அவன் மீண்டும் தவறு செய்பவனாகவே மாற வேண்டுமா? சமூகம் அவனை ஏன் மன்னிக்கக்கூடாது? மன்னிக்க மறுப்பதால் அவன் மீண்டும் குற்றம் புரிபவனாகவே மாறிவிடலாம் என்பதால் சமூகம் தனது கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளத்தானே வேண்டும்.

கோயிற் பொருளாதாரம்

சோழப்பெருமன்னர் காலத்து நிலவுடைமையாளர்கள் சமண பௌத்த மத நிறுவனங்களிடமிருந்து பறித்தெடுத்த சொத்துக்கள் அனைத்தையும் கோயிலுக்குரியதாக் கி கோயிலின் தர்மகர்த்தாக்களாகத் தம்மை நியமித்துக் கொண்டனர். இதனால் நிலமற்றவர்களாக்கப்பட்ட ஏழை விவசாயிகளும் மற்றவர்களும் கோயில் நிலங்களில் வாடகைக் குடியிருப்பாளர்களாகவும் குத்தகையாளர்களாகவும் குடிய மர்த்தப்பட்டனர். கோயிலின் பெயரால் இவர்களிடம் இலகு

வாகக் குத்தகை வசூலிக்கப்பட்டது. வசூலிக்கப்பட்ட குத்தகைப் பணம் தர்மகர்த்தாவிடமே சென்றது என்பது அவர்கள் அறியாத விடயம். இதன் தொடர்ச்சியாகவே இன்றும் கோயில்கள் பலவும் தனியார் உடைமைகளாக இருக்க, கோயிலின் பெயரால் மக்கள் வழங்கிய சொத்துக்களின் அதிபதியாகவும் கோயில் உடைமையாளர்கள் இருந்து வருகின்றனர். இவ்வாறான நிலையில் கோயிலில் பூசை செய்கின்ற பிராமணர்கள் கோயில் முதலாளிகளின் அதிகாரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக்கப்பட்டுவிடுகின்றார்கள். முதலாளிகளின் அதிகாரம் கோயில் குருக்களின் வருமானத்தைச் சுரண்டுகின்றது. குருக்களின் தனிப்பட்ட முன்னேற்றத்தைத் தடுகின்றது. வெளிப்பார்வையில் உயர்ந்த அந்தஸ்துள்ளவர்கள் போலத் தோற்றமளிக்கின்ற பூசகர்கள் கோயில் முதலாளிகளின் சிறைக் கைதிகள் போலவே நடத்தப்பட்டு வருகின்றார்கள்.

ஈழத்தில் இச் சமூகக் கொடுமையை வெளிப்படுத்தும் வகையில் தெனியானின் 'பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்', சோமகாந்தனின் 'விடிவெள்ளி பூத்தது' ஆகிய நாவல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. கோப்பாய் சிவம் கோயிற் பூசகர்களின் துயரம் நிறைந்த வாழ்க்கையை 'அன்னை சிரித்தாள்' 'கனல்' ஆகிய கதைகளினூடாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். 'அன்னை சிரித்தாள்' என்ற கதையில் வருகின்ற யோகநாதக்குருக்கள் மரணப் படுக்கையில் உள்ள தமனது மனைவியின் நோய்க்கு மருந்து வாங்குவதற்காக கோயில் அம்பிகையின் கழுத்தில் இருந்து தாலியைக் களவாடுகின்றார். பக்தி, நேர்மை ஆகியவற்றை எல்லாம் இறுதி நேரத்தில் ஐயரின் மனத்தோடு போராடுகின்ற போராட்டத்தில் ஐயர் மனைவியின் உயிர் மீது வைத்திருந்த பாசமே வென்று விடுகின்றது. ஆனால் விதி வேறு விதமாக ஐயரின் வாழ்வோடு விளையாடி விடுகின்றது. மனைவியின் உயிருக்காக ஐயர் அம்பிகையின் தாலியைக் களவாடியபோது வீட்டில் மனைவி இறந்து

விடுகின்றாள். ஐயரின் செயற்பாட்டை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்ற செய்தியை மனைவியின் பிரிவு உணர்த்தினாலும் ஐயர் இவ்வாறான நிலைக்கு ஏன் தள்ளப்பட்டார் என்ற வினாவுக்குரிய விடை கோயில் முதலாளியின் சுரண்டல், கொடுமை என்பதாகவே இருக்கும்.

‘சுனல்’ என்ற கதையில் வருகின்ற கோயில் பூசகர் ஒருவர், முதலாளிகளின் சுரண்டலை எதிர்த்து தொழிலாளர்கள் நடத்தி வருகின்ற வர்க்கப் போராட்டத்தின் குரலைக் கேட்டு, கோயில் முதலாளியால் சுரண்டப்படுகின்ற தன்னையும் ஏன் அந்தத் தொழிலாளர்களில் ஒருவனாகப் பார்க்க முடியாது என்று சிந்திக்கின்றார். சிந்தித்தவர் கோயிலை விட்டு வெளியேறுவதுடன் தனது மகனை அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இணைத்துக் கொள்ளவும் ஆயத்தமாகின்றார். இது கோயிலின் உள்ளே பொற்சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் பூசகர்கள் அனைவரும் சிந்திக்க வேண்டிய விடயம். ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு என்பதனை அவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளத் தவறியிருப்பதற்கான காரணத்தை ஏனோ புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. கோயிற் சிறைகளுக்காக காலம் ஏனோ இன்னும் காத்திருக்கின்றது.

அம்மாவுக்கு உண்மை புரிந்துவிட்டது என்னும் கதை, யோகசித்திகள் பலவும் கைவரப் பெற்ற சாமியார் ஒருவரிடம் ஆசீர்வாதம் பெறுவதற்காகக் காத்திருந்து ஏமாற்றமடைந்த ஏழைப் பெண்ணொருத்தியின் கதை. சாமியாரைத் தரிப்பதற்காகக் காணிக்கையுடன் நீண்ட நேரமாகவே அவள் காத்திருக்கின்றாள். உள்ளே செல்வதற்கான அனுமதி அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் பணக்காரர்களும் பகட்டானவர்களும் வந்த உடனேயே உள்ளே சென்று வருகின்றார்கள். இதனைக் கண்டு விரக்தியுற்ற அப் பெண் பசித்த வயிற்றோடு நின்ற பிச்சைக்காரனிடம் தான் கொண்டு வந்த வாழைப்பழம் முதலியவற்றைக் கொடுத்தவிட்டு

அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறுகின்றாள். ஏற்றதாழ்வு பார்க்கும் சாமியாரிடம் கிடைக்கப்போகின்ற ஆசீர்வாதத்தைவிட ஏழைப் பிச்சைக்காரனின் வாயில் கிடைத்த வாழ்த்து மொழிகளையே அவள் போதுமானதாகக் கருதுகின்றாள். ஏழை பணக்காரன் என்ற வேறுபாடு பார்த்து ஆசீர்வதிக்கும் சாமியின் தரிசனம் என்ன பயனைத் தரப்போகின்றது என்ற சிந்தனையை இக்கதை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. இவ்வாறான சிந்தனையின் வளர்ச்சியே கடவுள் மீதான நம்பிக்கையையும் இழக்கச் செய்துவிடுகின்றது.

இவ்வாறு தெய்வ நம்பிக்கையை இழந்தவர்களின் கதையாகத்தான் 'உதயம்' 'ஓர் இதயம் கர்த்தரினால் மன்னிக்கப்படுகின்றது' ஆகிய கதைகள் உள்ளன. இக்கதைகளில் வருகின்ற தவம், தேவராஜன் ஆகியோர் நாஸ்திகச் சிந்தனைகளால் கவரப்பட்டவர்கள். தவத்தின் மனைவி சைவப் பற்றுக் கொண்டவளாக இருந்து கணவனைத் தன் வழிக்கு மாற்றுவதாக கதை கூறப்படுகின்றது. பின்னதில் தேவராஜன் கிறிஸ்தவமதப் போதகரின் உபதேசத்தால் மனம் திருந்துவதாகக் காட்டப்படுகின்றது. எவ்வாறாயினும் இளைஞர்கள் நாஸ்திகத்தின்பால் கவரப்பட்டவர்களாக உள்ளனர் என்ற செய்தியையே இக்கதைகள் தெரிவிக்கின்றன. மதங்கள் மக்களின் வாழ்வுக்கு - அதாவது இவ்வுலக வாழ்வுக்கு வழிகாட்டும் வகையில் தம்மை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். வெறும் நம்பிக்கைகளாலும் சடங்குகளாலும் மதத்தை வாழவைத்துவிடலாம் என இனியும் நம்பிக்கொண்டிருப்பதால் பயனில்லை என்ற செய்தியும் இங்கே பதிய வைக்கப்படுகின்றது.

சாதியம்

ஈழத்து தமிழர் சமுதாயத்தில் சாதியம் தொடர்பான சமுதாயச் சிக்கல்கள் இன்னும் முற்றுப் பெறாதவையாகவே உள்ளன. ஆனால் சாதியம் ஒரு சமுதாயச் சிக்கலாக

உருவாகியது, தலித்திய மக்களின் அடக்கு முறைக் கொடுமைகளுக்கு எதிராகவே. இங்கு வருணாச்சிரம தர்மக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் உயர்வானவர்களாகக் கருதப்படுகின்ற பிராமணர்களின் சமூகத்தில் மேற்கொள்ளப் படுகின்ற கலப்பு மணங்களால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. 'ஒரு மரண ஊர்வலம் புறப்படப் போகின்றது' என்ற கதையில் வருகின்ற கருணாகர ஐயர் வேறு சாதிக்காரப் பெண்ணை மணந்து கொண்டதால் பிரமாணர்களால் ஒதுக்கி வைக்கப்படுகின்றார். அவரை ஒதுக்கி வைத்த பிராமணர்கள் அவர் இறந்ததும் பிராமண சாதிக்குரிய ஆசாரப்படி அவரின் மரணக் கிரியைகளை நடத்த முன்னிற் கிறார்கள்.

'நியாயமான போரட்டங்கள்' என்ற கதையில் வருகின்ற மனோன்மணி என்ற பிராமணப் பெண் வேறு சாதிக்காரனுடன் ஓடிப் போய்விடுகின்றாள். ஓடிப் போனவளைப் பிராமணர்கள் ஒதுக்கி வைத்துவிடுகின்றனர். வருணாச்சிரமக் கோட்பாடுகளின் படி மனோன்மணி திருமணத்தை பிரமாணர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கலாம். ஆனால் கருணாகர ஐயரின் திருமணத்தை ஏற்றுக் கொள்ள இவர்கள் சாஸ்திர ரீதியான தடைகள் எதையும் காட்ட முடியாது. ஆனால் இவை சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களைக் கடந்தவை. மனித உறவுகளோடும் உணர்வுகளோடும் ஒன்றிப்போனவை. இதனாலேயே மனோன்மணியின் செயலை அவளின் பாட்டி முத்துலட்சுமி நியாயப்படுத்துகிறாள். மனோன்மணிக்குப் பருவ வயதில் வந்த திருமணங்களை எல்லாம் தடுத்தவர்கள், அவள் பருவம் கடந்து தான் விரும்பியவனுடன் ஓடிப்போனபோது சாதியம் பார்த்து அவளை ஒதுக்கிவைப்பதில் எந்தவிதமான நியாயமும் இல்லை என்பதே பாட்டி முத்து லட்சுமியின் வாதம். இது காலமாற்றத்தின் விளைவு.

காதற்கதைகள்

காதல் புனிதானது, தெய்வீகமானது என்றெல்லாம் கூறப்படுவதுண்டு. இது பருவ வயதில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையில் ஏற்படுகின்ற ஒரு வகையான கவர்ச்சியா? இல்லை காதல் வயப்பட்டவர்கள் கூறி நிற்கும் உள்ளக் கவர்ச்சியா? உண்மையில் இது புனிதத் தன்மையும் தெய்வீகத் தன்மையும் பொருந்தியதுதானா? இவ்வாறான வினாக்களுக்கு இன்னும் விடையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கலாம். இத் தொகுதியிலுள்ள கதைகள் சிலவற்றிலுள்ள காதல் வயப்பட்டவர்களிடமிருந்து இதற்கான விடையைத் தேடலாம். 'நிழல்களும் நிஜங்களும்' என்னும் கதையில் வருகின்ற முரளி - நீர்ஜா ஆகிய இருவரம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் ஒன்றாகப் பயின்ற காலத்தில் ஒருவர் மீதொருவர் காதல் வயப்பட்டவர்கள். ஆனால் உள்ளத்தில் இருந்த காதலை இருவருமே வெளிப்படுத்தாமல் மௌன ராகம் இசைத்திருக்கின்றார்கள். பயிற்சி முடிந்து பிரிந்த போதும் ராகங்கள் மௌனமாகவே இருந்ததால் நீர்ஜாவுக்கு பெற்றோர் வசதியான இடத்தில் திருமணமொன்றைச் செய்து வைத்து விடுகின்றனர். அவள் மனத்தில் முரளியைச் சுமந்தவாறு வேறொருவனுக்கு மனைவியாயிருக்கிறாள். அல்லது கலாசாலைக் காதல் காற்றோடு காற்றாகிப் போய்விட்ட ஒன்றா? யாரிடம் இதற்கான விடையைத் தேடுவது? எவ்வாறாயினும் சந்தர்ப்பங்களும் சூழ்நிலைகளும் சிலரது வாழ்வில் இப்படியும் விளையாடி விடுகின்றன என்பதால் காதல் வயப்படுபவர்கள் மௌனத்தைக் கலைத்து விடுங்கள் என்றுதான் இக்கதை சொல்லி வைக்கின்றதுபோலும்.

'முற்றுப் பெறாத ராகங்கள்' என்ற கதையில் வருகின்ற ஆஷாவும் அவனும் பல்கலைக் கழகத்தில் காதல் வயப்பட்டவர்கள். ஆஷாவின் காதலை ஏற்றுக் கொள்ளாத அவளின் தந்தை அவளின் படிப்பையும் பாதியில் நிறுத்திவிட்டு அவளுக்கு வசதியான இடமொன்றில் திருணம் செய்து

வைத்துவிடுகின்றார். ஆஷாவுக்காகக் காத்திருந்த அவளின் காதலன் பயித்தியக்காரனாகி ஒரு நாள் இரவு திடீரென இறந்து விடுகின்றான். இச் செய்தியை அறிந்த ஆஷா அன்றிரவே மாரடைப்பால் செத்து விடுகின்றாள். இங்கே காதலர்கள் இருவரும் மண்ணுலகில் கிடைக்காத வரவேற்பை விண்ணுலகில் தேடிச் சென்றுவிட்டார்களா? ஆஷாவின் காதலை ஏற்றுக்கொள்ள அவளின் சாதி தடையாக இருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் காதல் இதையெல்லாம் கடந்த ஒன்றாகத்தானே கூறப்படுகின்றது. காதல் வயப்பட்டவர்கள் அதனால் ஏற்படக்கூடிய எதிர்ப்புக்களைச் சமாளித்து தமது காதலை நிறைவேற்றத் துணிவுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். பயித்தியக்காரன் போலத் திரிவதும் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதும் கோழைத் தனமான செய்கைகள் என்பதால் வாழ்வில் எதிர் நீச்சல் போடக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றுதான் இவர்களுக்குக் கூறத் தோன்றுகின்றது.

தோல்வியிலும் அவனுக்கு ஒரு பெருமை என்ற கதையில் வருகின்ற தவம் - சந்திரா என்ற காதலர்கள் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்தும் புரியாமலும் வாழ்பவர்கள். இவர்களிடையே ஏற்படுகின்ற இடை வெளியும் தவறான புரிதல்களும் மனம் திறந்து பேசாத மௌனத்தின் விளைவுகள். இவ்வாறே 'ஏக்கங்கள்' என்ற கதையில் வருகின்ற கணவனும் மனைவியும் கூட ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தவிக்கின்றனர். இயந்திர மயப்பட்ட வாழ்வாக இருந்தாலும் ஒருவரோடொருவர் மனம் திறந்து பேசுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும். இவை விலகிப் போகும்போதுதான் மனித உறவுகளில் இடைவெளிகள் ஏற்படுகின்றன. காதல் கை கூடுவதில்லை, கணவனும் மனைவியும் மகிழ்ச்சியாக வாழ முடிவதில்லை, இனிய குடும்பங்கள் இடையில் பிரிந்து போகின்றன. இவை சமூக யதார்த்தங்கள். இதுபோன்ற அவலங்கள் தொடரக் கூடாது என்பதுதானே எல்லோரதும்

கனவு. கனவு மெய்ப்பட வேண்டுமானால் மௌனங்கள் கலைக்கப்பட வேண்டும்.

இன்னும் சில கதைகள்

‘பிள்ளைத்தமிழ்’ என்னும் கதை வீட்டில் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்ட சிறுமி, வீட்டிலுள்ள குழந்தையின் மீது வைத்திருந்த பாசத்தால் வீட்டை விட்டு விலக மறுப்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. சிறுவர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவது சட்டப்படி குற்றம் என்பதாலும் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டதால் அந்தச் சிறுமியின் எதிர்கால வாழ்வு பாழடிக்கப்படுகின்றது என்பதாலும் அவள் குழந்தைமீது வைத்திருந்த பாசத்தைக் காரணமாக்கி அவளின் வாழ்வைச் சீரழித்துவிடமுடியுமா? ஏழ்மை இப்படி எத்தனையோ சிறுவர்களின் எதிர்காலத்தைச் சீரழித்திருக்கின்றது. சட்டத்தின் பாதுகாவலர்கள் பந்த பாசங்களைப் புறக்கணித்து ஏழைச் சிறுவர்களுக்கு வாழ்வளிக்க முன்வரவேண்டும் அந்தக் கடமையிலிருந்து அவர்கள் தவறிவிடக் கூடாது என்றுதான் இந்தக் கதை செய்தி கூறுகின்றது போலும்.

இழப்பின் பெருமைகள், பொய்மையும் வாய்மையிடத்த, ஆகிய கதைகள் போர்க்காலச் சூழலின் பிரதிபலிப்புக்கள். முன்னதில் கந்தாசமியின் மகன் சிவகுமார் இயக்கத்திற்குப் போனதால் குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட உணர்ச்சி வேறுபாடுகள் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. சோகம், பிரிவுத்துயர் அவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒரு பெருமிதம், பின்னதில் போர்க்காலச் சூழலில் இராணுவக் காவலரணில் மணல் ஏற்றுவதற்கான உத்தரவுப் பத்திரத்ததைத் தவறவிட்டவன் எதிர் நோக்கிய சிக்கல்களை எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

இழப்பு என்னும் கதை நண்பனொருவனின் பிரிவுத் துயரத்தை வெளிக்காட்டி வாழ்வின் நிலையாமையை உணர்த்துகின்றது. குழந்தை என்னும் கதை பஸ்சில் சந்தித்த

குழந்தை மீது ஏற்பட்ட கவர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுவது. அழகு என்ற கதை திருமண வீட்டில் பெண்ணின் அழகு பற்றியே பலரும் பேசிக் கொள்வது தொடர்பான கதையாக உள்ளது. இவை மனித மனத்தின் இரசனை உணர்வின் வெளிப்பாடுகள்.

முடிவாக, பல்வேறு கால கட்டங்களில் எழுதப்பட்ட கதைகள் என்பதால் இவை அனைத்தும் பல்வேறு வகைப்பட்டனவாகவே அமைந்துள்ளன. எவ்வாறாயினும் இவை புனையப்பட்ட கதைகள். புனைகதைகளுக்கு இலக்கண வரம்பு கட்டப்பட்டிருந்தால் இவை அந்த வரம்பை மீறியிருக்கின்றனவா, என்ற விவாதத்தை ஆரம்பிக்கலாம். இலக்கண வரம்பு கட்டப்படாததால் அதற்கான வாய்ப்பு இங்கே ஏற்படவில்லை. ஏதாவதொரு கோட்பாட்டிற்குள் நின்று இலக்கியம் படைத்தவராக இருந்திருந்தால் இவை அக் போட்பாட்டை மீறியிருக்கின்றனவா என்ற தேடலை ஆரம்பிக்கலாம். ஆசிரியர் எந்தக் கட்சிக்கு கட்டுக்குள்ளும் அடங்காதவர் என்பதால் அதற்கான வாய்ப்பும் இல்லாமல் போய்விடுகின்றது. படைப்பாளியின் மன உணர்வின் மொழி வெளிப்பாடுகளே இக் கதைகள். இவை எம்மோடு பல விடயங்களை விவாதிக்கின்றன. சில இடங்களில் உடன் படுகின்றன. சில சந்தர்ப்பங்களில் முரண்படுகின்றன. மனத்தில் பல கேள்விகளை உருவாக்கியும் விடுகின்றன. அந்த வகையில் இந்த முயற்சி ஆசிரியருக்கு வெற்றியளித்துள்ளது எனக் கூறுவதில் தவறேதும் இருக்காது என்பதே எனது நம்பிக்கை. ஆசிரியரின் முயற்சி தொடர எனது வாழ்த்துக்கள்.

பேராசிரியர் ம. கிருஷ்ணசுந்தர்

தமிழ்த்துறை,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

என்னுரை

முதலில் கவிஞனாக அறிமுகமாகி அதன்பின் வீரகேசரிக் கதைகள் மூலம் சிறுகதை எழுத்தாளன் எனப் பலராலும் நான் அறியப்பட்ட போதிலும் இப்போது இவ்விரு துறைகளுமே எனது வசத்திலில்லை என்பதை முதலிலேயே நான் கூறிவைக்க வேண்டும். சமயத்துறை என்னைச் சிறைப்படுத்திவிட்டது.

ஆன்மீக ஆக்கங்களோடு ஒன்றிப்போய்விட்ட நிலையிலும் ஆக்க இலக்கியங்களை இரசிக்கின்ற நிலையையும் விமர்சிக்கின்ற போக்கையும் தள்ளி வைக்காமல் இருக்கும் எனக்கு ஒரு பொறுப்பு இருப்பதை நான் உணர்கிறேன். ஆக்க இலக்கிய ஆய்வாளர்களுக்கும் இலக்கிய வரலாற்று மாணாக்கர்களுக்கும் உதவும் பொருட்டு எனது ஆக்க இலக்கியங்களை ஆவணப்படுத்தி வைப்பதே அது.

கடந்த ஐம்பதாண்டுகளில் நான் எழுதிய சுமார் நாற்பது கதைகளுள் வெவ்வேறு ரகத்தைச் சேர்ந்தவையாக முப்பத்தைந்து கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்த தொகுப்பே இது. சிறுகதைகள் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட காலம் அல்லது வெளியிடப்பட்ட காலம் ஒவ்வொரு கதையின் கீழும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டும் ஏறக்குறைய ஒரே காலகட்டம்தான். ஆய்வு நோக்குடன் படிப்பவர்களுக்கு இது பயன்படலாம். கதைகளின் வரிசை எழுதப்பட்ட வரிசையல்ல. எனது மனத்திற்குத் தோன்றிய வகையில் ஏதோ ஒரு வரிசையை நான் அமைத்திருக்கிறேன்

ஒன்றைச் சொல்லி விடுகிறேன். ஏதாவதொரு கோட்பாட்டை அல்லது வாய்பாட்டை மனத்தில் கொண்டு அதற்கேற்றபடி ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்திற்குள் நின்று சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை அல்ல எனது கதைகள். புறத்தே நிகழ்கின்ற சம்பவங்கள், தென்படுகிற காட்சிகள், கேட்கின்ற ஓசைகள் எல்லாமே ஏதாவதொரு வகையில் எனது இதயத்தில் உணர்வலைகளைத் தூண்டிவிடும்போது இலக்கிய சிருஷ்டிகள் உருவாகின்றன. வாழ்க்கையோடு ஒட்டியதாக நமது கண்முன்னே காண்கின்ற பாத்திரங்களை நடமாடவிட்டே எனது கதைகளை நான் அமைக்கிறேன்.

இந்த ஒவ்வொரு கதைகளின் பின்னாலும் ஒவ்வொரு சம்பவம், ஒரு சிறிய சம்பவத் துண்டாவது மறைந்திருக்கின்றது. இதில் வரும் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தையும் நான் சமூகத்தில் சந்தித்திருக்கிறேன். நான் சந்தித்த மனிதர்களை - அவர்களது மன எண்ணங்களை நான் என்னுடைய கதையில் சித்திரித்திருக்கிறேன். இவை ஒவ்வொன்றும் வாசகனுக்கு ஏதோ ஒரு செய்தியைக் கூறுகின்றது. பிரச்சினைகளையும் அவற்றின் தீர்வுகளையும் வெளிப்படையாக ஒரு கோஷமாக அல்லது ஒரு புதிர்க்கணக்கின் மறுமொழியாகத் தேடுபவர்கள் ஏமாற்றமடையலாம். ஆனால் இக்கதைகள் கூறும் செய்திகள் இவற்றைப் படிக்கும் வாசகனது மனத்திலே சில விளைவுகளைத் தோற்றுவிக்க முடியுமானால் அதையே நான் எனது வெற்றியாகக் கருதுவேன்.

அதிகமான எனது கதைகள் அகவயப்பட்டவையாக - மனஉணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

சமூக முரண்பாடுகளைக் காண்கின்றபோது பொங்கி எழும் தார்மீகக் கோபங்களைச் சுட்டி நிற்பதன் மூலமாகவும் மனஉணர்வுகளை ஆழ்ந்து கவனித்து வெளிப்படுத்துவதன்

மூலமும் சில செய்திகளைச் சொல்ல நான் முயன்றி
ருக்கிறேன்.

என்னை உற்சாகமூட்டி முதல்முதல் எனது
கதைகளைப் போட்டிக்கு அனுப்பி வெற்றிபெறச்
செய்ததோடு அவற்றை முதலில் நூல்வடிவில் வெளியிடத்
தூண்டிய உயர்திரு **“செங்கை ஆழியான்”** அவர்களும்
எனது இரண்டாவது தொகுதிக் கதைகளை ஆழ்ந்து
படித்துச் சுவைத்து அழகிய முன்னுரை ஒன்றை வழங்கிய
மூத்த எழுத்தாளர் **“சிற்பி”** அவர்களும் இன்று எம்மிடையே
இல்லை. அவர்களை இத்தருணத்தில் நான் பெருமையுடன்
நினைவுசூர்கிறேன்.

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய மதிப்புக்குரிய
‘ஞானம்’ பத்திரிகை ஆசிரியர் **திரு தி. ஞானசேகரன்**
அவர்களுக்கும் ஆய்வுக் குறிப்புக்கள் வழங்கிய
அன்புக்குரிய **பேராசிரியர் திரு இரகுநாதன்** அவர்களுக்கும்
எனது மனமார்ந்த நன்றிகள். எனது இலக்கிய வாழ்வுக்கு
என்றும் ஆதரவாக நின்று உரமூட்டும் மனைவி, குழந்தைக
ளுக்கும் எனதன்பு வாசகர்களுக்கும் எனது நன்றியைத்
தெரிவித்து உங்கள் கரங்களில் இந்நூலைத் தவழவிடுவதில்
மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

**“ஸ்ரீநகரம்” அளவோடை வீதி,
இணுவில் மேற்கு,
சுன்னாகம்.
ஸ்ரீலங்கா**

**கோப்பாய் - சிவம்
(ப. சிவானந்த சர்மா)
0094 (0)21 224 1504
0773018266**

உள்ளே.....

பண்பு - குறுங்கதை	01
கணிப்பு	02
சிதைந்த கூடு	09
ஒரு மரணஊர்வலம் புறப்படப்போகிறது	15
அவனும் இவரும்	19
நியாயமான போராட்டங்கள்	26
நிழல்களும் நிஜங்களும்	35
ஏக்கங்கள்	46
தோல்வியிலும் அவனுக்கு ஒரு பெருமை	54
வாழை அழுத கண்ணீர்	59
இழப்பின் பெருமைகள்	64
ஓர் இதயம் கர்த்தரினால் மன்னிக்கப்படுகிறது	68
உதயம்	77
பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த.....	84
பிள்ளைத்தமிழ்	90
முற்றுப்பெறாத இராகங்கள்	96
மௌனங்கள் உடைகின்றன	107
இழப்பு	113
அன்னை சிரித்தாள்	119
குழந்தை	130
தார்மீகக் கோபங்கள்	138

இரசனைகள்	144
எனக்குரிய இடம்	153
பாவத்தின் பங்காளிகள்	159
அரங்கேறாத ஆசைகள்	167
தந்தை மகட்காற்றும் உதவி	177
அழகு	182
பைத்தியம் பிடித்த ஒரு பெண்ணும்.....	189
என் அப்பாவின்.....	194
அம்மாவுக்கு உண்மை புரிந்துவிட்டது	200
கூனல்	204
மூன்றிற்குப் பிறகு	210
ஓகோ! அதுவா சங்கதி? - நகைச்சுவைக் கதை	214
சங்கீதச் சமர் - நகைச்சுவைக் கதை	217
அதிர்ஷ்டம் - குறுங்கதை	221
அனுபந்தம்	
முன்னர் வெளிவந்த நூல்களுக்கான விமர்சனங்கள்	223
கோப்பாய் சிவம் - நூல் வெளியீடுகள்	237

அதிகாலைப் பணிக்குளிருக்குச் சுடச்சுடக் கோப்பி குடிக்க வேண்டும் அவனுக்கு. வீட்டிலே நேற்று முழுவதுமாக முடிந்து விட்டது கோப்பித்தூள். அவன் மனைவி தேநீரைத் தயார் செய்த போது இவனுக்கு வயிற்றைப் புரட்டியது. அவனுக்கு அது ஒத்துவராது. கடைகள் திறக்க நேரமாகும். அதுவும் அரை மைல் தூரம் போக வேண்டும்.

சற்றுத் தொலைவில் ஒரு தேநீர்க்கடை இருப்பது நினைவுக்கு வந்தது. அங்கு ஒருவேளை கோப்பித் தூள் இருக்குமோ?.....நப்பாசையுடன் நடந்தான்.

அப்போதுதான் கடையைத் திறந்து கொண்டிருந்தார் கடைக்காரர். அவன் தயக்கத்துடன் சற்று எட்டத்தில் நின்றான். கடைக்காரர் அவன் தயங்கி நிற்பதைப் பார்த்துவிட்டு, “என்ன தம்பி வேணும்? ஏன்று கேட்டார். அவன் கடைக்குள் மெல்ல நுழைந்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். கோப்பித்தூள் இருக்கிறதா? ஏன்று தயக்கத்துடன் கேட்டான். கடைக்காரர் முகம் சுருங்கியது. “இல்லை, டீ போட்டுத் தரவோ?” அவரது சங்கடம் அவனுக்குப் புரிந்தது. கடையில் விற்பனைக்குரிய பொருள் வேறொன்றுமில்லை சிகரட் பக்கட் தெரிந்தது.

“ஒரு சிகரட் தாங்கோ” சில்லறையைக் கொடுத்தான். அவனைக் கடைக்காரருக்கு நன்கு தெரியும். அவன் சிகரட் புகைப்பதில்லை. ‘ஓ, தம்பியும் தொடங்கி விட்டார் போல’ என்று தனக்குள் நினைத்துச் சிரித்தபடி சிகரட்டைக் கொடுத்தார். கடையை விட்டுச் சிறிது தூரம் நடந்த பின் திரும்பிப் பார்த்து விட்டுச் சிகரட்டை வீசி எறிந்து விட்டு மெல்ல நடந்தான் அவன். கடைக்காரருக்கு முதல் வாடிக்கையாக நான் போய் முதல் வியாபாரமே இல்லை என்று ஆகக்கூடாது என அவன் நினைத்தது கடைக்காரருக்கு தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

கணிப்பு

அவன் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறான் ஏன் என்று அவனுக்கே தெரியாது! இதுபோன்ற உணர்ச்சியை அவன் அடிக்கடி அனுபவிக்க நேர்ந்திருக்கிறது. குழப்பம் என்ற அந்த உணர்ச்சியின் பின்னணியில் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருப்பது வேதனையா? அல்லது கோபமா? இது அவனுக்கே ஒரு புதிர்.

ஆனால் அவனுக்கே தெரிகிறது, தனது முகம் சாதாரண நிலையில் இல்லை. கோபத்தால் சிவந்த அல்லது அழகையால் உப்பி வெளுத்த அல்லது இது போன்ற ஏதோ ஒரு மாற்றம் தனது முகத்தில் தெரிகிறது என்பதை அவன் உணர்கிறான் உணர்ச்சிகளை அப்படியே வெளிப்படுத்தும் முகம் அவனுடையது. உள்ளத்தின் ஆழத்தில் அவற்றை அமுக்கி வைத்துவிட்டு, முகத்தை மலரவைக்கின்ற அந்த ரஸவாதம் அவனுக்குத் தெரியாது.

அவன் அந்த அரைவாசி திறந்திருந்த வாசற் கதவினுடாக வெளியே தெரிகின்ற காட்சியை உற்று நோக்குவது போன்ற பாவனையில் அமர்ந்திருக்கிறான். அவனது விழிகள் அந்த வாசலினுடாகத் தெரிகின்ற பெரிய இலுப்பை மரத்தையும், அதன் பின்னால் தூரத்தில் உயர்ந்து தோன்றும் ஒற்றைத் தென்னைமரத்தையும் தாண்டி நீலநிறத்தில் தெளிந்து தோன்றுகிற வானப் பெரு வெளியில் எதையோ ஊடறுத்துப் பாாத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

அவளது கேள்வி அவனது மௌனத்தை உடைக்கிறது. “தவம்! ஏன் திடீரென்று கோபம் வந்தது?” அவன் மெல்லத் திரும்பி அவளைப் பார்க்கிறான். இதழ்கள் மெல்லப் பிரிந்து, முறுவலைப் பிறப்பிக்கின்றன. தவறு பிறப்பிக்க முயற்சிக்கின்றன. தனது முகபாவத்தை மாற்றுகின்ற அந்த முயற்சியில் தான் தோற்றுவிட்டதை அவன் உணர்ந்து கொண்ட அதே நேரத்தில், அவளுடைய கூர்மையான விழிகளும் அதனை அவதானித்து அவனின் இதயத்திற்குப் படம் போட்டுக் காட்டுகின்றன. வெளியே ஒற்றைத் தென்னைமரத்தையும் தாண்டி வானத்தில் நீண்டிருந்த அவனது விழிகள், இப்போது அவள் முகத்தை நோக்கித் திரும்பியிருந்தாலும், அந்த விழிகளின் பார்வை அவளது விழிகளையும் ஊடறுத்துக்கொண்டு அப்பால் சென்றது.

தனது விழிகளினூடு தன் இதயத்தை அவன் படிக்கிறான் என்று அவள் நினைத்தாள். அவளது அந்தப் பார்வையின் தீட்சண்யத்தைத் தாங்க முடியாமல் அவன் பார்வையைத் திருப்பி வேறிடத்திற்கு மாற்றினான். தனது கேள்விக்கு ஒரு மறுமொழியும் வராததிலிருந்தும், அவனது முகபாவத்திலிருந்தும் அவன் இப்போதும் உணர்ச்சிக் குவியலாக இருக்கிறான் என்பதை அவன் உணர்ந்து கொள்ளும்போதே, அதற்குக் காரணமாகத் தானும் இருந்துவிட்டேனோ என்று எண்ணி மனம் சாம்பினான்.

அந்த மளத்தின் சாம்பிய உணர்வும். அவனது பார்வையின் தீட்சண்யமும் சேர்ந்து அவளது பிரகாசத்தைக் குறைத்தது. அந்த திடீர் மாற்றத்தை அவளும் சட்டென உணர்ந்து கொண்டபோது அவனது இதயம் துணுக்குற்றது” ஓ..... ! அவளை மனம் நோக வைத்துவிட்டேனோ?” என்று ஒருகணம் பச்சாத்தாபங் கொண்டு தவித்தான்.

“நான் இவள் மீது கோபங்கொண்டிருந்தேனோ?” என்று அவன் தன்னை- தன் இதயத்தைப் பரிசீலித்து மீளாய்வு செய்ய முற்படும்போது, அவள் திடீரென்று உள்ளே போய் வந்தாள். அவன் முன்னே தான் கொண்டு வந்திருந்த குளிர்பானத்தை வைத்தபோது அவன் தன் கன்னப்பொட்டுக்களை விரல்களால் தேய்த்துக் கொண்டு மெல்ல நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான்.

அப்போது மாலைநேரமாக இருந்த பொழுதுங்கூட அவன் குளிர்பானத்தைக் கொண்டு வந்தது. தனது உள்ளத்தின் கொதிப்பை தணிப்பதற்காக என்று நினைத்துக் கொண்டபோது அவன் முகத்தில் உண்மையாகவே ஒரு புன்னகை மலர்ந்தது. ஆனால் அந்தப் புன்னகைக்கு அவளிடமிருந்து பிரதிபலிப்பு வரவில்லை. இப்போது அவள் தனக்குள் சிந்திக்கிறாள். தான் தவறான முறையில் நடந்து கொண்டேனோ என்று நினைத்துக் கழிவிரக்கம் கொள்கிறாள். இப்போது அவள், அவன் அமர்ந்திருக்கும் அந்தச் சரிவான கதிரையின் அருகில், கீழ்த்திண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். பாதங்களை ஒருங்கு சேர்த்து மார்பளவில் உயர்ந்திருக்கும் முழங்கால்களின்மேல் நாடியை முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு முதலில் அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த வானப் பெருவெளியைப் பார்வையால் துளைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் இவளது அந்தத் தோற்றத்தையும் தனது சிந்தனைகளுக்கு எட்டிய அளவில் அவளது மன ஓட்டங்களையும் தனக்குள் இரசித்துக் கொண்டு குளிர்பானத்தை எடுத்து உறிஞ்சினான்.

அவன், “நான் அவள்மீது கோபங் கொண்டிருந்தேனோ?” என்று தனக்குள் மீண்டும் கேட்டுக் கொண்டான். உண்மையில் அவன் கோபம், கவலை என்ற உணர்வுகள் அல்லாத ஏதோ ஒருவகை விபரீத உணர்வையே கொண்டிருப்பதாகப் புரிகிறது. ஒரு வேளை ஏமாற்றத்தின் விளைவான ஒரு வெறுப்பாக இருக்க முடியுமோ என்று ஒரு சந்தேகம் எழுகிறது.

சம்பவமே இல்லாத ஒரு சிறு சம்பவம் இத்தனை தூரம் தன் மனதைச் சிதற வைக்கிறதே என்று எண்ணி அவன் வியப்படைந்தான். “எண்ணங்களால் வாழுபவர் வெகு சீக்கிரத்தில் திருப்திப்படுகின்ற அதே நேரத்தில் வெகுவேகமாக அவர்களது நினைவுச்சிகரங்கள் உடைந்து நொருங்கிவிடுகின்றன.” என்று அவன் ஒரு முழுமையான வசனமாகவே தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டான். அன்றிரவு “டயறி” எழுதும்போது அந்த வசனத்தை எழுத வேண்டுமென்றெண்ணி, மனதிற்குள் மறுபடியும் ஒரு முறை சொல்லிக்கொண்டான்.

அவள் இன்னமும் அதே நிலையில் அசையாமல் இருந்தாள். அவளது பார்வையைப் பின்பற்றி அவனது பார்வை, அந்த நீலவானத்தில் நிலைத்தது. தெளிந்த வானத்தில் வெண்பஞ்சுத் திரளான மேகங்கள் மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. அவள் அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றியே நினைக்கிறாள் என்று புரிந்து கொண்டபோது, அவனும் அதனை இரமீட்க முற்பட்டான்.

அன்று மதியம் - அவசரமாக அங்கு வந்த அவள், அவனைத் திரைப்படமொன்றுக்கு அழைத்தாள். அவன் திடீரென்று திகைப்பில் ஆழ்ந்து விட்டான். மிகவும் தரக் குறைவான மூன்றாந்தரச் சினிமா ஒன்றைப்பார்க்க அவள் விரும்புகிறாள் என்பது முதலாவது அதிர்ச்சி, அதற்குத் தன்னையும் அழைக்கிறாள் என்பது மற்றொரு அதிர்ச்சி.

அவன் தன்னை ஒரு உயர்தரமான கலைஞனாகவும். அருமையான ரசிகனாகவும் நினைத்து அப்படியே தனது சிந்தனைகளை வளர்த்து வருகிறான். அவள் அதே ஊரில் வசிக்கும் அவனது விசிறி. ஆரம்பத்தில் வெறும் ரசிகை என்று ஆரம்பித்த அந்த உறவு வளர்ந்து ஒரு நட்பாக மாறியிருந்தது. அவனது சிந்தனைகள், மன ஓட்டங்களையே அவள் அப்படியே பிரதிபலித்து வந்ததும், எல்லா விஷயங்களிலும் இருவருக்கும் ஒரே மாதிரியான ஆர்வமும் ஈடுபாடும் ரசனையும் அமைந்ததும் அந்த நட்பைப் பலப்படுத்தியது. அவள் இரசித்துப் புகழும் சங்கீதம் நிச்சயமாக இவனுக்கும் பிடித்திருக்கும். அவனுக்கு வெறுப்பையூட்டும் நாடகம் இவனுக்கும் சலிப்பேற்படுத்தும்.

இந்த அளவுக்கு ஒரே மனம், ஒரே சிந்தனை ஒரே விதமான ரசனைகளோடு நெருக்கமான நட்பினை வளர்த்துக்கொண்டபோது இன்றைக்கு அவள் வந்து அந்த மூன்றாந்தரக் குப்பையை பார்க்க வேண்டுமென்று அவனை அழைத்தபோது

அவன் அவளைப்பற்றி நினைத்திருந்த நினைவுகள், அவளுக்கென்று தனது இதயத்தில் கொடுத்திருந்த கௌரவமான புனித ஸ்தானம். அவளைப்பற்றி அவன் உருவாக்கி வைத்திருந்த 'இமேஜ்' - பிம்பம்..... ஓ.....!. நொடிப்பொழுதில் அந்த

பிம்பம் நொறுங்கிவிழ அவன் அந்தத் திரைப்படத்தைப் பற்றி தனது அபிப்பிராயத்தை மிகவும் அருவருப்போடு கூறினான். அதற்கு அவள் சமாதானங்கள் சொன்னாள். “தவம் ! தரக் குறைவான ரசனையிலே மூழ்கிக் கிடக்கிற ஒரு கூட்டத்தை நாம் இழிவாக நினைத்து ஒதுக்கித் தள்ளுகிறோம். அதேநேரம் அதியயர்வான பெரும்பாலும் புத்திஜீவிகளுக்கு மட்டுமே உரியதான - இன்னொரு விதத்தில் சொல்வதானால் புனிதக் கலைகளென்று நாம் நினைக்கிற சிலவற்றை மட்டும் ரசித் துக் கொண்டு அந்த வட்டத்துள்ளே மட்டும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறோம் இதுவும் ஒரு வகையில் தவறுதானே அவள் அந்தக் கேள்வியுடன் நிறுத்தி அவனை நிமிர்ந்து நோக்குகிறாள். அவன் திடீரென்று அக்கேள்விக்கு மறுமொழி கூறமுடியாமல் - அல்லது கூறவிரும்பாமல் மௌனமாக அவளது விழிகளைத் தவிர்த்துத் தன் பார்வையை விலக்குகிறான். அவளது கேள்விக்குப் பொருத்தமாகவும், அழகாகவும் விடை சொல்ல வேண்டும் என்ற நினைவுடன் சிந்தித்துக் கொண்டு விழிகளை அவன் மேயவிடுகிறான்.

அவளது தோற்றத்தில்கூட அந்த ஒருகணத்தில் நிறைய வேறுபாடு இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. அவளது உடைகள், அணிகள், நிற்கும் நிலை இவற்றில் கூட இதுவரையில் அவன் கண்டிராத வகையில் அபரிமிமான ஒரு தேவையற்ற கவர்ச்சியும் - அடக்கமற்றதன்மையும் இருப்பதாக அவன் உணர்கிறான்.

ஓ! அவள் இப்போது நிறைய மாறிவிட்டாள். தன்னிடமிருந்து வெகுதூரம் போய்க்கொண்டும் இருக்கிறாள். அவனுக்கு அதனைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை

அவளது வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவள் ஒருநாள் அவன் முன்னமர்ந்து அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான சஹானா ராகப்பாடலொன்றை மிகவும் அருமையாகப் பாடிக்காட்டிய காட்சி அவன் மனதில் தோன்றியது.

நீல நிறத்தில் பூக்கள் போட்ட அந்த மஞ்சள் நிறச்

சேலையின் முந்தானையைக் கழுத்தைச் சுற்றிவலது தோளில் கொண்டுவந்து வெண்ணிறமுத்து மாலையில் செருகிக் கொண்டு அவள் அமர்ந்து பாடிய அந்தப் பணிவும், பதவிசம்.....ஓ அந்தத் தோற்றமும், குரலும், பாணியும் கூட அந்த சஹானா ராகத்தினைப் போலவே வெகுநளினமாக - நிதானமாக அமைந்திருந்ததை அவன் வெகுவாக ரசித்துப் பாராட்டியது அவனுக்கு நன்றாக நினைவுக்கு வருகின்றது.

இன்றைக்கு அந்த ஒரு கேள்வியில் அவளது அந்த 'இமேஜ்' உடைந்து நொறுங்க- அவளது இரசனைகள், ஆர்வங்கள், ஆற்றல்கள் எல்லாமே பொய்தானோ என்றொருசந்தேகத்தை அவனுள் கிளர்ந்தெழச் செய்கிறது.

அந்தச் சந்தேகம் அவனுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றத்தை உண்டாக்குகிறது. அவனைப் பற்றித்தான் போட்டிருந்த கணிப்புத் தவறிவிட்ட ஏமாற்றம். அவள் தன்னை விட்டு விலகிக்கொண்டிருக்கிறாளோ என்ற ஏக்கம். தான் மட்டும் அந்த உன்னதமான கலாரசனையின் உச்சியில் தனித்து விடப்பட்டு விட்டேனோ என்ற தவிப்பு எல்லாம் சேர்த்து அவனுக்கு ஒருவித வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது.

அவனுக்குத் தன்மீதே ஒரு வெறுப்பு. தன் கணிப்புத் தவறிவிட்டதென்று தன்மீதே ஒரு கோபம். அந்த வெறுப்பும், கோபமும் தனது நிதானத்தை நிர்மூலமாக்கிவிட அவன் அவளோடு வழமைக்கு மாறான முறையில் சற்றுக் கோபமாகவும் வரம்பு மீறியும் பேசிவிடுகிறான். அவளது அந்தப் பேச்சு அவளை வெகுண்டெழ வைத்து விட்டது. அவளும் சிலவார்த்தைகளைப் பேசிவிட்டு உள்ளே போய் விடுகிறாள். இப்போது.....?

நடந்துமுடிந்துவிட்டசம்பவத்தின் மூலகாரணத்தைப் பரிசீலித்துத் தன்மீதே குற்றங் கண்டு தங்களுக்குள்ளேயே மறுகிக்கொண்டு அவர்கள் மௌனமாக இருந்தார்கள். அவளின் கண்களில் நீர்ப்படலம் திரையிடப்பட்டிருந்ததைத் துல்லியமான அவன் பார்வை கண்டுபிடித்த போது அவளது மென்னையான இதயத்தில் முள்ளொன்று தைத்து விட்டாற்போல் உணர்கிறான்.

சட்டென்று எழுந்து உள்ளே போகிறான். அவன் வெளியே புறப்பட்டதயாராக வந்து “எழும்பு சந்திரா அந்தப் படத்தை பாத்திட்டு வருவம்” என்று கூறிக் கொண்டு, அவள் விழிகளை நேரே பார்க்கக் கூசி, அதைத் தவிர்ப்பதற்காகக் கீழே சிலிப்பர்களைத் தேடிக் காலில் கொழுவிக்கொள்கிறான்.

அவள் எழுந்து, தானும் சிலிப்பர்களை அணிந்து கொண்டு வெளியே வருகிறாள். நிராமலமான அவனது முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, “இப்ப அந்தப் படம் வேண்டாம். பூங்காவரை போய் உலாவிவிட்டு வருவோம்.” என்று சொல்லிவிட்டு நேரே பாதையை நோக்குகிறாள். அவன் வினாக்குறியுடன் அவளைக் குறிப்பாக நோக்கிக் கொண்டு நின்றான். அவள் அதற்குமுன்னே இரண்டு அடிகள் எடுத்து வைத்தவள் நின்று திரும்பி “நான் என்னுடைய இரசனைகளையோ, ஆர்வத் தையோ மாற்றிக்கொண்டுவிடவில்லை. எமது சிந்தனைகள் மேலும் விரிவுபடுத்துவதற்கு இப்படியான சில மீறல்கள் உதவும் என்று நினைத்துத்தான் அதைப்பார்க்க விரும்பினேன், அதுவும், அதனை உங்களோடு பார்த்து, உங்களோடு விவாதிக்கவும் மட்டும் தான் விரும்பினேன். நன்குபண்பட்ட ரசனையுள்ளவர்கள் மேலும் தமது கலாரசனையை உயர்த்துவதற்கு இவைகள் வழிவகுக்குமேயானால் அவர்களை இவை கெடுத்துவிட முடியாது.” அவன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு கைகளை முன்னாலும் பின்னாலும் தட்டிக்கொண்டு மௌனமாக நின்றான்.

அவன் தொடர்ந்தான்

“ஆனால் இப்போது நாம் அந்தப் படத்தைப் பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டுமென்று ஒன்றுமில்லை. எங்கள் மன அமைதியை மறுபடி பெறுவதற்காகப் பூங்காவரை போய் இருட்டும்போது திரும்பலாம் என்று நினைக்கிறேன்.” அவள் கூறிவிட்டு மெல்ல முன்னே திரும்பி நடந்தாள். அவன் மறுமொழி எதுவும் கூறவில்லை. கனத்த மௌனத்துடன் அவளது கால்விரல் மெட்டிகளைப் பார்த்தபடி அவள் பின்னே நடந்துகொண்டிருந்தான்.

ஆக்கம் 3-9-1977

சிரித்திரன்

சிதைந்த கூடு

அந்த 'சம்மறி'யில் முதலிரண்டு அறைகள் காலியாக இருந்தன. அன்றைக்கு நாங்கள் இரண்டுபேர் புதிதாக அங்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்திருந்தோம். நானும், பாலசிங்கமும். இரண்டுபேருக்கும். முதலாவது அறையில் தான் நாட்டம் இருந்தது. இரண்டு அறையையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றதில் கொஞ்ச நேரம் போய்விட்டது. கொண்டுவந்து இறக்கிய சாமான்களுடன் 'லேபர் பொடியன்கள்' காத 'துக் கொண்டிருந்தனர்.

சாமான்கள் என்று அதிகமாக ஒன்றுமில்லை. ஒவ்வொரு கட்டில், மேசை, கதிரை இரண்டொரு சிறிய பெட்டிகள் அவ்வளவுதான்.

பார்த்தவுடன் இரண்டாவது அறையில் ஒன்று கவர்ந்தது. மேலே 'சீலிங்' அடித்திருந்தார்கள். முதலாவது அறைக்கு 'சீலிங்' அடித்திருக்கவில்லை. ஆனால் அந்த ஒரு காரணத்தை வைத்து அதற்குள் நுழைந்துவிடும் அளவுக்கு அவசரக்காரராக நாம் இருவருமே இருக்கவில்லை, நன்கு சிந்தித்தோம்.

இரண்டாம் அறைக்கு ஒரேஒரு சிறிய யன்னல். அதுவும் காற்றுவளத்திற்கு எதிர்த் திசையில் இருந்தது. அதனால் காற்றோட்டம் அங்கு இராது. இரவில் கள்ளர் பயத்துக்காக யன்னலையும் பூட்டிவிட்டால் வேறு ஒரு துவாரமேனும் இல்லை.

ஆனால் முதலாமறைக்கு இரண்டு யன்னல்கள். ஒன்று காற்றுவளத்திலிருந்தது. 'சீலிங்' அடிக்காததால் யன்னலை சாத்திய பிறகும் மேல் துவாரங்கள் மூலம் சுவர்வளைக்கும் ஓட்டிற்கும் இடையிலுள்ள இடைவெளிமூலம் - காற்றுவரமுடியும்.

அத்தோடு முன்புறமாக அந்த அறை இருப்பதால் மாலை நேரங்களில் யன்னலருகில் அமர்ந்து கொண்டால் வீட்டுக்குமுன்னால் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வாய்க்காலுக்குக் குளிக்க வருபவர்களைப் பார்த்து இரசிக் கலாம். பொழுது போய்விடும் தானே.

இதனால் இருவருமே முதலாம் அறையை விரும்பினோம். கடைசியாக பாலசிங்கம் இறங்கி வந்தான். “நான் கெதியிலை டிரான்ஸ்பர் எடுத்துக்கொண்டு போற ஆள்தானே. அதனாலே நான் இதுக்கை இருக்கிறேன்” என்று சொல்லித் தானாக விட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டு இரண்டாம் அறைக்குள் நுழைந்தான். நான் வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு முதலாம் அறைக்குள் நுழைந்து சுவாமிப் படத்தைச் சுவரில் மாட்டி ‘புதுமனைப் புகுவிழாவை’ நடத்திவைத்தேன்.

இரண்டொரு நாட்கள் நகர்கின்றன. அறை எனக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டது. சகல வசதியும் இருந்தன. ஆனால் முதல் நாளே ஒரு விஷயத்தை அவதானித்திருந்தேன். மேலே கூரையிலே மூலைக்கைத் தொடக்கத்திலே - முகட்டோட்டிற்கு இடையில் சிறிய குருவிக்கூடு இருப்பது என் கண்ணில் பட்டது.

அந்தக்குருவிகள் வந்து குப்பை கூளங்களைப்போட்டுத் தொந்தரவு பண்ணக்கூடும் என்று நான் நினைத்தாலும், இரண்டொரு நாளில் அவற்றைத் துரத்திவிடலாம் என்று எண்ணி சமாதானமடைந்தேன்.

ஆனால் அது எவ்வளவு சிரமமானது என்று இரண்டு மூன்று நாட்களில் தெரிந்தது. காலையில் அறையைப் பூட்டிவிட்டு வேலைக்குப் போய்வந்தபின் திறந்தால் அறை முழுவதும் தும்பும் தூசும் சிதறியிருக்கும். என்னைக் கண்டவுடன் இரண்டு குருவிகளும் ஆளுக்கொரு பக்கமாகப் பறந்து ‘கிறிக், கிறிக்’ என்று சப்தமிடும்.

ஏதாவது படிக்கும்போதும் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் போதும் அவற்றின் கூச்சல் தாங்கமுடியாமலிருக்கும். கிரிச்சிட்டுக் கொண்டு வந்து சுவர் வளையில் இருக்கும். திரும்பிப் பார்த்துக்

கையை அசைத்தால் ஓடிவிடும். மறுபடி மறுபடி வந்து சத்தமிட்டுத் தொந்தரவு பண்ணுவதும் கூட்டிலிருந்து குப்பைகளை வீசிவிட்டுப் போவதுமாக அவற்றின் தொல்லை தாங்க முடிவதில்லை.

மத்தியானம் சிறுபொழுது படுத்துத் தூங்கலாமென்ப படுத்துக் கண்ணயர்ந்தால், திடீரென்று இவைகளின் கூச்சல் திடுக்கிட்டு எழ வைக்கும். மேலேயிருந்து முகத்தில் தூசிகள் விழும் ஆத்திரத்தோடு அவற்றைத் துரத்திவிட்டு வேறு அலுவல் பார்ப்பேன்.

சில நாட்கள் தொடர்ந்து துரத்திவந்தால் பயத்தில் எங்காவது ஓடிவிடும் என்று நினைத்ததற்கு மாறாக இப்போது எனது பயமுறுத்தல் அவற்றுக்குப் பழகிவிட்டது அவற்றுக்கு அது வேடிக்கையாகக்கூட இருந்தது போலும்

‘கிரீக்’ என்றொரு சப்தத்துடன் வந்து சுவரில் அமரும். எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்ததும் ‘கிரீக்’ என்று நீளமாகக் கிறீச்சிட்டுக்கொண்டு இறக்கைகளையும் படபடவென அடித்துக்கொண்டு பறந்து இன்னோரிடத்தில் அமர்ந்து சின்னஞ்சிறு மணிக்கண்ணை உருட்டி உருட்டி பார்க்கும். எழுந்து நின்று ‘சூ’ என்று விரட்டினால்தான் அப்பால் போகும். மறுபடி வந்து பேனையைக் கையில் எடுத்ததும் மீண்டும் சப்தம் வரும்.

எங்கள் ஊர்ப்பக்கங்களில் சில கடைகளிலும் வீடுகளிலும் சிறிய பானை, பெட்டி இவற்றைக் கூடுபோல தயார் செய்து இக்குருவிகளை வந்து வசிக்கச் செய்வதையும், இங்கே தேடுவாரில்லாமலே வந்து தொல்லை தருவதையும் நினைத்துப்பார்த்தேன்.

அதே நேரம் என்மனச் சாட்சி என்னை உறுத்தியது அவை தாமாக வீடுகட்டி முட்டையிட்டுக் குடியும் குடித்தனமுமாக இருப்பதை அரக்கத்தனமாகக் கலைக்கிறாயே.... நாளைக்கு நீ ஒரு வீட்டில் நிம்மதியாக வாழக் கிடைக்குமா? ஒருகணம் என் இதயம் நடுங்கியது. நிம்மதியாக வாழும் ஒரு குடும்பத்தின் நிம்மதியைக் குலைத்த பாபம் என்னைச் சுமமா விடுமா?.....

பிறகும் இரண்டொரு நாட்கள் நகர்ந்தன. என்னால் அவற்றின் தொல்லையை சகிக்க முடியவில்லை. அமைதியாக - நிம்மதியாக இருந்து எழுதவோ படிக்கவோ முடியாமலிருந்தது. பகலில் சிறிது நேரம் தூங்கமுடியாமல் இருந்தது. பேசாமல் இரண்டாம் அறைக்கே போயிருக்கலாம் என அப்போது தோன்றியது.

அன்று மத்தியானம் வேறு வழியின்றிக் களத்தில் இறங்கினேன். கூட்டைப் பிரித்துவிட்டால் பிறகு குருவிகள் அங்கு வரமாட்டா என்று முதலில் எண்ணினேன். ஆனால், கூட்டிற்குள் ஏதாவது முட்டைகள் அல்லது குஞ்சுகள் இருந்தால்.....?

மெல்லக் கையால் பிரித்துப்பார்த்து முட்டைகள் இருந்தால் அப்படியே தூக்கி எடுத்துக் கூட்டோடு வேறிடத்தில் வைத்துவிடலாமென நினைத்தேன். கட்டிலுக்கு மேல் கதிரையைத் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு ஏறினேன். ஆனால் உயரம் போதவில்லை. நான் ஏறிநின்று கூட்டைப் பார்ப்பதைக் கண்டதும் குருவிகளுக்கு ஏதோ புரிந்துவிட்டது. ஒரேயடியாகக் கூச்சலிட்டன. ஆண் குருவியும் பெண்குருவியுமாக ஒன்றையொன்று பார்த்து ஏதோ சொல்லிக்கொண்டன. அவற்றின் கூச்சலும் இறக்கைகளின் படபடப்பும் எனக்கு மேலும் எரிச்சலை மூட்டின.

அருகிலிருந்த தும்புத்தடி கண்ணில் பட்டது. மெல்ல எட்டி எடுத்துக் கூட்டைத் தட்டிப்பார்த்தேன். உள்ளே எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எப்படியாவது கூட்டை அகற்றிவிட்டால் நிம்மதி என்ற ஒரே எண்ணம் தலைதூக்கி நின்றது.

நான் சற்றுப் பலமாகவே துடைப்பக் கட்டையைக் கூட்டினுள் நுழைத்து அசைத்தேன். தும்புகளும், காய்ந்த தடி தண்டுகளும், தூசும் கலைந்து நிலத்தில் விழ -

‘போத்’ தென்று ஏதோ ஒன்று கட்டில் பலகையில் விழுந்தது தெரிந்தது. குனிந்து பார்த்தேன். சற்றுச் சாம்பல் கலந்த வெண்ணிறமான சிறிய முட்டை ஒன்று உடைந்து சிதறி - மஞ்சள் கலந்த வெண்ணிறமான கூழ்ப் பொருள் சளிபோலத் தெறித்துப் பரவியிருந்தது.

நான் திடுக்குற்றேன். 'திக்' கென்று ஏதோ தொண்டைக்குள் அடைத்துக்கொண்டதுபோல ஓர் உணர்வு. தலை நிமிர்ந்தபோது எதிரே சுவரில் அந்தச் சாமிப் படம் காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. கண் இருண்டுகொண்டுவர அந்தப் படம் கீழே விழுந்து நொறுங்குவது போல ஒரு தோற்றம்.

கனத்த இதயத்துடன் தட்டுத்தடுமாறி இறங்கி யாவற்றையும் ஒழுங்கு படுத்தினேன். இரண்டு குருவிகளும் சுவர் வளையில் இருந்து என்னையே முறைத்துப் பார்த்தபடி இடைவிடாமல் கிறீச்சிட்டன. அவற்றின் அவலமான ஓலம் என்னை என்னவோ செய்தது.

கருமையான அலகை ஆட்டிக்கொண்டு சின்ன மணிக் கண்களை உருட்டியபடி என்னைப் பார்த்துக் கத்துவதும். கூட்டைச் சுற்றி ஒரு வட்டமடித்துக்கொண்டு பயத்துடன் இன்னொரு மூலையில் இருப்பதுமாக ஆண்குருவியும், சற்றுச் சிவந்த அலகைத் திறந்தபடியே வைத்துக் கொண்டு பருத்த - மெத்தென்ற உடம்பில் இறக்கைகளை அடித்து - மாரடித்துக் கதறுவதுபோல கிறீச்சிட்ட பெண் குருவியும் என் இதயத்தை அறுத்தெடுத்தன. அப்படியே அவை இரண்டுமாகச் சேர்ந்து என்னைக் கொத்திச் சித்திரவதை செய்தால் கொஞ்சம் நிம்மதி வரும் போலத் தோன்றியது.

பேசாமல் படுத்துவிட்டேன். அவை வந்து கூட்டினை ஒழுங்கு செய்து மற்ற முட்டைகளைப் பார்க்கட்டும் என்ற நினைவில் அவற்றைத் துரத்தாமல் வாளாவிருந்தேன் ஆனால் அவை பயத்தோடு கூட்டை ஒரு சுற்றுச் சுற்றிப் பறப்பதும், மறுபடி சுவரில் போய் உட்கார்ந்து கிறீச்சிடுவதுமாக இருந்தன. எனக்கு எதுவுமே செய்யத் தோன்றவில்லை. சாப்பிடவும் விருப்பமில்லாமல் அப்படியே தூங்கி விட்டேன்.

பூரண கர்ப்பவதியாக எனது மனைவி வருகிறாள் என்னருகில் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டாவள் சுவரில்இருந்த இரு குருவிகளையும் காட்டுகிறாள். நான் மிரட்சியுடன் அவளை அனைத்துக்கொள்கிறேன். பயத்தால் என் உடல் நடுங்குகிறது.

திடீரென்று எதிரே ஒரு யமகிங்கரன் கையில் வாழுடன் தோன்றுகிறான். என் மனைவியைப் பிடித்து இழுக்கிறான். நான் கத்துகிறேன். பயத்தால் குரல் வரவில்லை.

அடுத்த கணம் என் காலடியில் நசுங்கியபடி என் குழந்தை கிடக்கிறது. “ஐயோ” என்று அலறியபடி நான் மனைவியைத் தாங்கிக் கொள்கிறேன்.

“என்ன தவம், என்ன விஷயம்” என்று கேட்படி கதவைத் தடதடவெனத் தட்டுகிறான் பாலசிங்கம். நான் திடுக்கிட்டு விழிக் கிறேன். உடம்பு நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. படுக்கையெல்லாம் வியர்வையில் நனைந்திருக்கிறது. எழுந்து கதவைத் திறக்கிறேன். வியப்போடு என்னைப் பார்த்தபடி நின்ற பாலசிங்கத்திடம் சொல்கிறேன். “பாலு நான் அந்த அறைக்குப் போறன். நீ இங்கை வந்திடு.....”

அவன் என்னைப் புதிரோடு பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அடுத்த வீட்டில் ஒரு குழந்தை வீரீட்டு அமும் குரல் என் காதில் விழுகிறது.

ஆக்கம் 26-05-1979
மல்லிகை

ஒரு மரண ஊர்வலம் புறப்படப்போகிறது.

முன்னொரு காலத்தில் கருணாகர ஐயராக இருந்து பிறகு வெறும் கருணாகரர் ஆகிவிட்ட அவர் இன்று 'அது'வாகி விட்டதனால் அவரது வீடு என்று சொல்லப்படும் சிறு குடிசையைச் சுற்றி ஆட்கள் சிலர் வந்து குழுமி இருந்தனர். அவரது இழவுச்செய்தி 'முறைப்படி' யாருக்கும் அறிவிக்கப்படவில்லை. இந்த சமூகத்தின் நியதியைப் பொறுத்தவரை அவர் முறைப்படி வாழாதது போலவே அவரது இறுதிக் காரியமும் பிரச்சினைக் குரியதாக நிற்கிறது.

அவருடைய சந்ததியின் வாரிசாக எஞ்சியிருக்கும் ஒரே மகள் மங்களத்தைத் தவிர அங்கிருந்த வேறு எவருக்கும் அவரது இறப்பு ஒரு துன்பத்துக்குரியதாகத் தோன்றவில்லை. ஒப்புக்கு அழுகின்ற பெண்கள்கூட அங்கு இல்லை. முலைக்கு முலை இருந்து ஊர்வம்பு அளந்துகொண்டிருந்தனர் சில பெண்கள்.

முற்றத்தில் கருணாகரரது இறுதிக் கடன்களைச் செய்வது பற்றிக் காரசாரமான விவாதங்கள் படிப்படியாகக் களைகட்டி உச்சஸ்தாயியை அடைந்து கொண்டிருந்தன. அந்த ஓசையை ஊடறுத்துக் கொண்டு ஒற்றைக் குரலாக மங்களத்தின் அழுகை உள்ளேயிருந்து வந்துகொண்டிருந்தது.

ஓரளவு வசதியாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த கருணாகர ஐயர் - ஜாதீய அடிப்படையை மீறி வேறு குலத்தில் பிறந்த கோகிலாவைக் காதல் திருமணம் செய்துகொண்டது..... அதனால் அவர் வெறும் கருணாகரர் ஆக்கப்பட்டு ஜாதிக்காரர்களால் ஒதுக்கித் தள்ளப் பட்டதுமல்லாமல் தொழிலிலிருந்தும் நீக்கப்பட்டது..... எல்லாம் அவருடைய பூர்வாசிரம சரித்திரங்கள். அதற்குப் பிறகு மங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வறுமையும் நோயும் தாக்கக் கோகிலா கண்ணை மூடியதும் அவர் தேடுவாரில்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு மங்களத்தை வளர்த்து ஆளாக்கியதுகூடப் பழைய கதை.

இன்று மங்களத்துக்கென்று அந்தக் குடிசையையும் பாஸ்புத்தகத்தில் ஏதோ சில நூறுகளையும் மட்டும் 'கலப்புச் சாதிகாரி' என்ற பேரோடு சேர்த்துக் கொடுத்துவிட்டு அவரும் கண்ணை மூடிவிட்டார்.

இற்றைக்கு அவர் இறந்துவிட்ட பிறகு தாங்களும் மனிதர்கள் தான் என்பதை ஊருக்கு நிரூபிப்பதற்காகச் சிலர் அங்கு வருகை தந்ததோடு, தங்கள் உரிமைகளையும் நிலைநாட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

“என்னதான் ஆயிரம் நடந்தாலும் அது எங்களுக்குள்ளை. அவர் என்றை அண்ணை. அவற்றை காரியத்தை நான் என்றை இஷ்டப்படி நடத்துவன். அதுக்கை நீ ஏன் தலையிடவேணும்?”

இவ்வளவு காலமும் இல்லாத உரிமையை இப்போது புதிதாக நிலைநாட்ட வந்திருந்த சண்முகக் குருக்கள் ஆவேசத்தடன் கேட்டார்.

“என்றை அக் காவைக் கலியாணம் முடிச்ச நாளிலையிருந்து அவரை நீங்கள் விலக்கிவைச்சிட்டியள். அதற்குப் பிறகு அவர் எங்கடை சாதிதான். அதுதான் நான் சைவக் குருக்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பினனான். அவர்தான் வந்து கிருத்தியம் செய்யவும் வேணும். எங்கடை சுடலைக்கதான் சுடவும் வேணும்”

கோகிலாவின் தம்பி மாரிமுத்து உறுதியான குரலில் கூறினான்.

“ஓ! பிராமணச் சாதியிலை பிறந்தவைக்கு சைவக் குருக்கள் கிரியை செய்யவோ? உது எங்கத்தையில் நியாயம். நாங்கள் இருக்கிற வரைக்கும் உது நடவாது, ஓ!”

“உயிரோடை இருக்கேக்கை அவருக்கு இல்லாத சாதி உரிமை செத்தபிறகு வந்திட்டுதோ? அவர் ஒருநேரச் சாப்பாட்டுக்கும் வழியில்லாமல் கஷ்டப்பட்டபொழுது அந்தக் குமருக்கு ஏதும் வாங்கிக் குடுக்க வக்கில்லாதவை இப்ப வந்திட்டினம் கதைக்க”

இந்த விவாதத்தில் அக்கம் பக்கத்தில் நின்றவர்களும் கட்சிகட்டி நிற்குகொண்டு கலந்து கொள்ளவே விவாதம் குடுபிடிக்கத் தொடங்கியது. செத்த வீட்டிற்குப் போவதா விடுவதா என்று தயங்கிக் கொண்டிருந்த அயல் வீட்டு மனிதர்களும் இந்தப் பிரச்சினைகளை விடுப்புப் பார்க்க வரத் தொடங்கினர்.

பெண்கள் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிந்து-கருணாகரரின் ஆட்கள் ஒரு பிரிவு. கோகிலாவின் ஆட்கள் மறுபிரிவு. இடையிடையே ஒப்பாரிவைத்து அழுவதும் பிறகு ஆண்களின் சண்டையை அவதானிப்பதுமாக இருந்தனர்.

கிரியைகளைக் கவனிக்க வந்த சாஸ்திரியாரும், சைவக்குருக்களும் நடப்பவற்றை அவதானித்துக்கொண்டு ஒரு புறத்தில் நின்றனர்.

முற்றத்தில் வாய்ப்பேச்சுக்கள் தடித்து விரசமான சொற்பிரயோகங்களையும் தாண்டி கைகலப்பை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“காலம் காலமாயிருந்து வந்த வழக்கத்தை இப்ப ஏன் மாற்றவேணும்? அவர் ஐயர். அதுக்குத் தக்கபடி கிரியையைச் செய்து எங்கட சுடலேக்கை சுடுறதுதான் முறை” நடேசையர் குடுமியைத் தட்டி முடிந்து கொண்டு இதைச் சொன்னதும் மாரிமுத்துவுக்கு ஆத்திரம் வந்து விட்டது.

“அப்பிட்யெண்டால் அவர் இருக்கும் வரையும் உங்கட வழக்கமெல்லாம் எங்கை போனது? அவரைக் கோயில் பூசை செய்ய விடாமல் தடுத்தியள். திவசம் திதி செய்யக்கூடாதென்று சொன்னியள். உங்கடை வீட்டுக் காரியங்களுக்கு அவரைக் கூப்பிடாமல் நடத்தினியள். இண்டைக்கு அவரின் ரை பாஸ்புத்தகத்திலை கிடக்கிற காசுக்காக இதுக்கை வந்து தலையைக் குடுக்கிறியள்”

“டேய் மடையா! மரியாதையில்லாமல் பேசாதை! அவற்றை பாஸ்புத்தகத்துப் பிச்சைக் காசு எங்களுக்குப் பெரிசில்லை. எங்கடை மரியாதைக்காகத்தான் நாங்கள் வந்திருக்கிறம் தெரியுமே! இண்டைக்கு எங்களுக்கு முன்னாலை

கோப்பாய் சிவம் சிறுகதைகள்

அவற்றை கிருத்தியத்தைச் சைவக் குருக்கள்செய்து உங்கடை
சுடலேக்கை சுட்டுப்போட்டு வர நாங்கள் பாத்துக்
கொண்டிருந்தமெண்டால் நாளைக்கு எங்கட சுவத்தை என்ன
செய்வியளோ தெரியாது”

“ஓய்! கனக்கக் கதையாதையும்காணும். இவ் வளவு
நாளும் இல்லாத மரியாதை இப்ப வந்திட்டுது போலை....”
பல்லை நெறுமிக்கொண்டு எழுந்தான் மாரிமுத்து. நாலைந்து
பேர் ஓடிவந்து நிலைமையைச் சமாளிக்க முன்வந்தனர்.
இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மங்களம் ‘ஓ’வென்று
கதறிக் கொண்டு தந்தையின் சுவத்தின் மேல் மயங்கி விழுந்தாள்.

இதற்கிடையில் ஒரு வயோதிபர் மெல்லச் சொன்னார்.
“இதுகளோடை இன்னொரு பிரச்சினையும் நாங்கள்
யோசிக்கோணும். மங்களத்தின்ரை எதிர்காலத்துக்கு ஆர்
பொறுப்பெண்டதையும் யோசிக்கவெல்லோ வேணும்!”

“நீரென்ன காணும். செத்தவீட்டுப் பிரச்சினை தீர்முன்னம்
கலியாண வீட்டைப்பற்றி யோசிக்கிறீர்? அதுக்கிப்ப என்ன
அவசரம்?” என்று ஒருவர் குறுக்கிட்டார்.

“இல்லைத் தம்பி, அதிலைதான் முழுவிசயமும்
தங்கியிருக்குது. மங்களத்தின்ரை எதிர்காலத்துக்கு ஆர்
பொறுப்போ அவைதான் கருணாகரருக்குக் கொள்ளி வைக்கவும்
வேணும். அவரை எங்கை சுடுகிறதெண்டும் தீர்மானிக்க
வேண்டும். அந்தக் குமர் கரைசேர வைக்கிறவன்ரை
விருப்பத்திற்கு நாங்கள் இந்தப் பிரச்சினையை விட்டிடலாம்”

திடீரென்று அங்கே மௌனம் நிலவியது சொலமன் மன்னன்
தீர்ப்பு வழங்கியது போல ஒரு பெரிய தீர்ப்பை வழங்கிவிட்ட
பெருமையுடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார் கிழவர். அதனை எதிர்க்கும்
தெரியம் யாருக்கும் வரவில்லை. எல்லாரது விழிகளும் சண்முகக்
குருக்களின் மீது படிகின்றன. அவர் மௌனமாக அங்கிருந்து
வெளியேறிக்கொண்டிருந்தார்.

ஆக்கம் 21-7-1975

மல்லிகை.

அவனும் இவரும்

அவன் யார் என்பது அவனுக்கே தெரியாதபோது இவருக்கெங்கே தெரியப்போகிறது? இன்றுவரை இவருக்கு அது தெரியாது. ஆனால், அதைத் தெரிந்து கொள்ள இவர் விரும்பியதில்லை. இவர் எதைத்தான் விரும்பியிருக்கிறார்?

இவர் யார் என்று அவனுக்கும் தெரியாது. ஆனால் அவனுக்கும் அதைத்தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று நிறைய ஆசை. ஒரு துடிதுடிப்பு. ஆனால் இன்றுவரை அவன் அதை அறிய முடியவில்லை. இவரோடு அவன் பழகும் விதம் அப்படி. எத்தனை அந்நியோன்னியமாகப் பழகுகிறார்களோ அத்தனை தூரம் இவர்களுக்கிடையில் ஒரு நீண்ட இடைவெளியும் இருக்கின்றது. அத்தனை இடைவெளியைத் தாண்டி இவருடைய பூர்வாசிரமத்தைக் கேட்பதற்குரிய துணிவு அவனிடமில்லை.

இத் தனைக்கும் அவர்கள் ஒரே வீட்டில்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கிடையே நிலவுகின்ற இந்த உறவு முறை பற்றி ஊரெல்லாம் அதிசயிக்கும். எத்தனை அதிசயமான ஒரு பிணைப்பு! மாலை நேரத்தில் அந்த இரண்டு நண்பர்களும் வயற்கரை ஓரங்களில் உலாவிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது கிராம மக்கள் ஓர் அதிசயத்தைக் காண்பவர்கள் போல் பார்ப்பார்கள்.

‘அந்த இரண்டு நண்பர்கள்’ என்று கூறுவது கூடத் தவறான ஒன்று. அவர்களிடையே அத்தகைய ஒரு உறவு முறை நிகழ்வதாகவும் சொல்ல முடியாது. இவர் காக்கி அல்லது சாம்பல் நிறம் அல்லது இவை போன்ற இளம் நிறத்தில் தைக்கப்பட்ட ‘தொளதொள’ வென்ற பழைய காலத்து டிரௌசரையும்

வெண்மையான ஒரு சேட்டையும் அணிந்திருப்பார். கையில் அழகான ஒரு விலையுயர்ந்த கைத்தடி இருக்கும். கண்ணாடி அணிந்திருப்பார். ஒழுங்காக வெட்டி, வாரிவிடப்பட்ட தலைமயிரும் நன்கு சவரம் செய்யப்பட்ட முகமுமாகப் பார்ப்பதற்கு ஒரு கனவான் தோற்றத்தைக் கொண்டவராக முன்னே நடப்பார்.

அவன் ஒரு நிறம் மங்கிய - ஐந்தாறு இடங்களில் தையல் போடப்பட்ட சாரத்தை முழங்கால்வரை உயர்த்திக் கட்டியிருப்பான். தோளில் ஒரு பழைய தேங்காய்ப்பூத் துவாய் அல்லது சிலவேளை ஒரு மங்கல் நிற - தோள்பட்டையில் தெறிபொருத்தப்பட்ட - நாஷனலை அணிந்திருப்பான். இவரது கம்பீரமான தோற்றத்தின் பின்னால் சற்றே கூனிய முதுகுடன் நடந்து கொண்டிருப்பான்.

ஒரு பெரிய பணக்கார முதலாளியின் பின்னே அவரது வேலைக்காரன் போவதுபோன்று ஒரு பாவனை - அடக்கமான ஒரு பணிவு - அவனிடம் தென்படும்.

ஆனால், மதிய போசனத்தின் பின்னர் வெயில் கொழுத்திக் கொண்டிருக்கும்போது வீட்டிற்கு முன்னே போடப்பட்ட ஓலைக் கொட்டகையில் ஒரு பாயில் இருவரும் அருகருகே அமர்ந்து வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு உல்லாசமாக மெல்லிய குரலில் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பதையும் பாதையில் போய் வந்து கொண்டிருப்பவர்கள் திறந்த படலையினூடாக அதிசயமாக அவதானிப்பார்கள். அவர்களுக்கு இதுவும் ஒரு அற்புதமான காட்சி.

அவர்கள் என்ன இரு நண்பர்களா? உறவினர்களா? அல்லது எஜமானும் வேலைக்காரனுமா? இது ஒரு புரியாத புதிர் ஊரவர்களுக்கு மட்டுமல்ல அந்த அவனுக்கும் இவருக்கும் கூட அது ஒரு புதிர். ஆனால், அந்தப் புதிருக்கு விடைகாண வேண்டுமென்று இவரோ அல்லது அவனோ முயன்றதில்லை.

அவர்கள் ஒன்றாக வாழ்கிறார்கள். ஆனால், ஒருவரை ஒருவர் ஏதாவதொரு உறவுமுறை சொல்லியோ, பெயர் சொல்லியோ அழைத்ததாக நினைவில்லை. உறவுமுறையே தெரியாதவர்கள் எப்படி அழைப்பது? ஒரே ஒரு முறை அவன்

இவரை 'ஐயா !' என அழைத்தது மட்டும் அவனுக்கு நினைவிருக்கிறது. அந்தஓரே ஒருமுறைதான் இவரை அவன் முதன்முதலாகச் சந்தித்தநேரம்.

அது ஒரு முன்னிரவு நேரம். இரண்டு வருடங்களுக்கு முந்திய ஒரு மாரிகாலம். மழை பிசு பிசுத்துக் கொண்டிருந்தது. மினுக் மினுக்கென்று எரியும் ஒரு சில தெரு விளக்குகளைத் தவிர எங்கும் ஓரே கும்மிருட்டு. அவன் கையில் ஒரு தடியுடன் தட்டுத்தடுமாறி நடந்து கொண்டிருந்தான். அந்தத் தடியும் தடுமாற்றமும் அவனது வயதின் ஏற்றத்தைக் காட்டுவதல்ல. அவனது பசியாலும் நோய்களாலும் ஏற்பட்ட தளர்ச்சியையே காட்டுவன அவை.

வயிற்றுப்பசியைப் போக்குவதற்கும், உடல் அசதியைத் தீர்ப்பதற்கும் அவன் இடம் தேடி அலைந்தான். அந்தச் சிறிய கிராமத்தில் சின்னஞ் சிறியகுடிசைகளில் அவனுக்கு யார் தான் இடம் கொடுப்பார்கள்.? மழைக்கு ஒதுக்கிடம் தேடி வீதியில் போவோர் வருவோரைக் கெஞ்சினான்.

“ஐயா தோட்டக்காட்டிலை இருந்து வேலை செய்து போட்டு வேலையுமில்லாமல் வந்திருக்கிறனயா. பசிக்கு ஏதும் தாங்கையா.”

அந்தவீதியில் போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு இளவட்டம். “அங்கைபார் ஒரு பெரிய கல்வீடு இருக்குது. அவரும் முந்தித் தோட்டக்காட்டிலைதான் இருந்திட்டு வந்தவர், அவரிட்டைப் போய்க்கேள்! அவர் அந்தப் பெரிய வீட்டிலை தனியாத்தான் இருக்கிறார். உனக்குப் படுக்கவும் இடம் தருவார் போ!” என்று ஆற்றுப்படுத்தி அனுப்பினான்.

அவனுடைய வார்த்தைகள் கிண்டலோடு பிறந்த வெற்று வார்த்தைகளே அன்றி உண்மையான அனுதாபத்துடன் பிறந்தவையல்ல! அந்தவீட்டிற்குப் போய்க்கேட்பதன் மூலம் இவனுக்கு ஒருவாய் சோறாவது கிடைக்குமா என்பது அந்த இளவட்டத்துக்குச் சந்தேகந்தான். இருந்தாலும் ஒரு பேச்சுக்குக் கூறினான்.

ஆனால், அதனைப் பூரணமாக நம்பி அன்றிரவுக்கு ஒரு வழிகிடைத்து விட்டது என்ற நினைவுடன் அவன் அந்தவீட்டு வாசலில் வந்து நின்று 'ஐயா!' என்று அழைத்தான். அதற்குப்பிறகு அவன் இவரை எப்படியும் அழைத்ததாக நினைவில்லை.

இவர் ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன் இந்தஊரிற்கு வந்து இந்தக்காணியை வாங்கி ஒரு வீட்டைக்கட்டிக் குடியேறினார். ஒரு பெரிய மனிதர் தங்கள் ஊரில் வந்துகாணி வாங்கியதும் பெரிய வீட்டைக்கட்டிக் குடியேறியதும் ஊர் மக்களுக்கு ஒரே மலைப்பான காரியமாக இருந்தது. முதலில் எட்டினின்று பார்த்தவர்கள் மெல்ல மெல்ல இவரை அணுகமுயற்சித்தனர். ஆனால், இவரோடு சுமுகமான முறையில் பேச்சுவார்த்தைகள் வைக்கவோ ஏதாவதொரு உறவை உருவாக்கவோ முடியவில்லை. இவரைப் பற்றிய பூர்வீகங்களையாவது அறிவோமென்று முயன்று அதிலும் வெற்றிபெறமுடியவில்லை. ஆள் 'ஒரு மாதிரி' என்ற பொதுவான ஒரு அபிப்பிராயம் மட்டும் எல்லோரிடையேயும் நிலவியது.

இவர் ஒரு தனிஆள் என்பதும் இவருக்கு உறவினர்கள் நண்பர்கள் யாருமே இல்லை என்பதும் நிச்சயம். அத்தோடு, இனிமேலும் இவருக்கு நண்பர்கள் ஏற்படமுடியாது என்பதும் அவர்களது அபிப்பிராயமாக இருந்தது. இவர் தேயிலைத் தோட்டமொன்றின் உரிமையாளராக இருந்தவரென்றும் பெரிய சொத்துக்களின் அதிபதி என்றும் மோசடிகளில் ஈடுபட்டு எல்லாவற்றையும் இழந்து இங்கு வந்தவர் என்றும் ஒரு கதை உலாவினது. தனது மனைவியைக் கொலை செய்துவிட்டு ஓடிவந்தவர் என்று ஒரு கதையும் சில காலம் அடிபட்டது. ஆனால், எதையும் யாரும் ஊர்ஜிதம் செய்வதற்கில்லை.

'ஏதோ வந்தார், இருந்தார்' என்று தாமே கடைக்குப் போய்ச்சாமான் சக்கட்டு வாங்குவது - சமைப்பது சாப்பிடுவது - பத்திரிகை படிப்பது என்ற அளவில் இருந்தார். நிதியுதவிகள் தானதர்மங்கள் கேட்டு அந்த வீட்டினுள் நுழைந்தவர்கள் திருப்தியோடு திரும்பியதை ஒருவரும் கண்டதில்லை. 'ஆள் சுத்தக்கஞ்சன்' என்ற பேச்சும் பேசப்பட்டது.

அந்த மழைகாலத்து முன்னிரவில் அவன் வந்து 'ஐயா' என்று கூப்பிட்டபோது இவர்வந்து கதவைத்திறந்து 'என்ன?' என்ற பாவனையில் பார்த்தார். அவன் தனது பல்லவியைக் கூறினான்.

'இந்தக் கொட்டிலிலை படுத்திட்டு விடிய எழும்பிப் போறன்' என்றும் கேட்டான். இவர் தலையாட்டிவிட்டு உள்ளே போனபோது அவனுக்கு இவரது போக்கு புதிராக இருந்தது. அந்தத் தலையாட்டலின் பொருளைச் சரியாக விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் தயங்கியபடி கொட்டைகைக்குள் நின்றான்.

உள்ளேயிருந்து இவர் அழைத்தார். அவன் விறாந்தையில் ஏறிஅமர்ந்ததும் தட்டொன்றில் சாப்பாட்டைக் கொடுத்துவிட்டு அருகேயிருந்த மேசையில் இவரும் சாப்பிட்டார். அவன் திகைப்போடு சாப்பிட்டுமுடிந்து எழுந்ததும் 'இப்பிடிப்படு' என்றுகூறி ஒரு பாயும் தலையணையும் கொண்டுவந்து விறாந்தையில் போட்டுவிட்டு உள்ளே போய்க் கதவை மூடிவிட்டார். அவன் பேசாமல் படுத்துறங்கினான்.

சாப்பிடும்போது அவனிடம் இரண்டொரு கேள்விகள் மட்டும் கேட்டார். தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலைசெய்தவன், ஒருமகன் மட்டும் உண்டு. அவனோடு கோபித்துக் கொண்டு புறப்பட்டுப் பிச்சையெடுத்துக்கொண்டு திரிகிறான். வயது நாற்பதிற்குமேலிருக்கும். இவ்வளவுதான் அவனைப் பற்றி இவர் அறிந்தவிபரம். இவரைப்பற்றி அவன் எதுவும்கேட்கவில்லை. வயது ஐம்பதுக்கு மேல் என்று தோன்றியது. எஸ்டேட் முதலாளியாக இருந்துவிட்டு வந்திருப்பார் என்று நினைத்தான்.

மறுநாள் காலை அவனும் இவருமாகக் கிணற்றடியில் நின்று பல்துலக்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அந்த - முதல்நாள் அவனை இங்கு அனுப்பிவைத்த - இளவட்டம் இவ்வழர்வ நிகழ்ச்சியை ஊர் முழுவதும்விளம்பரம் செய்தான். அதற்குப்பிறகு அந்திருவரும் அவ்வீட்டில் ஒன்றாக இருந்து வாழ்வதை ஊர்மக்கள் 'புதினம்' பார்த்தார்கள்.

அதிகமான வேலைகளை - சமையல் வேலை, கடைக்குப்

கோப்பாய் சிவம் சிறுகதைகள்

போய்வருதல் இவற்றை அவனே முன்வந்து செய்தான். இவர் தடுக்காவிட்டாலும் தானும் கூடமாடச் செய்வார். அவன் கடை கண்ணிக்குப் போகும்போது அவனிடமிருந்து 'புதினம்' அறிய விழைவார்கள் பலர். ஆனால் அவன் அதிகமாக எதுவும் பேசுவதில்லை. 'அவனும்' ஒரு அரைலூஸ்தான். அதுதான் இரண்டும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்திருக்குதுகள்' என்று பேச ஆரம்பித்தார்கள் இப்போது. இப்படி ஊரவர்க்கு ஒரு சுவையான சம்பவமாகவும் அந்த இருவருக்கும் விடைகாண முடியாத - காணவிரும்பாத - ஒரு புதிராகவும் அவர்கள் வாழ்க்கை நகர்ந்தது.

அன்று அவன் படுக்கையிலிருந்து எழும்பவில்லை. இவர் போய் எழுப்பியபோது கடுமையான காச்சலுடன் முனகினான். நெஞ்சு வலிக்கிறது என்றும் முச்சுவிட முடியவில்லை என்றும் கூறினான். இவர் ஊரிலுள்ள வைத்தியரை அழைத்து வந்தார். அவன் தான் சாகப்போகிறேன் என்று சொல்லி அழுதான். மகனுடைய விலாசத்தைக் கொடுத்து அழைப்பிக்கும்படி வேண்டினான். இவர் தந்தி அடித்தார். வைத்தியர் மருந்து கொடுத்துவிட்டுப் போனார்.

அடுத்த நாள் மகன் வந்தான். செத்துப்போன தகப்பனின் உடலுக்கு முன் இருதுளி கண்ணீர் விட்டான். ஒருக்காலும் அந்த வீட்டில் நுழையாத ஊர்ச்சனங்கள் மனிதாபிமான முறைக்காகத் தயங்கித் தயங்கி அங்கு வந்தனர். வெளிக்கொட்டகையிலேயே சடலம் வைக்கப்பட்டு ஏதோ சில கிரியைகளுடன் மயானம் வரை போய் அலுவல் முடிந்தது.

இவரது முகத்தை - அதில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளை அளக்க முயன்ற யாவருக்கும் ஏமாற்றந்தான். எந்தவித மாற்றமு மின்றி பேசாமல் அமர்ந்திருந்தார். மயானத்திற்கும் போகவில்லை.

அலுவல் முடிந்த உடனேயே மகன் புறப்பட்டான். இவர் தடுப்பார் என அவர்கள் நினைத்தனர். இவர் ஒன்றும் கூறவில்லை. ஏதாவது பணம் கொடுத்தனுப்புவார் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். அதுவும் நடக்கவில்லை. இவன் என்ன மனிதன்? என்று முணுமுணுத்தார்கள்.

அடுத்தநாள் முழுவதும் இவர் கடைகண்ணிக்குப் போகவுமில்லை. மாலையில் உலாவப் புறப்படவுமில்லை. எல்லோருக்கும் அதிசயமாக இருந்தது. விறாந்தையில் பேசாமல் உட்கார்ந்திருப்பதை மட்டும் கண்டார்கள்.

அதற்கடுத்தநாள் அவரது வீட்டிற்குள் புகுந்து விட்ட தன்னுடைய ஆட்டைப் பிடிப்பதற்காக உள்ளே நுழைந்த ஒரு ஊரவன் போட்ட கூச்சலைக் கேட்டு அங்கே ஓடிவந்த ஊரவர்கள் இவர் விறாந்தையிலே இறந்து கிடக்கக் கண்டார்கள்.

ஆக்கம் 20-05-1977

மல்லிகை.

நியாயமான போராட்டங்கள்

ஆஸ்பத்திரி வார்ட்டில் படுத்திருந்த முத்துலட்சுமி அம்மாளின் முன்னால் வந்து நின்றான் வேணுகோபாலன். கிழவி கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு, வந்து நிற்பது யாரென்று அறிய முற்பட்டாள். வேணுகோபாலனும் தான் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொள்ள மனமில்லாமல் தயங்கியபடி நின்றான்.

முத்துலட்சுமிக் கிழவிக்கு மூச்சு வாங்கிக்கொண்டிருந்தது. மெலிந்து சுருங்கி இரத்தம் வற்றிப்போன உடம்பு படுக்கையில் சுருண்டு கிடந்தது. இதுதான் அவளுக்கு கடைசிப் படுக்கை என்று எல்லோரும் பேசிக்கொண்டார்கள். நாலு நாளுக்கு முன் தொய்வு கடுமைப்படுத்திக் கொண்டு வந்து இங்கே விட்டார்கள். இன்னும் சுகமாகவில்லை.

கண்களில் ஒளி மங்கியிருந்தது. அவள் இன்னும் வேணுகோபாலனை அடையாளங் காணமுடியாமல் உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். வேணுகோபாலனும் தன்னை அறிமுகப் படுத்துவோமா வேண்டாமா என்று தயக்கத்துடன் அவளைப் பார்த்தபடி நின்றான். அவன் மனதில் சங்கோஜம், பயம் இரண்டும் கலந்து நின்றன.

கிழவி ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து நாலு நாளாகியும் தங்கள் வீட்டிலிருந்து யாரும் அவளைப் பார்க்க வரவில்லை என்று கூச்சலிடுவாள் என்று பயம். வந்து பாராமல் விட்டதற்கான காரணம் மனத்தில் உறைத்துக்கொண்டிருக்கும் தயக்கம்.....

கிழவியின் முகத்தில் ஒரு தெளிவு. யாரென்று அடையாளம் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் நிழலிட்டு மறைய - மறுபடி முகத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு மறுபுறம் திரும்பினாள். இந்த நாடகத்தை இவ்வளவு நேரமும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த செல்லம்மா,

“என்னம்மா தம்பியை விளங்கேல்லையே?” என்று விசாரித்தாள். முத்துலட்சுமி அம்மாவுக்கு உதவியாக நிற்கும் அடுத்த வீட்டுப் பெண் அவள்.

“தெரியுது என் ரை இளயவளின் ரை பொடியன் கோபாலன்தானே” என்று வெறுப்போடு முனகினாள். கிழவி.

“எப்பிடிப் பாட்டி. இப்ப என்ன செய்யுது?” என்று இப்போது மெல்ல விசாரித்தான் கோபாலன். அவள் மறுமொழி தன்னும் சொல்லாமல் கையை மட்டும் அசைத்து அவனை விலகிப் போகும்படி சொன்னாள் தங்கள் மீதுள்ள வெறுப்பால் அவள் அப்படி நடந்து கொள்வதை இவன் உணர்ந்து கொள்கிறான்.

“பாட்டி என்னிலை என்ன கோபம். ஏன் கதைக்க மாட்டனென்றியிள்” என்று மீண்டும் கதைகொடுக்கிறான் கோபால்.

பார்வையாளர் நேரத்தில் பாதிக்குமேல் போய்விட்டது. கிழவி லேசில் கதைப்பதாக இல்லை. இவ்வளவுதூரம் அருகில் வந்து அவளால் அடையாளம் காணப்பட்டும் ஆன பிறகு நாலுவார்த்தை கதையாமல் போனால் அது அவ்வளவு நன்றாக இராது என்று நினைத்துக் கொண்டான் அவன். இப்போது நாலுநாளாகத் தன்னை வந்து பார்க்கவில்லையென்று கோபத்திலிருப்பவள் தான் பேசாமல் போய்விட்டால், அவள் போவோர் வருபவரிடமெல்லாம்,

“அவன்ரை திமிரைப் பாத்தியே, நாலு வார்த்தை பேச மனமில்லாமல் போயிட்டான்” என்று சொல்வாள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

ஆனால், நின்று மினைக்கெடுவதாலும் பயன் இருக்குமோ கோப்பாய் சிவம் சிறுகதைகள்

என்பது சந்தேகந்தான். முத்துலட்சுமி அம்மாள் அத்தனை பிடிவாதக்காரி.

சுமார் ஆறு வருடத்துக்கு முன் இந்த முத்துலட்சுமி அம்மாள் தன் கணவர் பீதாம்பரக் குருக்களுடன் ஏற்பட்ட ஏதோ ஒரு மனஸ்தாபத்தில் தனியாகப் பிரிந்துவிட்டவள் இந்த அறுபத்திரண்டு வயதுவரை தன்னந்தனியாகத்தானே இருந்து வருகிறாள்.

தனக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் தானே கவனித்துக் கொள்ளுகின்ற திடம் அவளுக்கு இருக்கின்ற தென்றால் அதற்குக் காரணம் அவளுடைய மனோதிடமும் வைராக்கியமுமல்லாமல் உடற் பலம் அல்ல. தானே சமைத்துச் சாப்பிடுவாள். விரதங்கள் அநுஷ்டானங்களில் கூட அவள் இம்மியளவும் பிசகினதில்லை. தினமும் பக்கத்திலுள்ள கோயிலுக்கு ஒருதடவை போய்வராவிட்டால் அவளுக்குச் சாப்பாடு வாயில் இறங்காது.

நன்றாக இருந்த காலத்தில் கணவனுடன் நன்றாக இருந்த பொழுது அவள் பாஸ்புத்தகத்தில் சேமித்து வைத்திருந்த பணம் இப்போது அவளுக்கு உதவியது. காணியிலிருந்து கொஞ்ச வருமானம் வந்தது. கையில், கழுத்திலிருந்ததையும் விற்றுப் புத்தகத்தில் போட்டிருந்தாள். யாரிடமும் அவள் கைநீட்டி நின்றதில்லை. இன்னும் அவள்தான் சிலவேளைகளில் தன் பேரப்பிள்ளைகளுக்குச் சந்தோஷமாக ஐந்தோ பத்தோ கொடுக்கிறாள்.

சிலநேரம் பிள்ளைகள் வீட்டில் போய் நிற்கும்போது அவர்கள் பணத்தட்டுப்பாட்டில் இருந்தால் ஐம்பதோ நூறோ கொடுத்துவிட்டுச் சம்பள நாளில் கறாராக வாங்கிவிடவும் செய்கிறாள்.

யாருக்கும் அவள் பணிந்துபோவது கிடையாது. அத்தனை வீம்பு. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஏதாவது கவலைப்படும்போது, “நான் முண்டு பெடியங்களையும், நாலு பெட்டையளையும் பெத்தன். கடைசி காலத்திலை பாரன் நான் ஆருமில்லாமல் தன்னந்தனியாய்த் தத்தளிக்கிறன். என்னை ஏன் எண்டு கேக்கிறத்துக்குக்

கூட ஆள் இல்லை” என்று புலம்புவதுண்டுதான். ஆனால் அடுத்த நிமிடம் சிரித்துக்கொண்டே “யாரை நம்பி நான் பிறந்தேன்? போங்கடா போங்க” என்று பாடுவாள்.

அவளுக்குச் சினிமாப் பாட்டுக்களெல்லாம் தண்ணீர்பட்ட பாடு. பொழுது போக்காக வானொலி நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்பது, படம் பார்ப்பது மட்டுமல்லாமல் நிறையப் புத்தகங்களும் படிப்பாள். அந்தக் காலத்துப் பெரிய எழுத்து அரிச்சந்திரராஜன் கதையிலிருந்து இந்தக் காலத்துக் கோப்பாய் சிவத்தின் சிறுகதைகள் வரை அவள் ரசித்துப் படிப்பாள். படிப்பது மட்டுமல்லாமல் இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் விஸ்தாரமாக விமர்சித்துப் பேசுவாள்.

ஒரு தடவை கூப்பன் பதிவுக்காக வந்த இளைஞன் ஒருவன். “ஏன் அம்மா தனிய இருக்கிறியள்? பிள்ளையளோடை போய் இருக்கலாமே” என்று கேட்டவுடன் அவள்,

“ஏன் நான் தனிய இருக்கிறது கண்ணுக்கை குத்துதோ நான் என்ன குமரியே?” என்று சீறி விழுந்தவள் பிறகு அந்த மாதத்துப் பத்திரிகையில் வந்திருந்த ஒரு கதையைக் கொண்டு வந்து காட்டி - அதுவும் ஒரு வயதுபோன கிழவியின் சோகமான கதை - நீண்ட நேரம் அந்தக் கதைபற்றி விவாதித்தாள். பல விஷயங்களையும் தன்னோடு விவாதித்த அந்தக் கிழவியின் சிந்தனைகளை வியந்து அந்த இளைஞன் தன்னிடம் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி மகிழ்ந்தது கோபாலனுக்கு நினைவு வந்தது.

போன வருடம் வரை வேணுகோபாலும் அடிக்கடி பாட்டி வீட்டுக்குப் போவதுண்டு. அவளோடு பல விஷயங்களையும் பேசுவதும் அவளைக் கிண்டல் பண்ணி வேடிக்கை செய்வதும் இவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ஆனால், போனவருடம் நடந்த அந்த நிகழ்ச்சியின் பின்தான் அவன் பாட்டியிடம் வருவதை நிறுத்திக் கொண்டான். அந்த நிகழ்ச்சி

முத்துலட்சுமி அம்மாவின் இளைய புதல்வி கனகாம்பிகை அம்மாளுடைய மூத்த பெண் மனோன்மணி யாரோ கீழ்சாதிப் பையனுடன் ஓடிப்போய்விட்டாளாம்.” என்ற செய்தி மெல்லப்

பரவிய பிறகு கனகாம்பிகை அம்மாவும் அவள் புருஷன் விஸ்வநாத சர்மாவும் பிள்ளைகளும் உறவினர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டனர்.

செய்தியை அறிந்த உடன், “அட, இவளுக்கேன் இந்தப் புத்தி? எனக்கும் இப்பிடி ஒரு அவமானம் வரவேணுமோ?” என்று ஒருதரம் சொல்லி இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டவள்தான் முத்துலட்சுமி அம்மாள் அதற்குப் பிறகு அந்த விஷயம்பற்றி யாரோடும் எதுவும் பேசுவதில்லை.

ஆனால், முத்துலட்சுமியின் மற்றப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் - முக்கியமாக மூன்று ஆண்பிள்ளைகளும் கொதித்தெழுந்து “இந்த வேசையை இனி எங்களோடை சேர்க்கக்கூடாது. ஓடிப்போனவள் போனவள்தான்.” என்று மருமகனைக் கழித்துவிட்டதுமல்லாமல்,

“அவளை வளர்க்கத்தெரியாமல் வளர்த்து இப்பிடித் துரத்திவிட்டவள் தாய்தானே. அவளோடை நாங்கள் என்னண்டு சபை சந்தி வைக்கிறது.” என்று கூறிச் சகோதரியையும் மெல்ல விலக்கி வைத்துவிட்டனர்.

இதற்குப் பிறகு கனகாம்பிகையும் பிள்ளைகளும் தங்களுக்குள் ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொண்டு தங்கள் உயர்சாதிக்காரர்களுடனும் சேர முடியாமல் அதேநேரம் மகள் மனோன்மணி போனபக்கம் சாரமுடியாமலும் தவித்தனர். ஆனால் கனகாம்பிகையின் புருஷன் விஸ்வநாதசர்மா ஒரு உத்தியோககாரன் என்பதால் தாழும் தம்பாடுமாக வாழ்ந்தனர். எப்படியோ மகள் மனோன்மணி சந்தோஷமாக ஓரிடத்தில் வாழுகிறாள் என்பது அவர்களுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

இந்தக் காரணத்தால்தான் கனகாம்பிகை தன் தாய் ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்கிறாள் என்று தெரிந்தும் போய்ப் பார்க்கவில்லை. இப்போது வேணுகோபாஸ்கூடப் பாட்டியைப் பார்க்க என்று வரவில்லை. அடுத்தவார்ட்டிலே இருக்கும் தனது நண்பனொருவனைப் பார்ப்பதற்கு வந்த இடத்தில் பார்த்துவிட்டுப் போவோமென்றுதான் வந்தான். இப்போது அவன் மறுபடியும்

அவளோடு பேச முயற்சி செய்து பார்த்தான்.

“பாட்டி நீங்க சுகமில்லாமல் படுத்திருக்கிறது அம்மாவுக்குத் தெரியும். வந்து பார்க்க வேணுமெண்டு ஆசைப்பட்டவ. ஆனால், தான் வந்து பார்க்கிறதாலை உங்களுக்கு வீண் கரைச்சல்கள் ஏதும் வந்தாலும் எண்டுதான் வரேல்லை” என்று தயங்கியபடி சொன்னான்.

முத்துலட்சுமியின் முகத்தில் சிறு சலனம். மெல்லத் திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள்.

“ஏன்? என்ன கரைச்சல் அதாலை?” என்று கேட்டாள். இவன் தொடர்கிறான்.

“இல்லை பாட்டி.....நாங்க சாதியாலை கழிச்சுவிடப்பட்டவை. நாங்கள் உங்களிடம் வந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறம் எண்டு அறிஞ்சால் மாமாமாரும், பெரியம்மாவும் பேந்து உங்களையும் விலக்கிப் போடுவினம். அதுக்குப்பிறகு உங்களுக்கும் அதாலை தொல்லை எண்டுதான்.....”

கிழவி தன் எலும்புடம்பை மெல்ல அசைத்து நிமிர்த்தினாள். கட்டிலின் மூலையில் தலையணையை சாய்த்துவைத்து அதில் சாய்ந்துகொண்டு அவனை உற்று நோக்கினாள். அவள் பார்வையில் ஒரு தீட்சண்யம் இருந்தது. ஆவேசம் வந்தவளாக அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“எட மோனை, முந்தி நீங்க நல்ல சாதியிலை இருந்த பொழுது உன்னை கொக்கா முப்பத்தொரு வயசு வரைக்கும் குமராய்க் கிடந்தாவே, அப்ப உந்த மாமன் மாறும், பெரியம்மாக்களும் எங்கை போனவை?,

கோபால் திடுக்கிட்டான். இந்தா சாகப்போகிறேன் என்று முச்சிழுத்துக்கொண்டு கிடந்த கிழவி திடீரென்று ஆவேசத்துடன் நியாயம் பேசுவதைக் கண்டு அதிசயப்பட்டான். அதேநேரம் அவள் என்ன சொல்ல வருகிறாள் என்பதும் அவனுக்குத் தெளிவாகவில்லை.

“பாட்டி, நீங்க இப்ப இப்பிடி ஆவேசப் படக்கூடாது” என்று அவளை ஆசுவாசப்படுத்த முற்பட்டான்.

“நான் இப்போதைக்குச் சாகமாட்டன். பயப்பிடாதே” என்று சொல்லிச் சிரித்த அவள்,

“என்னை என்றை பிள்ளையளே பாக்கினம்?” அப்பிடி அவங்கள் பாக் கிறதெண்டால் எனக்கேண்டா இந்தக்கெதி. முத்தவன் ரண்டு தோடம்பழத்தைக் கொண்டு வந்து தந்து “எப்பிடியம்மா சுகமே?” எண்டு கேட்டிட்டுப் போனான். அவ்வளவுதான். நடுவிலான் குளுக்கோசுப் பெட்டியொண்டைப் பெண்சாதியிட்டைக் குடுத்தனுப்பிவிட்டான். கோயில்லை ஏதோ அலுவலாம். இளையவன் கொழும்பிலை.....

“இவையள் பாப்பினம் எண்டு நான் இருக்கேல்லை மோனை. என்றை சீவன் இருக்குமட்டும் நான் ஒருத்தற்றை கால்லை போய் விழமாட்டன். ஆனால் ஒண்டு சொல்லிநன். கொம்மா உப்பிடி ஒரு சாட்டைச் சொல்லிறது நியாயமில்லை. விருப்பமெண்டால் வரட்டும். இல்லாட்டி விட்டும் அதுக்கேன் சாட்டு.”

பாட்டி தன் தாயின் மனத்தைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்று கோபாலன் எண்ணினான். உண்மையில் தாயைப் போய்ப் பார்க்கக் கனகாம்பிகைக்கு விருப்பமா இல்லையா என்பது வேறு விஷயம். ஆனால், அதற்கான காரணம் கொஞ்சம் பொருத்த மில்லையோ என்று அவன் இப்போது தனக்குள் எண்ணினான். பாட்டி ஒரு பாட்டம் இருமிவிட்டு மறுபடி ஆரம்பித்தாள்.

“எட கோபால், உன் ரை கொக் காவின் ரை சம்பந்தமெல்லாம் குழம்பிறத்துக்கு ஆர் காரணம். நல்ல சம்பந்தம் வந்தபொழுதெல்லாம் சீதனக் காசு குடுக்க வழியில்லாமல் கொம்மா கஷ்டப்பட்டபொழுது மாமாமாரிட் டையும், பெரியம்மாமாரிட் டையும் போய்க் கேட்டவள்தானே. அப்ப அவை ஒரு சல்லிக் காசும் குடுக்கேல்லை. தாங்களாய்ப் பார்த்து ஒரு நல்ல சம்பந்தம் செய்து வைக்கவுமில்லை. அவள் வேலைக்குப்போறாள் எண்ட உடனை நொட்டை சொல்லிச்சினம்.

“இப்ப அவள் முப்பத்தொரு வயதுக்கு மேலை வேறே ஒரு வழியுமில்லாமல் இப்பிடி ஒரு வாழ்க்கையைத் தேடிக்கொண்ட பிறகு குற்றம் சொல்ல அவைக்கென்ன உரிமை இருக்குது? அவையன் இண்டைக்குச் சாதியை மறந்து கண்ட இடத்திலை சாப்பிடுறதும், குடும்பியை வெட்டிப்போட்டுக் காற்சட்டை போட்டு உத்தியோகம் பாக்கிறதும் காலத்துக் கேத்த கோலமெண்டால் இதைமட்டும் ஏன் கழிச்சு வைக்கவேணும்.”

“சாதிமாறிக் கலியாணம் செய்யச் சொல்லி நான் இப்ப சொல்லேல்லை. அது எனக்குச் சம்மதமில்லை. தன்தன் குலத்துக்குத் தக்கபடிதான் நடக்கவேணும். ஆனால், இப்பிடி ஒண்டு நடந்த பிறகு, உன்னை கொக்காவைப் பொறுத்தமட்டிலை இதிலை இருக்கிற நியாயங்களை நீங்கள் ஏன் மறக்கவேணும்?”

பாட்டியின் நியாயம் அவன் நெஞ்சில் உறைத்தது அந்தக் கிழவியின் மனத்தில் உள்ள துணிச்சல் தன் குடும்பத்திடம் இல்லாததை எண்ணி வெட்கப்பட்டான். அவள் ஒரு பொதுவுடைமைவாதியா? ஒரு சோசலிஷ்டா? கம்யூனிஸ்டா? இவை எதுவுமே அவளுக்கு பிடிக்காது.

தேவார திருவாசகங்களை உருப்போட்டிருக்கிற இரண்டு தலைமுறைக்கு முந்திய ஒரு பெண். அப்படியிருந்தும் இந்த சமூகத்தின் தன்மையில் - சூழ்நிலைகளில் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய நியாயத்தை அவள் எப்படிச் சிந்திக்கிறாள் என்று அவன் அதிசயப்பட்டான். அவள் இவனுடைய தாயை முன்னிலைப்படுத்தி தன் முன்னால் கனகாம்பிகை நிற்பதாகக் கற்பித்துக்கொண்டு மீண்டும் கூறுகிறாள்.

“நீ உன்னை நியாயத்துக்காகப் போராட வேணுமடி பிள்ளை. உன்னை மகள் உப்பிடிச் செய்து போட்டாள் எண்டதுக்காக நீ ஏன் தாழ்ந்துபோனதாய் நினைக்கவேணும்? நீ என்ன கேவலத்தைச் செய்தனி? மற்றவைக்காக நீ ஏன் பயப்பிடவேணும்? உன்னை பக்கத்திலை நியாயம் இருக்கிறதெண்டு உனக்கு நம்பிக்கை இருந்தால் போராடு.”

அவள் இதைச் சொல்லி முடித்துவிட்டுப் பெருமூச்சு விட்டவாறு கண்களை நிதானமாக மூடினாள். இவனுக்கு அவள் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்க வேண்டுமென்று ஓர் உணர்வு ஏறுபட்டது.

அரசியல் மேடைகளில் பேசப்படுகின்ற 'போராட்டம்' என்ற வசனம் அர்த்தமற்ற வெறும் சொல்லாக நின்று விடுகின்ற இந்த நேரத்தில் இவள் அந்த வார்த்தையை எவ்வளவு அழகாகப் பயன்படுத்தி அதற்கான பொருளை விளங்கவைத்திருக்கின்றாள் என்று அவன் பிரமித்துக் கொண்டிருந்தபோது பார்வையாளர் நேரம் முடிந்துவிட்டதற்கான மணிஒசை ஓங்கி ஒலிக்கிறது.

ஆக்கம் 15-08-1979

மல்லிகை

நிழல்களும் நிஜங்களும்

அன்றைய பொழுது மிகவும் இன்பமாகக் கழிந்தது எனக்கும் சந்திராவுக்கும். நீரஜா வந்திருந்தாள். எப்போதுமே இப்படித்தான். நீரஜா வந்து நின்றால் பொழுது போவதே தெரியாது. பத்துப்பேருக்குச் சமம் அவள். ஒரே கலகலப்பு. அக்கா அக்கா என்று சந்திராவையே சுற்றிக் கொண்டு ஒவ்வொரு புதினமாக அவள் கூறும்போது அதில் மழலையின் இனிமை பொங்கும். இத்தனைக்கும் அவளுக்கு இருபத்து மூன்று வயதுக்கு மேலிருக்கும். ஆனால் அவள் பேச்சும், செயல்களும், நடை முறையும் குழந்தைத்தனமானதாக இருக்கும். அவள் முகம் கூட குழந்தைத்தன்மையான முகம்தான்.

எங்களுக்கு அவள் உறவென்று இல்லை. பத்துப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன் நான் கண்டியிலே கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது அவர்களுடைய வீட்டில் ஒரு அறையில் தான் தங்கியிருந்தேன். பெற்றோருக்கு ஒரே பிள்ளை. மிக வசதியான குடும்பம். தாய்தந்தை இருவருமே உத்தியோகத்தார்கள்.

அந்த நேரத்திலிருந்து இன்றுவரை நான் அவளுக்கு மாமாவாக இருக்கிறேன். என் மனைவியை அவள் அக்காவாக்கி விட்டாள். நான் யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்து இல்வாழ்க்கையில் புகுந்து கொண்டபின் கடிதத் தொடர்போடு மட்டும் நின்றிருந்த நமது உறவு கடந்த மூன்று வருடங்களில் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டது.

நீரஜா ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைக்குப் பயிற்சி பெற வந்தபின் விடுமுறை நாட்களில் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து போவது வழக்கம். அப்போதெல்லாம் எங்களுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சிதான். இன்றைக்கு அவள் மூன்று நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு வந்திருப்பதனால் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி.

பயிற்சியை முடித்துவிட்டு ஊர்போன அவள் பள்ளி விடுமுறையை ஒட்டி இங்கே வந்திருக்கிறாள். அவளுடைய தாய் தந்தை இருவரும் கடந்த வாரம் சிங்கப்பூருக்குப் போயிருக்கிறார்கள். இன்னும் மூன்று நான்கு வாரங்களுக்குப் பிறகுதான் அவர்கள் வருவார்கள்.

எனவே அந்தத் தனிமையைப் போக்க அவள் இங்கு வந்திருந்தாள். எங்கள் தனிமையும் இனிமையாகக் கரைந்தது.

நான் முன்னேஸ்வரம் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தேன். முன்னேஸ்வரம் திருப்பதியில் அன்னை வடிவாம்பிகா தேவியின் வஸந்த நவராத்திரி உற்சவத்தைப் பார்க்கத்தான் நான் அங்கு போகிறேன். குடும்பமாகப் போக நினைத்தபோது சந்திராவுக்குப் புறப்பட முடியாமல் போய்விட்டது. நீரஜா துணைக்கு வந்து நிற்பதால் நான் மட்டுமாவது போய் நேர்த்தியைச் செலுத்திவிட்டு வருவோம் என நினைத்தேன்.

நான் முன்னேஸ்வரம் போகிறேன் என்றதுமே “மாமா சிலாபத்துக்குப் பக்கத்திலை தானே முன்னேஸ்வரம்?” என்று ஆவலோடு கேட்டாள். ‘ஓம்’ என்று நான் தலையாட்டி விட்டு “ஏன்?” என்று கேட்டபோது “சும்மாதான்” என்று நழுவிவிட்டாள்.

மாலை நான் பத்திரிகை படித்துக்கொண்டு இருந்தேன். அருகில் இருந்த கதிரையில் வந்திருந்த நீரஜா மிகுந்த யோசனையோடு முகட்டைப் பார்ப்பதும் பிறகு என்னை இடையிடையே பார்ப்பதுமாக இருந்தாள். ஏதோ கேட்கப் போகிறாள் என்று தெரிந்து அவளைப் பார்த்தேன்.

“சிலாபத்திலை என்றை சினேகிதர் ஒருத்தர் இருக்கிறார்” சங்கடத்தோடு சொல்லி முடித்தவள் சடக்கென்று அந்தளவோடு வசனத்தை முடித்துவிட்டு வளையில் ஓடிய அணிலை வெறித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஏதோ ஒரு சிக்கலான விஷயம் அதன் பின்னணியில் உண்டு எனப் புரிந்துகொண்ட நான் மௌனமாக அவளையே உற்று நோக்கினேன்.

அணிலிலிருந்து என்னை நோக்கிப் பார்வையைத்

திருப்பியவள் கூச்சத்துடனும் நாணத்துடனும், “அவர் ட்ரெயினிங் கொலிச்சிலை எங்கடை ‘பாச்மேற்’. முரளி எண்டு பேர்.....” சிறிது தயக்கத்தின் பின் “சாடையாய் அவரைப்பற்றி விசாரிச்சுப் பாக்கிறியளே மாமா?” என்று கேட்டுவிட்டுத் தலையைக் குனிந்தாள்.

முரளியின் விலாசம், பள்ளிக்கூடம் இவற்றை விசாரித்தேன் நான். அந்த விபரங்களைச் சொன்ன பின் நீர்ஜா அவசரமாக “ஆனால் மாமா, அவரை நேரை சந்திச்சு நான் விசாரிக்கச் சொன்னதாய்ச் சொல்ல வேண்டாம் சும்மா விபரம் விசாரிச்சந்தால் போதும்” என்றாள்.

இவர்களுக்கிடையில் இருக்கும் தொடர்பு எத்தகையது என எனக்கு வியப்பாயிருந்தது. அவளே அதை விபரித்தாள்.

“ட்ரெயினிங் கொலிச்சிலை அதிகம் என்னோடை பழகிறவர். ஆனால், வித்தியாசமான எண்ணம் ஒண்டும் இருந்ததாய்த் தெரியேல்லை. நானும் அப்பிடியொண்டும் நினைக்கேல்லை.....ஆனால் கடைசியாய் ‘கோர்ஸ்’ முடியிறபொழுதுதான் என்றை குடும்பத்தைப் பற்றி விசாரிச்சவர். பிறகு என்றை விலாசத்தைக் கேட்டு எழுதிக்கொண்டு தன்ரை விலாசமும் தந்தவர். கடைசிநாள் கலியாணத்தைப்பற்றித் திடீரென்று கேட்டார். எனக்கு ஒரு மறுமொழியும் சொல்லத் தெரியேல்லை, பேசாமல் நிண்டன். தன்ரை வீட்டுக்காரரை எங்கடை வீட்டை அனுப்பிறதாச் சொன்னார். நான் ஒண்டும் பேசேல்லை.....”.

ஒரு நீண்ட காதல் கதையைச் சொல்லி முடித்ததுபோல் ஆயாசத்துடன் நிறுத்திவிட்டு, நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

“அதுக்குப்பிறகு அவை ஒருத்தரும் வரேல்லையோ?”

“இல்லை”

“கடிதங்கள் கூட ஒண்டும் எழுதேல்லையோ?”

‘இல்லை’ என்று தலையாட்டினாள். அதுபற்றி அவள் கவலைப்படுகிறாளா என்று பார்த்தேன். அவள் முகத்தில் அதைப் படித்தறியமுடியவில்லை.

“நீயும் ஒரு கடிதமும் எழுதிப்பார்க்கேல்லையோ?”, இது ஒரு அநாவசியமான கேள்வி என்று தெரியும். என்றாலும் எதோ கேட்டு விட்டேன். அவள் வெறுமனே தலையாட்டினாள். நான் மறுபடி குறுக்கு விசாரனை செய்தேன்.

“இல்லை நீராஜா, உனக்கு அவனிலை ஈடுபாடு இருந்தால் நீயே ஒரு கடிதம் போட்டிருக்கலாம்..... அவனும் போடேல்லை..... நீயும் போடேல்லை. இதிலை உங்கடை ஈடுபாடுகள் எவ்வளவு தூரம் இறுக்கமானது என்டதை.....”

“என்னைப் பொறுத்தவரை இதிலை ஒரு தனியான ஈடுபாடு இல்லை. காதல் அது இது எண்டெல்லாம் நான் யோசிக்கேல்லை. ஆனால் முரளி நல்லவர். பண்பானவர். என்னை அவர் விரும்பினால் அவரைச் செய்யிறதிலை ஆட்சேபமில்லை.இப்ப இஞ்சை கலியாணப் பேச்சு வலு மும்மரம். அம்மா, அப்பா சிங்கப்பூரலை வந்த உடனை கலியாண ஏற்பாடு நடக்கும். அதுதான்..... அதுக்கு முன் அவரைப்பற்றித் தெரிந்தால்.....”.

“அப்ப அவனிலை உனக்குக் காதல் இல்லை. ஆனால் அவன் உன்னைக் காதலிக்கிறான் எண்டதினாலை உனக்கு அவனிலை ஒரு மயக்கம் மட்டும் தான்.....”

“சும்மா போங்கோ மாமா, உங்கடை சைக்கொலஜியும் நீங்களும்..... உதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போய்விட்டாள்.

முன்னேஸ்வரம் வடிவாம்பிகையின் தரிசனத்தை முடித்து விட்டுப் புறப்பட்டபொழுது என் பழைய நண்பன் ஆத்மா நின்றான். திடீரென அவனைக்கண்ட ஆனந்தத்தில் அவனைக் குசலம் விசாரித்தேன்.

“ஆத்மா இப்ப எங்கை படிப்பிக்கிறாய்?”

“இதிலை பக்கத்திலைதான் சிலாபத்திலை.” என்று அவன் சொன்னதும் எனக்கு மிக வசதியாகிவிட்டது. முரளியைப் பற்றி விசாரித்தேன். ஆத்மா படிப்பிக்கும் பள்ளிக்கூடத்திலேயேதான் முரளியும் படிப்பிக்கிறான் என்பது மட்டுமல்லாமல் அப்போது அங்கே முன்னேஸ்வரத்திற்கும் அவன் வந்திருக்கிறான் என்றதும் எனக்கு வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்பட்டன.

முரளியையும் அழைத்து வந்து அறிமுகப்படுத்தினான் ஆத்மா. “இவர் மிஸ்டர் முரளி என்னோடை படிப்பிக்கிறவர். இவர் தவம்..... நீர்ப் பாசனத் திணைக்களத்திலை வேலை செய்கிறார்.”

“வணக்கம் மிஸ்டர் முரளி. உங்களைச் சந்திச்சதிலை சந்தோஷம்” முரளியும் கைசுப்பினான்.

“நீங்கள் ட் ரெயின்ட் ரீச்சரோ?” ஒன்றும் தெரியாத அப்பாவியாக நான் கேட்டேன்.

“ஓம் போனவரியம்தான் பாஸ் அவுட் பண்ணினனான். பலாலி ட் ரெயினிங் கொலிஜ் தான்”.

“அப்பிடியா? அப் ப உங்களுக்கு நீரஜாவைத் தெரிந்திருக்குமே..... மிஸ். நீரஜா ராமச்சந்திரன், அவவும் போன வரிசம் தான்.

“ஓமோம் தெரியும். எங்கடை ‘பாச்’ தான்” என்று முரளி சொன்ன போது மலர்ந்த அவன் முகமும் ஆவல் நிறைந்த வார்த்தையும் அவன் உள்ளத்தை ஓரளவு காட்டிக்கொடுத்துவிட்டது. என்றாலும் நான் ஒன்றும் பேசாமல் கதையை வேறு திசையில் திருப்ப முற்பட்டேன். ஆனால் முரளி விடவில்லை.

“நீரஜா உங்கடை சொந்தக்காரரோ மிஸ்டர் தவம்”

“இல்லை குடும்ப நட்பு. நீண்டநாளாய்த் தெரியும்”,

“இப்பவும் அவ கண்டிதானே?”. அபரிமிதமாகக் கொப்பளித்து நின்று ஆவலை அடக்கமாட்டாத முரளி “இப்பவும் மிஸ் நீரஜா ராமச்சந்திரன்தானே?” என்று கேட்டபோது பொங்கிவரும் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு தலையாட்டினேன் நான். தொடர்ந்து,

“இப்ப அவ இந்த விடுதலைக்காக எங்கடை வீட்டை தான் நிற்கிறா. உங்களைப்பற்றிக்கூடச் சொன்னவ”

தொண்டைவரை வந்துவிட்ட வார்த்தைகள் என் கட்டுப்பாட்டையும் மீறி நாக்கில் உருண்டு வந்து விழுந்தன.

“என்ன சொன்னவ ?”

“சிலாபத்திலை தன்ரை ‘பாச்மேற்’ ஒருத்தர் இருக்கிறார் என்று சொன்னவ. இப்பிடி இஞ்சையே நாங்கள் சந்திப்பமெண்டு நான் நினைக்கேல்லை”. வார்த்தையின் ஒவ்வொரு சொல்லும் முரளியின் முகத்தில் ஏற்படுத்தும் மாற்றத்தை நுணுக்கமாக அவதானித்துக் கொண்டே இப்படிச் சொன்ன நான் “கலியாணப் பேச்சுகள் வலு மும்மரமாய் நடக்குது நீரஜாவுக்கு. தாய் தகப்பன் சிங்கப்பூருக்குப் போயிருக்கினம். வாறமாதம் வந்த உடனை பெரும்பாலும் எங்கையாவது முற்றுப்பண்ணுவினம்” என்று வார்த்தை முடிவில் ஒரு ‘கொடுக்கை’ எடுத்துப் போட்டேன்.

‘என்னைப்பற்றி அவ்வளவும் தானா சொன்னாள்’ என்ற ஏமாற்றம் முகத்தில் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கி கலியாணப் பேச்சைக் கேட்டவுடன் முற்றாகத் தொய்ந்து போனது முரளியின் முகம்.

“தேவராஜனை உங்களுக்குத் தெரியுமோ?” - திடீரென்று முரளி இப்படிக் கேட்டான்.

“எந்தத் தேவராஜன்?”

“அவரும் எங்களோடை ட்ரெயினிங் கொலிஜிலை படிச்சவர். நீரஜாவுக்கும் தூரத்துச் சொந்தமெண்டு சொன்னவர்”.

“எனக்குத் தெரியேல்லை”

சிறிது நேரம் மௌனமாய் யோசித்துக்கொண்டிருந்த முரளி சற்றுப் பொறுத்து “நீரஜாவை நான் விசாரித்ததாய்ச்சொல்லுங்கோ” என்று சொல்லி நிறுத்தினான். இன்னும் ஏதோ சொல்ல விரும்புவது தெரிந்தது. தயங்கித் தயங்கி மெல்லச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“எனக்கும் நீரஜாவிலை கொஞ்சம் ஈடுபாடு இருந்தது. இந்தத் தேவராஜன் நீரஜா வீட்டிலை இதைப்பற்றிப் பேசிறதாய்ச் சொன்னவர். ஆனால் ஒண்டும் தெரியேல்லை. எனக்கும் முண்டு மாசத்துக்கு முந்தித் தகப்பனார் செத்துப்போனார். நானும் ஒண்டும் யோசிக்க முடியேல்லை..... சொல்லுங்கோவன் நீரஜாவிட்டை”.

நேரமாகியதைக் குறிப்பிட்டு நாம் பிரிந்தோம். நான் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பினேன். பிரயாணம் முழுவதும் எனக்கு அந்த இரு உள்ளங்களின் உணர்ச்சிகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் பொழுது போயிற்று.

“பெண்கள் உணர்ச்சிமயமானவர்கள்” என்று ஒரு நாவலாசிரியர் எழுதியிருந்தது எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. அந்த நாவலாசிரியரிடம் நீரஜாவை அழைத்துச் சென்று காட்டி அவர் கூற்றை மறுபரிசீலனை செய்யச் சொல்ல வேண்டுமென்று தோன்றியது. காதல் என்பது உணர்ச்சி மயமானது. ஆனால் நீரஜா அந்த விஷயத்தில்கூடக் காட்டிய நிதானம் என்னை ஆச்சரியப்பட வைத்தது.

ஒரு அழகான இளம் வாலிபனைக் கண்டு பழகிய போதும் காதல் என்ற உணர்ச்சிக்கு இலகுவில் ஆளாகாதது மட்டுமல்லாமல் அவன் தன்னை விரும்புகிறான் என்று தெரிந்த பிறகு கூட அவன்மீது அனுதாபமோ மயக்கமோ கொள்ளாமல் மிக நிதானமாகச் சிந்திக்கின்றான். அவன் நல்லவன், பண்பானவன் என்பதால் அவனை ஏற்றுக்கொள்வோமோ என்று அறிவு ரீதியாக ஆராய்கிறான். மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண் கேட்டு வரவேணும் என்ற உலக சம்பிரதாயத்தை நீரஜா மனத்தில் நினைத் திருக்கலாம்.

முரளியின் போக்கை என்னால் மட்டுக்கட்ட முடியவில்லை. அலட்சியமா அசமந்தத்தனமா அல்லது அது கூட ஒருவகை நிதானம் தானா? யாரோ ஒரு மூன்றாம் மனிதன் தன் காதலுக்குத் துணை செய்வான் என்று அவனிடம் பொறுப்பை விட்டுவிட்டு எப்படி அவனால் இருக்க முடிந்தது? தந்தையின் மரணம் ஒரு காரணம் என்றாலும் இந்த மூன்று மாதமாக ஒரு கடிதம்சுட இவளுக்கு அவன் எழுதாததற்குக் காரணம் பயமா? தயக்கமா?

அவள் தன் கையைவிட்டு நழுவிவிடப் போகிறாள் என்று தெரிந்த பிறகுங்கூட அந்தத் தொடர்பை இறுக்கிக் கொள்ள - திருமணமுயற்சிக்கு ஈடுபடும் நோக்கம் இல்லாமல் - அப்படி இருந்திருந்தால் என் மூலமே முயற்சித்திருக்கலாமே! - சாதாரணமாக “நான் விசாரித்ததாக நீர்ஜாவிடம் சொல்லுங்கள்” என்று சொல்கிறானே. இவனை நீர்ஜா எவ்வளவு தூரம் நம்பலாம்?

இப்படிச் சொன்னால் நீர்ஜா தானாகவே முன் நின்று கல்யாணப்பேச்சைத் தன் பெற்றோர் மூலம் நடத்தட்டும் என்று முரளி எண்ணுகிறானோ? தானாக முன்னின்று பேச்சைத் தொடங்குவதன் மூலம் சமூகத்தில் மாப்பிள்ளை என்கிற தன்னுடைய பொருளாதாரப் பெறுமதி குறைந்துவிடும் எனப் பயப்பட்டு, பெண்ணைப் பெற்றவர்கள்தானே ஓடித் திரியவேணும் என்கிற சமூக நியதியைச் சிந்தித்து இப்படி ஒரு முடிவுக்கு அவன் வந்திருக்கிறானோ?

எப்படி இருப்பினும் இருவருமே மற்றவர் தன்மேல் கொண்டிருக்கக் காதலின் பெறுமதியைச் சோதிக்க முற்படுகிற தன்மையையும் தங்கள் சுயமரியாதையைக் காப்பாற்றிக் கொள்கிற தன்மையையும் என்னால் உணர முடிந்தது. இது எங்குபோய் முடியும்? இதில் யார் வெற்றியடையப் போகிறார்கள்? ஒரு வேளை இருவருக்குமே தோல்விதானோ?

வீட்டுக்கு வந்து இறங்கிய நேரம் தொடக்கம் ஆவலோடு அடிக்கடி என்முகத்தைப் பார்ப்பதும் நான் இருக்குமிடத்தருகே அடிக்கடி போய்வந்தும் நீர்ஜா தவித்துக்கொண்டிருந்தாள். முரளி

பற்றி நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன் என்று அறியக் காத்திருந்தாள். நானும் வேண்டுமென்றே அதைமட்டும் சொல்லாமல் முன்னேஸ்வரம் வஸந்தநவராத்திரி பற்றிய சகல புதினங்களையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

கடைசியாக அன்று மாலை தயங்கித் தயங்கி அருகே வந்தாள். “மாமா, முரளியைப் பற்றி எதேன் விசாரிச்சனீங்களே?”

நான் அவளையே பார்த்தபடி “ஆளையே நேரை கண்டு கதைச்சனான், ஆள் இன்னும் கலியாணம் செய்யேல்லை” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தேன். என் கேலியால் நாணமுற்றுக் குனிந்த அவள்.

“நான்தான் அவரை விசாரிக்கச் சொன்னதெண்டு சொன்னனீங்களே?” என்று பதட்டத்தோடு கேட்டாள்.

“ஏனம்மா நீரஜா இப்பிடிப் பதட்டப்படுகிறாய்? நீ அவனிலை காதல்கொண்டதாய் அவனுக்குக் காட்டக் கூடாதெண்டு நீ நினைக்கிறாய். அவனும் தன்ரை மனத்தை வெளிக்காட்டி நேரை வந்து கலியாணம் பேச யோசிக்கிறானில்லை. இப்பிடிப் போனால் உங்கடை காதலுக்கு முடிவென்ன?” என்று சற்றுச் சூடாகவே நான் கேட்டேன். அவள் அவசரமாக,

“ஏன் மாமா இது காதல்தான் எண்டு எப்பிடி அவ்வளவு கெதியாய்த் தீர்மானத்துக்கு வரமுடியும்?. என்று திருப்பிக் கேட்டாள்.

“நீரஜா, காதலைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லித்தரத் தேவையில்லை”. என்று சொல்லிச் சந்திராவைப் பார்த்தபடி பெரிய ஒரு சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு நான் தொடர்ந்தேன்.

“தயக்கம், பயம், சுயகௌரவம், ஒருத்தரைஒருத்தர் சோதிக்கிற மனப்பான்மை இதுகள் இருந்தால் ஒருநாளும் காதல் வெற்றிபெறாதம்மா. உனக்குக் கலியாணம் பேசப்படுகுது எண்டும் கெதியிலை கலியாணம் நடக்கலாமெண்டும் நான் அவனிட்டைச் சொன்னபிறகும் சாதாரணமாக ‘நீரஜாவை நான் விசாரிச்சதாய்ச் சொல்லுங்கோ’ எண்ட அளவோடை அவர் நிறுத்தினால் என்ன

அர்த்தம்?” என்று கேட்ட நான் சகல விபரங்களையும் சொன்னேன், நீரஜா தனிமையை நாடினாள்.

விடுமுறை முடிந்து நீரஜா ஊருக்குப் போனாள். அவள் பெற்றோரும் சிங்கப்பூரிலிருந்து வந்துவிட்டனர். கல்யாணப் பேச்சுக்கள் நடந்தன. நீரஜா அமைதியாகக் காத்திருந்தாள். கண்டியிலே பெரிய எஸ்டேட் உத்தியோகத்தர் ஒருவரைப் பேசி நிச்சயித்தார்கள். ஆனந்தன் என்ற அந்த மாப்பிள்ளை நீரஜாவிற்கு எல்லா விதத்திலும் பொருத்தமாகவே இருந்தார்.

நீரஜா ஆனந்தனைத் தனியாகச் சந்தித்தாள். முரளியைப் பற்றியும் தன் மனக்குழப்பங்களையும் நேரே வெளிப்படையாக அவரிடம் சொன்னாள். நிதானமாக யாவற்றையும் கேட்ட ஆனந்தன் சிந்தித்தான். அமைதியாகச் சொன்னான்.

“நீரஜா, உன்னுடைய இந்த வெளிப்படையான வெள்ளை உள்ளத்தை மட்டுமல்லாமல் முரளியின்ரை விஷயத்திலை நீ காட்டிற் நிதானத்தையும் நான் மதிக்கிறன் உன்னை நான் விரும்பினேன். வேணுமெண்டால் நான் காத்திருக்கிறேன்.”

அவனுடைய பண்பாடு நீரஜாவுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. “ஒரே ஒரு மாதம் அவகாசம் தாருங்கோ. அவராக இந்த மாதத்திலை கலியாணம் பேசத் துணியாவிட்டால் நான் உங்களுக்குரியவள்” என்று சொன்னாள் நீரஜா.

ஒரு மாதத்தின் பின் ஆனந்தன் - நீரஜா திருமணப் பதிவு நிறைவேறியது. இன்னும் ஒரு மாதத்தில் திருமணம்.

அன்று எதிர்பாராத விதமாக முரளி என் வீட்டிற்கு வந்திருந்தான். எனக்கு ஆச்சரியம்.

“வாங்கோ முரளி என்ன விஷயம்?” என்று வரவேற்றேன். வந்த உடனேயே நீரஜாவைப்பற்றி விசாரித்தான். திருமண ஏற்பாட்டுக்காக வந்திருக்கிறான் என்று உணர்ந்த நான் நடந்ததைச் சொன்னவுடன் ஏமாற்றத்தால் முரளியின் முகம் வாட்டமுற்றது. கண்கள் கூடச் சிறிது கலங்கியது போல் தோன்றியது. அவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“முரளி, நீரஜா உங்களுக்கு ஒரு சோதனை வைச்சாள் அதிலை நீங்க தேறியிருக்கிறியள், ஆனால், காலங்கடந்து தேறியபடியால் அந்தப் பெறுபேறு பயனில்லாமல் போட்டுது. நீரஜாவுக்கு நீங்கள் சோதனை வைச்சியள். ஆனால், அது அவளின்ரை ‘சிலபஸ்ஸு’க்குள்ளை அடங்காத சோதனையாய் இருந்ததாலை அவள் பரீட்சையிலே தவறிவிட்டாள். கடைசியிலை இரண்டுபேருக்குமே தோல்விதான் கிடைச்சிருக்குது. ஐ ஆம் வெறி சொறி மிஸ்டர் முரளி” என்று நான் கூறினேன். தலையாட்டி அதனை ஆமோதித்த முரளி எழுந்தான்.

“மிஸ்டர் தவம், நான் இப்பிடி வந்ததாய் நீரஜா அறியவேண்டாம். அவளுடைய சோதனையிலை நான் தோற்றுப் போனதாயே இருக்கட்டும். நான் போட்டுவாறன்” என்று கம்மிய குரலில் கூறிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

அத்தனை தூரத்திலிருந்து வந்து களைத்தவனாக மட்டுமல்லாமல் ஏமாற்றத்தால் தளர்ந்தவனாகவும் தள்ளாடியபடி போகும் முரளியை “நில்லுங்கள் ஒரு தேநீராவது குடித்துவிட்டுப் போகலாம்” என்று தடுக்கத் தோன்றாமல் கண்கலங்கப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன் நான்.

ஆக்கம் 20-02-1981

ஏக்கங்கள்

அவனுக்கு ஒரே எரிச்சலாக இருந்தது. தலையைக் கையால் சொறிந்து ஒருமுறை சிலுப்பிக்கொண்டான். காங்களால் தரையில் உதைந்து கொண்டான். மேசையில் சிதறிக் கிடந்த புத்தகங்களைக் காரணமில்லாமல் 'தொப்'பென்று தூக்கிப் போட்டான். ஏதோ ஒரு அந்தரமான உளைச்சல்.

அறைவாசலினூடாக, முன் ஹோலில் அவள் ஏதோ அலுவலாக நடமாடியதும், பின் சமையலறைக்குள் சென்றதும் அவன் கவனத்தில் பட்டது. போகும் போது தன்னை அவள் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டே போகிறாள் என்பதையும் அவன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. தனது அவலமான மன நிலையையும் அந்த அக உணர்வின் வெளிப் பாடுகளாகப் புறநிலையில் தோன்றும் அங்க சேஷ்டைகளையும் அவள் ஓரளவுக்கு அவதானித்திருப்பாள், ஆனால்....

அவன் அழைத்து இவ்வளவு நேரமாக அவள் அவனருகில் வரவில்லை. சற்று முன் அவன் எழுதிய அந்தக் கவிதை மேசையில் அவன் முன் கிடந்து காற்றில் படபடக்கிறது. அதனைப்படித்துக் காட்டுவதற்காகத்தான் அவளை அழைத்திருந்தான். ஆனால், அவள் இன்னமும் வரவில்லை. ஹோலில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைகளைக் கவனித்து அவர்களுக்கு ஆக வேண்டியதைச் செய்தாள். அறைக்குள் படுத்திருந்த வயதுபோன-உடல் நலம் இல்லாத தாயைக் கவனித்து மருந்து கொடுத்துவிட்டு வந்தாள். சமையலறைக்குள் சென்று இரவுச் சாப்பாட்டுக்கான ஆயத்தங்களையும் செய்துகொண்டிருந்தாள். அதற்கிடையில் கிணற்றடியில்

உடுப்புக்களைத் தோய்த்துப் போட்டுவிட்டு வந்ததையும் நாளைக்குக் கல்லூரிக்கான உடுப்புக்களை இஸ்திரி செய்து வைத்ததையும் அவன் அவதானித்திருந்தான். அவள் பம்பரமாகச் சுழன்று கொண்டிருக்கிறாள். இவன் மனமும் பம்பரமாகத்தான். அவன் அந்தக்கவிதையை எடுத்து ஒருமுறை மெல்லிய குரலில் வாசித்துப் பார்க்கிறான்.

அவனுக்கு அந்தக் கவிதை மிகவும் பிடித்திருந்தது. உடனே அவளிடம் அதைப் படித்துக் காட்டிவிடவேண்டும் என்று ஓர் ஆவல். அவள் மலர்ச்சியோடு அதைப் பாராட்டித் தானும் ஒருமுறை வாசித்துக் காட்ட வேண்டும். அதில்தான் அவனுக்குத் திருப்தி.

‘இப்போது அவள் ஏன் வரவில்லை?’ கன் னப் பொட்டுக்களை அவன் உரஞ்சிக் கொண்டான். மேசையில் குப்பையாகச் சிதறிக் கிடந்த புத்தகங்களை ஒரு புறம் தூக்கிப் போட்டான். முன் பெல்லாம் அவனது மேசை இப்படி இருப்பதில்லை. காலையில் ஒரு தடவை, மாலையில் ஒரு தடவை அவள் அங்கே வந்து அவற்றை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்துவிட்டுப் போவாள். அவனைப் பார்த்து ஒரு பொய்க் கோபத்தோடு, ‘சீ...! சுத்த மோசம். குழந்தப்பிள்ளை மாதிரி எல்லாத்தையும் குப்பையாய்க் கிளறி வைக்கிறது. ஒழுங்காய் வைக்கத் தெரியாது!’ என்று ஏசிவிட்டுப் போவாள். சில வேளைகளில் செல்லமாக ஒரு குட்டும் கொடுப்பாள். ‘ஓ! அதில்தான் எத்தனை இன்பம்!’

இப்போதெல்லாம் அவனோடு இன்பமாகப் பொழுது போக்க அவளுக்கு நேரம் ஏது? அவள் ஒரு ஆசிரியை. தினமும் பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகளுடன் போராட்டம். மாலையில் உள்ள ஓய்வு நேரம் மறு நாளை ஆயத்தத்தில் போய்விடும். மீதி நேரத்தில் சமையல், சாப்பாடு, பிள்ளைகள். பெற்றோர்..... ஓ ! அவளுக்குத்தான் எத்தனை பொறுப்புக்கள்.

இவை எல்லாவற்றையும் அவனால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் அவள் தன்னைவிட்டு விலகிப் போகிறாளோ

என்று ஒருவித ஏக்கம். இது தவிர்க்க முடியாத ஒரு நிலையாகி விட்டது. தான் எழுதிய கவிதை அடிகள் போலவே - மறுநாளில் மணம் வாடி உதிர்ந்து விடுகிற மலர்களைப்போலத் தனது மணவாழ்க் கையும் சில நாட்களிலேயே சுவை கெட்டுவிட்டதுபோலத் தோன்றியது அவனுக்கு.

கல்யாணமான புதிதில் அவர்கள் இருவரும் தத்தமது கலைத் திறமைகளை எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் பரஸ்பரம் பகிர்ந்துகொள்வார்கள். அதிகாலையில் எழுந்துவிடும் அவள் இவனது பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கும்போதே இவனுக்கும் விழிப்பு வந்துவிடும். ஆனால், அவள் காலைக் கடமைகளை முடித்துவிட்டு சங்கீத சாதகத்தை ஆரம்பிக்கும் போதுதான் இவன் எழும்புவான். அவளது பாடல்களை இரசித்துக் கேட்டுக்கொண்டே காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு அவளருகில் அமர்ந்து அந்த இசையைப் பருகும்போது அன்றைய தினம் மனநிறைவோடு ஆரம்பிக்கிறதென்று அர்த்தம். இவனது கவிதைகளை சாகித்தியங்களை அவள் இசையமைத்துப் பாடுவாள். அதில் தான் எத்தனை பெருமிதம்.

பகல் பொழுது இருவருக்குமே உத்தியோகத்தில் கழிந்துவிடும். இரவுப்பொழுது இவனுக்குரியது. தான் புதிதாகப் படைத்திருக்கும் கவிதைகளையோ, சிறுகதைகளையோ தனக்கேயுரிய கம்பீரமான குரலில் அவன் வாசித்துக் காட்டுவான். அவள் அவனுக்கு முன்னால், மேசையில் கைகளைக் குவித்து அதில் நாடியை முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு விழிகளால் அவனை விழுங்கியவண்ணம் மிக்க அவதானமாக அவன் படிப்பதைக் கேட்பாள். இவன் அவள் விழிகளையே பார்த்தபடி சொல்லிக்கொண்டிருப்பான். இடையிடையே சில சுவையான இடங்களை ரசம் ததும்ப மீண்டும் வாசித்துக் காட்டி அவள் முகத்தில் ஏற்படும் ரசபாவ மாற்றங்களை அனுபவிப்பான். சில வேளைகளில் அவனது கவிதைகளை அவள் வாங்கித் தானும் அவற்றை இசையோடு பாடிக் காட்டுவாள்.

ஓ! எளிதில் மறந்துவிடக்கூடிய நாட்களா அவை? இந்த நாட்கள். ஏன் அப்படி இல்லை? வெறுமனே 'சப்'பென்று

நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தச் சுவையும் இனிமையும் திருமணத்தின் பின் மூன்று நான்கு வருடங்கள் நீடித்தன. அதற்குப் பிறகு-?

அதற்குப் பிறகும் கூட அவர்களது உள்ளங்களிலோ, உணர்வுகளிலோ எதுவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. ஆனால், சூழ்நிலைகள்தான் எவ்வளவு மாறிவிட்டன. இரண்டு குழந்தைகள். இதற்கிடையில் தாயார் உடல் நலம் குன்றியது. வீட்டுப் பொறுப்புக்கள் யாவும் அவள் தலையில் வந்தன. பாடசாலையிலிருந்து அலுத்துக் களைத்து வருபவளுக்கு வீட்டிலும் சுமைகள் காத்திருந்தன. அளவுக்கு மீறிய சுமைகளினால் அவளும் ஓரளவு அலுத்துக் கொள்ளத் தொடங்கினாள். இன்பமான பொழுதுபோக்குகள் குறைந்தன. இயந்திரமயமான வாழ்க்கை ஓடத்தொடங்கியது.

அவன் ஏதாவது எழுதிவிட்டு அவளை அழைத்தால் அவள் வருவதற்கே முடியாமல் இருக்கும். சில சமயம் அரைகுறையாக அலுவலைப் போட்டுவிட்டு சேலைத் தலைப்பில் கைகளைத் துடைத்துக் கொண்டு ஓடிவந்து கதவில் சாய்ந்து நின்றபடி கடமைக்காகக் கேட்பவள் போலக் கேட்டுவிட்டுப் போவாள். முகத்தில் ஆயாசம்தான் தெரியும். முன்பிருந்த அந்த ஒளிவீசும் ஆர்வம் எங்கே போயிற்று என்று அவன் தேடுவான்.

எப்பொழுதாவது அவன் அவளைப் பாடும்படி கேட்பான். பாடுவதற்கேற்ற ஓய்வான சூழலும், அமைதியான மனநிலையும் இருக்காது. ஒழுங்காகச் சாதகம் செய்யாததால் குரல் பிசிறுத்தும். சுருதி பேதம் ஏற்படும். அரைவாசியில் விட்டுவிட்டுக் குழந்தையின் அழகையைச் சமாதானப்படுத்த ஓடநேரிடும் சில வேளைகளில் சலிப்பான அவளின் பாடலைக் கேட்கமுடியாமல் 'நிறுத்து' என்று அவனே கத்துவான். அவள் ஏக்கத்துடன் கண்கலங்க அவனைப் பார்த்தபடி எழுந்து போவாள். அவனது கண்களும் கலங்கும். இரண்டு பெருமூச்சுக்கள் நீண்டு கலந்து தேயும். அவளது அந்த இனிய சாரீரமும் உற்சாகம் ததும்பும் இசையும் எங்குபோயின?

வானொலியில் ஒலிக்கும் அவனது படைப்புக்களை அவன் கையலுவல்களைச் செய்துகொண்டும் - குழந்தைகளின் சினுங்கல்களைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டும் கேட்டு அந்த அளவில் திருப்தி கொள்ளுவான். பத்திரிகைகளில் வரும் அவனது விஷயங்களைப் பாடசாலையில் ஓய்வுநேரங்களில் படித்துவிட்டு இரவில் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு விளக்கை அணைப்பதற்கு முந்திய சில நிமிடங்களில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற அந்த ஒரே ஒரு மிகச்சிறிய நேரத்தில் தனது அபிப்பிராயங்களை அவனது காதுக்குள் கூறுவான்.

அடுத்தடுத்த இதழ்களில் வரும் மிக நீண்ட விமர்சனங்கள் மூலமாகவோ, அல்லது நேயர்களிடமிருந்து வரும் கணக்கற்ற பாராட்டுக் கடிதங்கள் மூலமாகவோ பெறமுடியாத ஓர் இனிய மகிழ்ச்சியை இரவுப் படுக்கையில் வைத்துக் காதில்விழும் அவளது இந்த இரண்டொரு வசனங்கள் மூலமாக அவன் பெற்றுக் கொள்வான். இத்தனை இயந்திரப் பாங்கான வாழ்க்கையிலும் இந்தச் சிறு சம்பவம் ஒன்றே தன்னை இன்னும் எழுத்தாளனாக வாழச் செய்கிறதோ என்று சில வேளைகளில் அவன் நினைப்பான்.

அன்று அவன் வேலை முடிந்து வந்ததிலிருந்தே அவனை அவதானித்தான். அவள் வழமையை விடச் சோர்வாக இருக்கிறாள். முகத்தில் ஏதோ சோக உணர்வு அப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. அடிக்கடி பெருமூச்சுக்கள் வெளிவந்தன. அவன் எதுவும் கேட்கவில்லை. வழமையான அலுவல்கள் யாவும் முடிந்துவிட்டன. அவன் அறையில் படுத்திருக்கிறான், அவள் நுழைகிறாள்.

அன்று வெளியான மாத சஞ்சிகை ஒன்று அவள் கரங்களில் இருக்கின்றது. அவனருகில் வந்து அமர்ந்தவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றாள். கண்கள் கலங்கியிருந்தன. அவளது கலங்கிய கண்களைக் காண அவனது இதயத்தைக் கசக்கிப் பிளிவது போல இருந்தது.

‘ஏக்கம்! கதையை வாசிச்சனான்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு விழிகளைக் கீழேதாழ்த்தினாள். மீதி வாக்கியம் முடிக்கு

முன் விசம்பல் எழுந்தது. கண்ணீர் பொலபொலவென்று பெருகியது. அவள் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து குலங்கிக் குலங்கி அழுதாள்.

அவனுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. அந்த இதழில் வெளிவந்த அவனது சிறுகதை வேறொன்றுமல்ல. அவனது உண்மையான ஏக்கம்தான். தமது வாழ்க்கைப் பிரச்சினையை- தினமும் தாம் அனுபவிக்கின்ற அந்த இயந்திரப் பாங்கான வாழ்க்கையினூடு இறந்த காலத்தில் இனிய நினைவுகளை நோக்கி எழுகின்ற அந்த மன உளைச்சலைக் கதையாக வடித்திருந்தான். ஆனால், அவனது சிறுகதை அவனது கோணத்திலிருந்து மட்டுமே எழுதப்பட்டிருந்தது. ஓர் எழுத்தாளன் தனது மனைவியால் உதாசீனப்படுத்தப்படுவது போன்ற அம்சமே அக்கதையில் அதிகம் தொனித்தது. அவளது மனநிலை புலப்படுத்தப்படவில்லை. அந்தத் தவறை இப்போது அவன் புரிந்துகொள்கின்றான். தன் மார்பில் துவண்டுபோய் விம்மிக் குலங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவளை அவன் அநுதாபத்தோடு பார்த்தான். தலையை மெல்ல வருடிவிட்டவாறு அவளைச் சமாதானப்படுத்துகிறான்.

“சந்திரா! என்னம்மா இது? குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி! இப்ப என்ன நடந்திட்டுது? வெறும் கதையைப் படிச்சிட்டு இப்பிடியா அழுகிறது?”

“இல்லை உங்கடை மனநிலையை நீங்க இலக்கியத்தில் வடிச்சுக் காட்டுறீங்கள். அதினாலை அது உங்களுக்கு ஒரு வடிகாலாயும் இருக்கும். ஆனால் என்றை நிலையை எடுத்துச் சொல்லத் தெரியாமல் நான் தவிக்கிறேன். இத் தனை பொறுப்புக்கள் - கஷ்டங்களுக்கிடையிலையும், நாங்கள் வாழ்ந்த அந்த ஆரம்ப வாழ்க்கையை நான் மறக்கேல்லை. அதுக்காக நானும் ஏங்கத்தான் செய்யிறேன். அதோடை உங்கடை ஏக்கத்தைத் தீர்க்க முடியேல்லை எண்டும் தவிக்கிறேன். ஆனால்.... என்னாலை ஒண்டும் செய்ய முடியேல்லை.....!” என்று விம்மியபடி கூறிய அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன் கரங்கள் அவளது கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டன.

அவன் தனது ஏக்கத்தை இலக்கியமாகப் படைத்துவிட்டான். அவள் தனது ஏக்கத்தை அழகையால்தானே சொல்ல முடியும். அவனால், புரிந்துகொள்ளப்படாதவளல்ல. ஆனால், ஏதோ ஒரு அவசரத்தில் அப்படி ஒரு கதையை எழுதிவிட்டான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஏக்கங்கள் இரண்டும் பரஸ்பரம் பரிமாறப்பட்டு-மனம் விட்டுப் பேசுகின்ற அந்த உரையாடல்கள் மூலமாக இதயக் கனத்தை இறக்கி வைத்து, இலேசான ஒரு மனநிலையை அடைகின்றனர் அவர்கள்.

சில விநாடி மௌனம் அவன் தனக்குள் சிந்திக்கிறான். 'எத்தனை சாதாரணமான ஒரு பிரச்சினை. இதற்குப்போய் இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டமா? அவள்தான் ஒரு பெண். கண்ணீர் விடவேன்றே பிறந்தவள். நானும் அழலாமா? சீ, என்ன மடத்தனம் இது?' மெல்லத் தனது விழிகளைத் துடைத்துக்கொண்டு அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினான். அவள் மெதுவாகக் கேட்கிறாள்,

'நான் வேலையை றிசைன் பண்ணட்டே!'

அதன் மூலம் இந்தப் பிரச்சினையில் ஒரு கணிசமான பங்கு தீர்க்கப்படலாம் என்ற நோக்கத்தோடு அவள் கேட்ட கேள்வி அவனைத் துணுக்குற வைக்கிறது.

"சந்திரா! உனக்கென்ன விசரே! நான் சும்மா ஒரு கதையை எழுதின உடனை நீ இவ்வளவுக்கு யோசிச்சுக் குழம்பிக் கொண்டு வேலையையும் விடப்போறனெண்டு சொல்லிறியே? இப்ப எங்களுக்கென்னகுறை?"

தானே ஏங்கிக்கொண்டிருந்தவன், தன் துணைவியின் ஏக்கத்தை நீக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஒன்று ஏற்பட்டதும் தனக்கும் சேர்த்து சமாதானங்களைத் தேடிக் கொள்கின்றான். வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை நினைத்துப் பார்க்கிறான்.

"இஞ்சைபார் சந்திரா! சின்னக்குழந்தையாயிருந்து அம்மா அப்பாவின்ரை மடியில் கொஞ்சி விளையாடிருந்திலை எவ்வளவு இன்பமிருக்கு. ஆனால், அதுக்காக, நெடுக அப்படியிருக்க முடியுமா? இப்ப நாங்கள் அப்படிக் குழந்தையாயிருக்க

முடியேல்லையெண்டு ஏங்கிறத்திலை நியாயமில்லைத் தானே? அது போலைத்தான் இதிலும். ஒரு காலத்தில் நாங்கள் அப்படி வாழிறதிலை சந்தோஷப்பட்டம் இப்பவும் அதையே நினைக்க முடியாது. இப்ப எங்கடை நிலையில் எங்கடை குழந்தையளின்ரை எதிர்காலமும், அவர்களை வளர்த்தெடுக்கிற கடமையும்தான் எங்களுக்குப் பெரிது. அதை நிறைவேற்றுகிறதிலைதான் எங்களுக்கு மகிழ்ச்சி. அதுதான் இனி எங்கடை ஏக்கமாயிருக்க வேண்டும். ஏக்கங்கள் நெடுகலும் ஒரே மாதிரியாக இருக்க முடியாது இல்லையா சந்திரா? என்று ஆதாரத்துடன் கேட்கும் தவத்தின் மனத்தில் இப்போது தெளிவு பிறந்திருக்கிறது. அவனது மார்பில் தலையைவைத்துப் படுத்திருந்து சந்திராவும் இப்போது நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விடுகிறாள்.

ஆக்கம் 11-12-1977

மல்லிகை

தோல்வியிலும் அவனுக்கு ஒரு பெருமை

அவனுக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. வருகிற மாதம் நாலாம் தேதி அவளுடைய பிறந்தநாள். அன்றுடன் அவளுக்கு இருபத்தொரு வயது நிறைந்து இருபத்திரண்டு வயது ஆரம்பமாகிறது என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். அவன் நினைத்துக் கொள்கிறான், அவளுக்கு ஏதாவது ஒரு பரிசுப்பொருள் வழங்க வேண்டுமென்று. என்ன பரிசு வழங்கலாம்? அது அவளுக்கு மகிழ்ச்சி அளிப்பதாக, தினமும் அவள் பயன்படுத்துவதாக-எளிமையான ஒரு பரிசாக இருக்க வேண்டும். அவன் யோசிக்கிறான்.....

திடீரென ஒரு மின்னல் பொறி, அவனது சிந்தனையில் ஒரு தேக்கம். வருகிறமாதம் வரப்போகின்ற அவளுடைய பிறந்த தினத்தைப்பற்றி நான் இப்போதே மண்டையை உடைத்துக் கொள்கின்றேன். அவளுக்கு என்னுடைய பிறந்ததினம் எப்போது என்பதுகூடச் சரியாகத் தெரியாது.....!

அவளுடைய பிறந்த தேதி மட்டுமா அவன் தெரிந்து வைத்திருக்கின்றான்? அவளுடைய நட்சத்திரத்தை - இராசியினைத் தெரிந்து வைத்திருக்கின்றான். வாராவாரம் பத்திரிகைகளில் வாரபலன் பகுதிகளைக் காணும்போது-நம்பிக்கை உண்டோ இல்லையோ, சரியாக நடக்கிறதோ இல்லையோ-அவளுடைய இராசிக்குரிய பலனைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்வதில் அவனுக்கு ஓர் ஆர்வம்.

அவள் பரீட்சை எடுத்த வருடம், பரீட்சை முடிவுகள், அவன் பங்குகொண்ட போட்டிகள் பெற்றபரிசுகள் இவை மட்டுமன்றி அந்தந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் அவள் அணிந்திருந்த ஆடைகளின் வண்ணங்கள்..... என்று இவைகளைக்கூட அவன் மிக்க கவனத்துடன் நினைவில் வைத்துக் கொள்கின்றான்.

அவளைப் பற்றிய விஷயங்களை அறிவதில் அவன் எவ்வளவு தூரம் கவனமெடுத்துக்கொள்கின்றான். அதில் அவன் ஒரு சுகத்தை அனுபவிக்கின்றான். ஆனால், அந்த அளவிற்கு அவள் தன்னைப்பற்றி அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லையே என்று அவன் ஒரு கணம் ஏக்கம் அடைகின்றான்.

என்றோ ஒரு நாள் வாசித்த ஒரு வசனம் அவனது நினைவிற்கு வரகிறது 'ஒரு பெண் ஓர் ஆண்மீது ஆர்வம் கொண்டாளானால் அவனைப் பற்றிய சகல விபரங்களையும், அவனது ரசனைகளையும் எப்படியாவது தெரிந்து கொண்டுவிடுகிறாள்' என்பதாகும் அது.

ஆனால், தன்னுடைய விஷயத்தில் இது மாறுபட்டிருக்கிறதோ என்று அவன் எண்ணுகிறான். "அவளுக்கு என்மீது அத்தனை நாட்டமில்லையா? அல்லது என்னுடைய இயல்பான குணமான தாழ்வுமனப்பான்மை காரணமாக நான் அவ்வாறு எண்ணுகின்றேனோ....?"

அவள் என்னைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் குறைவுதானே! ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் என்னிடம் துருவிக் கேட்பதற்கும் கூச்சப்பட்டிருக்கலாம். பெண்மைக்கேயுரிய அடக்கசபாவமும் காரணமாக இருக்கலாம். என்றெல்லாம் தன் மனத்தை தானே சமாதானப்படுத்த முயற்சி செய்கிறான்.

ஆனால் அவன் மனம் அமைதி கொள்ளவில்லை. ஒரு வேளை அவள் என்னைக் காதலிக்கவில்லையோ? அவள் என்னைப் புரிந்துகொள்ளவில்லையோ? என்று குழம்பிக் கொண்டிருக்கின்றது.

அன்றொருநாள்-

அவளுக்காக அவன் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றான். அவள் தோழிகளுடன் வருகின்றாள். அவளைக் கண்டவன் ஒரு புன்னகையை நெளியவிட்டவாறு 'என்ன தவம்! எங்கே இந்தப் பக்கம்!' என்று வினவுகிறாள்.

‘என்ன சந்திரா! உன்னைக் காணத்தான் நான் வந்தனான் என்று உன்னால் உணரமுடியவில்லையா?’ என்று இதயத்தில் எழுந்த கேள்வியை சூழ்நிலையை உத்தேசித்து நிறுத்துகிறான்.

‘ஒரு நண்பரைப் பார்க்கவந்தனான்’ என்று சமாளிக்கிறான்.

அந்த நிகழ்ச்சியை இப்போது ஆராய்கிறது அவன் மனம். அவள் உண்மையாகவே அவனைப் புரிந்துகொள்ளவில்லையா? புரிந்துகொள்ள விரும்பவில்லையா? அல்லது புரிந்தும் புரியாததுபோல நடிக்கிறாளா? அல்லது சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளும் அவளது பெண்மையின் மென்மையும்தான் அவளை அப்படி நடக்க வைக்கின்றனவா?

அடுத்தமுறை அவன் அவளைச் சந்திக்கும்போது ஓரளவு தனிமையும் அவகாசமும் கிடைக்கின்றன. இதயத்தில் குழம்பிக்கொண்டிருந்த கேள்விகள் ஜனனமாகின்றன?

‘சந்திரா, நாங்கள் இத்தனை வருசமாப் பழகி வாறம். ஆனால் இவ்வளவு காலத்திலை நீங்கள் என்னை எந்த அளவுக்குப் புரிஞ்சுகொண்டிருக்கிறியளோ எனக்குத் தெரியாது. எனமீது நீங்கள் அதிகம் பாட்டம் கொண்டிருக்கேல்லையோ எண்டு நான் சந்தேகப்படுகிறன்.....’ என்று இழுத்தான் அவன்.

“ஏன் தவம் அப்படி நினைக்கிறியள்? திடீரெண்டு அப்படி ஒரு சந்தேகம் வாறதுக்கு நான் ஏதாவது தவறாக நடந்திட்டனா?” என்று கேட்டாள் சந்திரா. அவளது கேள்வியில் தான் அதிகம் பேசிவிட்டேனோ என்ற ஒரு தயக்கமும் கலந்திருந்ததை அவன் துல்லியமாக அவதானித்தான்.

“இல்லை சந்திரா! உங்களைப் பற்றிய ஒவ்வொரு சின்னவிஷயத்தில்கூட நான் எவ்வளவு அக்கறையும் கவனமும் எடுத்துக்கொள்ளிறன் எண்டது உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அந்த அளவுக்கு நீங்கள் என்னைப் பற்றிய விஷயத்தில் ஆர்வம் காட்டிறதில்லை என்பது போல நான் உணர்றன்.....”

என்று தயங்கிய தவம் அவள் விழிகளைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

அவளது விழிகளில் தயக்கமும் கலக்கமும் அகன்று ஒரு நிம்மதியும் அதே நேரம் ஒரு ஏக்கமும் படர்வதையும் அவன் அவதானித்தான். ஒரு பெருமூச்சு அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

“ஓ! அவ்வளவுதானா? நான் என்னவோ ஏதோ என்று பயந்துவிட்டேன். ஆனால் நீங்கள் அனாவசியமாக உங்களையே குழப்பிக்கொள்கின்றீர்கள். தவம் உண்மையிலேயே என்மீது இவ்வளவு அன்பும், ஆர்வமும் காட்டுகிற உங்களை அடையிறதுக்கு நான் பெருமைப்படவேணும். அதே நேரம் அத்தனை தூரம் உங்கள் மீது நான் அன்பைப்பொழிந்து என் மனத்தைத் தெரிவிக்கிறதுக்கு முடியேல்லை எண்டு எனக்குள்ளை ஏங்கிறதும் உண்மை. சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலை என் மனத்தைத் திறந்து காட்டிறதுக்குச் சாதகமாய் அமையேல்லை. காதல் என்கிற விஷயத்திலை ஆண்களை காட்டிலும் அதிகம் உணர்ச்சிவசப்படுகிறவர்கள் பெண்கள்தான். ஆனால் அந்த உணர்ச்சியினை அடக்கி உரிய காலம் வாறவரைக்கும் காத்திருக்க வேண்டியவர்களும் பெண்கள் தான். ஆண்களைப்போல நினைக்கிற எல்லாத்தையும் சொல்லிவிடப் பெண்களாலை முடியாது”

சற்று நிறுத்தியவள் தனது உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தி ஆசவாசப்படுத்தி - முகத்தைக் கைக்குட்டையால் அழுந்தத் துடைத்துக்கொண்டு அவனது கால் விரல்களை நோக்கியவண்ணம் தொடர்ந்தாள்.

“ஆனால் தவம், நீங்கள் ஒரு விஷயத்திலை தோற்றுப் போய்விட்டியள். என்னை நல்லாய்ப் புரிந்துகொண்டு உங்கடை உணர்ச்சியினைக் கவிதைகளிலையும் வடிக்கிற நீங்கள், உண்மையில் என்னை முழுமையாய் புரிந்துகொள்ளேல்லை. உங்களை நான் புரிந்து கொள்ளேல்லையோ எண்டு சந்தேகப்பட்டியள். ஆனால் உங்களை நான் நல்லாகப் புரிந்து கொண்டு என் உள்ளத்திலை பூஜித்தவாறு இருக்கிற உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளிறதிலை தவறவிட்டிட்டியள்

“புரிந்துகொள்ளுதும், ஆர்வம் காட்டிறதும் புறத்தில்

மட்டுமல்ல: அகத்திலும் நிறைய உண்டு. உங்களோடை தொடர்பான புறவிஷயங்களை நான் அறிந்து கொண்டது குறைவுதான். ஆனால் உங்கடை இலக்கியங்கள் மூலம் உங்கடை உள்ளத்தைத் தெளிவாகவே புரிந்து வைத்திருக்கிறேன். அதுதான் தவம் உண்மையான புரிந்துகொள்ளல்”

அவள் தெளிவான வார்த்தைகளை உதிர்த்துவிட்டு அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள். அந்த அழகிய கண்களினூடாக அவளது ஆழமான அன்பையும், பரிசுத்தமான இதயத்தையும், மென்மையான பெண்மையையும் அவன் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்கிறான் அப்போது.

ஓ! அவளுடைய அந்த இதயத்தில் எத்தனை தூய அன்பு ஊற்றெடுக்கிறது? என்று வியந்தவாறு அவனது முகத்தினின்று தன் விழிகளை அகற்றி அவள் பாதங்களில் நிறுத்துகின்றான். மஞ்சள் நிறச்சேலையின் கீழ் அரைவாசி தோன்றும் அந்த வெண்ணிறப் பாதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு அவன் மெல்லக் கூறுகின்றான்.

“சந்திரா! உண்மையில் நான் தோற்றுத்தான் போய்விட்டேன். ஆனால் அந்தத் தோல்வியினாலே நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடையிறன். ஏனென்றால், அந்தத் தோல்வியாலே என்றை மனம் தெளிவடைந்திருக்கு. அதுமட்டுமல்லாமல், என்னைத் தோற்கடித்தவள் நீ எண்டதாலை நான் பெருமைப்படுகிறேன். சிலவேளைகளிலே தோல்விகளே வெற்றிகளாவதும் உண்டு. இல்லையா சந்திரா!”

ஈழநாடு 18-06-1978

வாழை அமுத கண்ணீர்

தோட்டத்தைச் சுற்றி ஒரு கண்ணோட்டம் விட்ட சுந்தர லிங்கத்தாருக்கு முகம் சுண்டிப்போய்விட்டது. நீண்டதொரு பெருமூச்சு அடிமனத்தின் வேதனைக் குழம்புகளின் தீ நாக்காக வெளிக் கிளம்பியது.

சுமார் நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு இதே இடத்தில் இந்த மாமரத்தினடியில் நின்று தோட்டத்தைப் பார்த்த பொழுது அவர்மனம் பூரிப்பால் பொலிந்ததை நினைத்தபோது இப்போது அவர் மனம் விம்மியது.

‘பென்ஷன்’ எடுத்துக் கொண்டு வீட்டில் இருக்கும் போது சின்னத்தம்பி கூறிய அந்த வார்த்தைகள் நேற்றுக் கூறியதைப் போல் காதில் ஒலித்தது. “ஐயாவும் பெஞ்சன் எடுத்தாச்சு வீட்டிலை சும்மா இருக்கேக்கை இந்தக் காணியிலை ஒரு தோட்டம் போட்டால் பொன் கொழிக்குமே!”.

அந்த வார்த்தையின் அடிப்படையில் - அத்திவாரத்தின் மேல் - சின்னத்தம்பியின் கைகளாலேயே தோட்டம் ஆரம்பமானது. இரண்டு பலாமரமும், மூன்று மாமரமும், ஐந்தாறு தென்னைகளும் நின்றிருந்த அந்த வெட்டை நிலம், இரண்டு மாதத்தில் வாழையும், மரவள்ளியும் கத்தரியும் வெண்டியும் செழிக்கும் நிலமானது.

சின்னத்தம்பியும் அவர் மகனும் வேலை செய்யும்போது இந்த மரத்தடியில் நின்றுதான் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார் அவர். அதில்தான் எத்தனை பெருமிதம்.

சுந்தரத்தாரின் கண்களில் நீர் துளிர்ந்தன. கண்களைத் துடைத்தவண்ணம் அருகில் நின்ற தென்னை மரத்தை நிமிர்ந்து நோக்கினார். இரண்டு குலைகள் மாத்திரம் கொண்டிருந்தது அந்த மரம். அதிலும் எத்தனை காய் ஒல்லியோ? முன்பானால் அந்தத் தென்னை ஒரே சமயத்தில் குறைந்தது ஆறு குலையாவது தள்ளியிருக்கும். அத்தனையும் பருத்துத் திரண்டு குண்டுகுண்டாக பாரத்தில் கீழே இறங்கியிருக்கும். இப்போது...?

மேலும் அதைப்பார்க்க மனமின்றிப் பார்வையைத் திருப்பினார் சுந்தரலிங்கம். இறந்துவிட்ட பிள்ளையைத் தூக்கிச் சுமந்துகொண்டு நிற்கும் தாயைப்போல சரிந்து முறிந்துவிட்ட-குலை தள்ளிய ஆறு வாழைகளையும் பார்க்கச் சகிக்காமல் கண்கள் தாமாகவே முடிக்கொண்டன. நேற்று அடித்த காற்றின் அகோரத்தைத் தாங்க முடியாமல் சாய்ந்தவைதான் அவை. காலைப் பனித்துளிகள் முறிந்த வாழை இலைகளில் நுனிவழியாகச் சொட்டின. வாழைகள் கண்ணீர் விடுவதாகவே தோன்றியது அவருக்கு.

முறிந்த வாழைகளைச் சரிசெய்யத் தொடங்கினார். முன்பு அவர் தோட்டத்தில் இறங்குவதே இல்லை. சின்னத்தம்பி தோட்ட வேலைகளைச் செய்யும் போது. அவர் கைகளும் துறுதுறுக்கும். தானும் ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்று தோன்றும். அப்படி ஏதாவது செய்ய ஆரம்பித்தாரென்றால் “ஐயா! நீங்கள் தோட்டத்துக்கை இறங்கக் கூடாது. நான் எல்லாம் செய்யிறேன்” என்று சின்னத்தம்பி சொல்லிவிட்டுத் தான் வேலையைக் கவனிப்பான். சுந்தரத்தாருக்கு இது பெருமையாக இருக்கும். மாமரத்தடிக்கு வந்துவிடுவார்.

“அது அந்தக் காலம்” அவர் வாய் முணுமுணுத்தது. இந்த இரண்டு வருடங்கள் மண்வெட்டி பிடித்து உரமேறி விட்டன அவர் கரங்கள்.

இரண்டு வருடத்திற்கு முன் திடீரென்று சின்னத்தம்பி வருவதை நிறுத்திவிட்டான். ஒரு கிழமைக்குப் பின் வீடு தேடிப் போனார் சுந்தரம். முதலில் ஏதோ சாட்டுக்கள் சொன்னவன்,

முடிவில் “எனக்குச் சரிப்பட்டு வராது. நான் வரமாட்டேன்.” என்று நேரே கூறிவிட்டான்.

‘அவன் ஏன் அப்படிச் கூறினான்?’ என்று சிந்தனையோடு திரும்பி வந்து மணவெட்டியை எடுத்தகைகள் இந்தநாள்வரை அதைவிடவில்லை.

அவனது வராமைக்குரிய காரணம் இரண்டு, மூன்று நாள்களுக்குப் புரியாத புதிராக இருந்தது. பின்னர் அக்காரணம் அவருக்குப் புரிந்து விட்டது. ஆரம்பத்தில் வாத்தியாரையா தோட்டம் தொடங்கியது சிரிப்பாய்தான் இருந்தது, மற்றத் தோட்டக் காரருக்கு. ஆனால் சின்னத்தம்பியின் கைத்திறன் தோட்டத்தின் விளைவுகளில் பிரதிபலித்தபோது அது அவர்களுக்குப் பொறாமையைக் கிளறிவிட்டது.

அந்தப் பொறாமைத் தீயின் விளைவுகளால் அவ்வப்போது மறைமுகமாக எழுந்த எதிர்ப்புக்களையும் தாக்கங்களையும் சின்னத்தம்பியின் மன உறுதியும் உடல் வலிமையும் தகர்த்தெறிந்து விட்டன.

சுந்தரலிங்கம் சொந்தத்தில் ‘மிஷின்’ வைத்திருக்கக்கூடிய செல்வந்தரல்ல. மாதாமாதம் வாங்கும் சம்பளத்தைச் சுழை சுழையாக எண்ணிக் கடன்காரருக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் புதிய கடன்களை வாங்குவதிலேயே - பணத்தைச் சேகரித்து வைக்கமுடியாத நிலையில் அவரது வேலைக் காலம் முடிந்துவிட்டது. எனவே மற்றைய தோட்டக் காரரின் மிஷினிலேயே பங்குக் காசு கொடுத்து இறைத்து வந்தார்.

அவர்கள் அவ்வப்போது ‘மிஷனில்’ கோளாறுகளை ஏற்படுத்தி அவருடைய இறைப்பை முறைதவறச் செய்துகொண்டு இருந்தார்கள். கிரமமாக நீர் கிடைக்காத நிலம் காய்ந்து, வரண்டு, வெடித்துக் கிளம்பின. சுந்தரலிங்கத்தாரின் நெஞ்சம் அப்படித்தான் பிளந்து கொண்டிருந்தது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் சின்னத்தம்பிக்கும் ஞானாபதேசங்கள் நடத்தி அவனையும் இவர் வீட்டிற்குப்

போகாமல் தடுத்துவிட்டனர். அதற்குப் பரிகாரமாக அவ்வப்போது கிடைத்து வந்த 'சம்திங்' அவனை மகிழவைத்தது.

அதன் பிறகு இரண்டு வருடங்கள் அவர் தன்கையே தனக்குதவி என்று தொழில் புரிந்த போதும் அவர்கள் விட்டுவிடவில்லை. அவ்வப்போது அவர் தோட்டத்தில் 'சம்ஹாரத்' தொழிலும், திருட்டும் நிகழ்ந்து வந்தன. கையாலாகாத தன்மையினால் எதுவும் செய்ய முடியாது வருந்தினார் சுந்தரம்.

இதுவரை செயற்கைச் சக்திகள் அவரோடு போரிட்டன. இன்று இயற்கையும் சதிசெய்துவிட்டது. நேற்று வீசிய கடும் காற்றில் பல வாழைகள் முறிந்துவிட்டன. தொடர்ந்தும் வீசிக்கொண்டிருக்கும் காற்றில் இன்னும் வாழைகள் முறியும் என்று அவருக்குத் தெரியும். தண்ணீரும் பசளையும் சரியான வகையில் கிடைக்காது சூம்பி, மெலிந்து நிற்கும் வாழைகள் எத்தனை நாளைக்குத் தாக்குப் பிடிக்கும்?

மறுபுறம் வாடிக்கிடக்கும் கத்தரிகள், வெண்டிகள் மருந்தடிக்காததால் நோய் பிடித்தும், ஏறும் புகளின் தொல்லையாலும் கருகிக் கிடந்தன அவை.

நெஞ்சு கருகி வரண்டது.

மாமரத்தை அண்ணாரந்து பார்த்தார். இந்த முறை மாவும் காய்க்கவில்லை. பலா மரம் ஐந்தாறு 'புழுக்குத்தல்' காய்களுடன் நின்றுகொண்டிருந்தது. சுந்தரம் நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தார். அவரது ஒரே நண்பர் கணபதிப்பிள்ளை முந்தநாள் கூறிய வார்த்தைகளை இரையிட்டார். தோட்டத்தை விட்டிட்டுச் 'சுத்து'க்கு வாருமன் சுருட்டுக் கொட்டிலில் வேலை பார்க்கும் கணபதிப்பிள்ளையின் வார்த்தைகள் சரியெனப்பட்டது அவருக்கு.

அதே நேரம் கண்ணுக்குக் கண்ணாய், பிள்ளைகள் போல வளர்த்த செடி கொடிகள், வாழைகள்.....! வாடிவரண்டு கிடக்கும் அவற்றைத் திரும்பி ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு உறுதியான எண்ணத்துடன் எழுந்தார். கண்களைத் துடைத்துச் சால்வையை உதறிப் போட்டுவிட்டு உள்ளே சென்றார்.

திரும்பி வரும்போது அவர் கையில் இருந்தது
கத்தி! மனத்தில் உறுதி, வெறுப்பு, கோபம் அத்தனையும்
கொந்தளித்தன.

வாழைகளை நெருங்கினார். மனத்திலே ஒரு கணம்
சலனம் மறுகணம் சமாளித்துக் கொண்டு கத்தியை ஓங்கினார்.

கண்களை மூடிக்கொண்டு சுழற்றிய கத்தியில் பட்டு
விழுந்தன வாழைகள். அடுத்தடுத்து கத்தரி, வெண்டி.....! முற்றிய
குலைகள், பிஞ்சுகள் பொத்திகள், பூக்கள் இளங்கன்றுகள்.....
யாவும் மடிந்து கிடந்தன. கத்தியைக் கீழே போட்டுவிட்டு
மூச்சுவாங்க நிமிர்ந்தார்.

வெட்டிய வாழைகளிலிருந்து பால் வடிந்து
கொண்டிருந்தது..... இல்லை கண்ணீர்! வாழை அழுத கண்ணீர்!
அவர் கண்களில் ஏழை அழுத கண்ணீர்.

புதுயுகம் 02-06-1973

இழப்பின் பெருமைகள்.

‘கந்தசாமியற்றை பொடியனைக் காணேல்லையாம்’ என்ற கவலை சேர்ந்த அங்கலாய்ப்பு சில முதியோர்களிடமும், “என்ன மச்சான் கேள்விப்பட்டியே, உவன் கந்தசாமியன்றை மோன் சிவகுமாரைக் காணேல்லையென்கினம், ஒருவேளை ‘மற்ற’திலை சேர்ந்திருப்பானோ” என்ற பயத்துடன் கூடிய சந்தேகம் சில நடுத்தர வயதினரிடையேயும் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தபோது, “டேய், சிவாவும் சேர்ந்திட்டானாம். அவன் உதிலை சேருவன் எண்டு எனக்குத் தெரியும்” என்ற மகிழ்ச்சி கலந்த மறைமுகமான ஒரு பெருமிதம் சில இள வட்டங்களிடையேயும் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

இந்த மூன்றாவது ரகத்தினரிடையே தாமும் அதில் சேர்ந்து கொள்ள முடியவில்லையே என்ற ஓர் ஆதங்கமும் தங்கள் துணிவின்மை பற்றிய ஒரு வெட்க உணர்வும் ஓரளவு இருக்கத்தான் செய்யும். கிராமத்தில் இந்தக் கதை மெல்ல மெல்லப் பரவிப் புகைந்து கொண்டிருந்தபோது சிவகுமார் வீட்டில் பலத்த மௌனம் குடிகொண்டிருந்தது. கந்தசாமியர் அன்று காலை எழுந்த நேரம் முதல் ஈசிச்செயரில் மௌனமாக இருக்கிறார். வழக்கம் போலவே உணர்ச்சிகளைக் காட்டாத அவரது முகம் நிர்ச்சலனமாக இருக்கிறது.

வேளாவேளைகளில் வானொலிச் செய்திகளில் ஒலிக்கும் ‘லங்காபுவத்’ வெடிகளைக் கடன்வழிக்குக் கேட்பதும் இந்திய வானொலியில் ஒலிக்கும் ஆழ்ந்த கவலைகளை அக்கறையோடு கேட்பதும் அன்றும் அவரது நித்திய கடமைகளாக நடந்தேறிவிட்டன. இப்போது மாலை நேரமாகி விட்டதால் அந்த ஒலிபரப்பைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்.

கனத்த மௌனத் திரையின் கிளிசல்களினூடாக மெல்லிய சிறு விசும்பல்களும் கண்ணீர்த் துளிகளும் இடையிடையே சிவகுமாரின் தாயாரிடமிருந்து கசிந்து கொண்டிருந்தன. இன்னும் நாலு வருடங்களின் பின் சிவகுமார் ஒரு பொறியியலாளராக வரப் போகின்ற அந்தக் காட்சி கரிபூசப்பட்டுச் சிதைவுற்றவண்ணம் அவளது மனக்கண்ணில் தெளிவற்றுத் தெரிகிறது.

பலூன் நிறைய உப்பியிருக்கின்ற காற்று சிறிய ஊசித்துவாரத்தினூடாக வெளியேறக் காத்திருப்பது போல் அவளது துயரங்கள் அழகை மூலமாக வெளிவருவதற்குத் தயாராக ஒருபுறத் தூண்டலை நாடிக் காத்திருக்கிறது.

மூத்தமகள் இருவித மனநிலையில் தவித்தவாறிருக்கிறாள். தன் குடும்பத்தைத் தலைநிமிரச் செய்யப் போகின்ற அவனை இழக்கநேரிட்டமை அவளுக்கு ஓரளவு வருத்தத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும்கூட நாட்டின் நிலைமைகளையும் தனது இனத்தின் சூழ்நிலையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தனது தம்பி ஒரு நல்ல காரியத்தை மிக அவசியமான ஒரு செயலைச் செய்திருப்பதாக ஒரு திருப்தியும் பெருமையும் அவளுக்கு இருக்கவே செய்தன. தாயின் கண்ணீர் அவளுக்கு ஓரளவு வெறுப்பையும் ஏற்படுத்தியது.

இளையமகள் தனது அண்ணன் எங்கோ போய்விட்டான் என்ற இழப்பின் வேதனையும் அம்மாவின் விசும்பல் தரும் கவலையும் அப்பா, அக்கா இருவரின் புரியாத மௌனங்கள் ஏற்படுத்தும் பயமும் சேர்ந்து திகைப்புற்றிருந்தாள்.

சிவகுமார் காணாமல் போன செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட அனைவரிடையேயும் சந்தேகநெருடல் முள்ளாக உறுத்தவே செய்தது. ஒருவேளை அந்த அறுவான்கள் அவனைப் புடிச்சுக் கொண்டு போனாங்களோ என்பதே அந்த நெருடல்.

ஆனால் கடந்த சில நாட்களாக அவர்கள் இப்பகுதியில் நடமாடவில்லை என்பது நிச்சயமான செய்தியாக இருந்ததால் அவன் 'அதில்' தான் சேர்ந்திருப்பான் என்பது ஊர்ஜிதமாய் இருந்தது. கடந்த சில நாட்களாகவே அவன் பேசிய சில

கோப்பாய் சிவம் சிறுகதைகள்

வார்த்தைகளின் உட்கருத்து அவன் குடும்பத்தினருக்கு இப்போது தெளிவாகிக் கொண்டிருந்தது. அத்தோடு முதல் நாள் இரவு தனது நண்பனைத் தேடிப் போகும்போது அக்காவிடம் இதுபற்றி ஒரு கோடிகாட்டியிருந்தான் என்பதை இப்போது அவள் மெல்ல வெளிக்காட்டியிருக்கிறாள்.

படலை தடதடக்கிறது அப்பாவின் முகத்தில் ஓர் இறுக்கம் அம்மாவின் விசம்பலில் ஒரு சுருதியேற்றம். அக்கா உள்ளே திரும்புகிறாள். தங்கை தன் விழிகளைப் படலையில் மேய விடுகிறாள்.

அயலவர்கள் சிலரின் தயக்கமான வருகை. அந்த முகங்களில் காணப்படும் சோகம் - அவர்களாக வருவித்துக் கொண்டதா? இழவு வீட்டிற்கு வருவது போன்ற பாவனை. இப்படித் தாங்கள் வருவதை விரும்புவார்களோ என்னவோ என்ற தயக்கம் ஒருபுறம். மேலதிக புதினங்களைத் திரட்டலாம் என்ற ஆவல் மறுபுறம். ஏதோ பொழுதுபோக ஊர்ப் புதினம் பேசலாம் என்று வெறுவாய்மெல்லும் வாயாடிகள் சிலர். போகக்கூடிய சூழ்நிலை இல்லாவிட்டாலும் சம்பிரதாயத்திற்காக வந்த சிலர்.

நீத்தார் பெருமை பேசுவது போல் சிவகுமாரின் பெருமைகளைப் பேச முற்பட்ட சிலர் கந்தசாமியின் மௌனத் திரையின் அர்த்தம் புரியாமல் மௌனமானார்கள்.

இரவுப் பொழுது இருட்திரையை இழுத்த நேரத்தில், சிதைவுற்ற பாதைகளைச் சீர்திருத்தும் பணியில் ஓர் இளைஞர் குழு ஈடுபட்டபோது இந்த வீட்டின் நான்கு சோடி விழிகள் வேலிக்கு மேலால் அவர்களை நோட்டம் விட்டன. ஒருவேளை அவனும் இதில் நிற்பானோ என்ற ஏக்கமே இதற்குக் காரணம். ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் வந்து துக்கம் விசாரித்து விட்டு போக இவர்களது சங்கடமான மனநிலை தவிக்க கந்தசாமியின் மௌனம் இறுக்கிக் கிடந்தது. அவரோடு நெருங்கிப் பழகும் நண்பர் கனகரத்தினம் வந்து சேர்ந்தார். கந்தசாமியின் மௌனத்தை அவரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

“என்ன கந்தசாமி செய்யிறது, எல்லோருக்கும் கவலைதான் நீ ஏன் மனத்துக்கை வச்சுக் குமையிறாய் வாய்விட்டு சொல்லி ஆத்தவேணும். உது உடம்புக்குக் கூடாது கண்டியோ” என்று உபதேசம் செய்யத் தொடங்கினார்.

விறுக்கென நிமிர்ந்த கந்தசாமியின் கண்கள் கக்கிய தீயில் அங்கு நின்ற யாவரும் கலங்கினர். மௌனம் தனக்குப் பின்னே ஒரு முற்றுப்புள்ளியை வைத்தது.

“என்ன காணும் விண்ணாணக் கதை கதைக்கிறீர்? இப்பென்ன இஞ்சை இழவு நடந்து போச்சுதே? நான் எதுக்காக வாய் விட்டுப் புலம்பவேணும்? எல்லாரும் இஞ்சை வெளிக்கிட்டு வந்திட்டினம் துக்கம் விசாரிக்க.

..... அவன் என்ன செய்யக்கூடாத காவாலித்தனம் ஏதேன் செய்தவனே? வயசுகாலத்திலை எனக்கொரு பெருமையைத் தேடித்தந்திட்டல்லோ போயிருக்கிறான்.

..... ஆரேன் போராடிக் கொண்டு இந்தா அண்ணை சுதந்திரம் எண்டு தர அலுங்காமல் நலுங்காமல் அனுபவிக் கிறதுக்குக் காத்திருக்கிறம் நாங்கள். இது எவ்வளவு காலத்துக்கு? நான் ஒரு தியாகியை - வீரமகனைப் பெத்தெடுத்தன் எண்டு பெருமைப்படுகிறது உங்களுக்குப் பிடிக்கேல்லையே? ஓடுங்கடா எல்லாரும்”

சிம்மகர்ச்சனையைக் கேட்டு செவிகளை மடக்கியபடி முயல்கள் வெளியேறுகின்றன. தெருவில் வேலை செய்த இளம் சிங்கங்களில் சில என்ன பிரச்சனை என்று எட்டிப் பார்க்க, இரண்டொரு பொடியன் விஷயம் தெரிந்து உள்ளே வந்து புன்னகை சிந்துகிறார்கள். அன்று முழுவதும் புகையாத அடுப்பு அந்தப் பொடியனுக்குத் தேநீர் தயாரிப்பதற்காகப் புகைகிறது.

‘அமிர்தகங்கை’

01.03.1987

ஓர் இதயம் கர்த்தரினால் மன்னிக்கப்படுகிறது

“நீ உன் வாலிபப் பிராயத்திலே உன் சிருஷ்டிகளை நினை” என்ற யேசுபிரானின் அரிய வாசகங்கள் பொறித்த அந்த வாசலினூடாக உள்ளே நுழைந்தார் யோசேப் அடிகளார்.

கீழே முழந்தாளிட்டு அமர்ந்துகொண்டார். ‘பரமண்டலங்களிலிருக்கும் எங்கள் பிதாவே....’ பிரார்த்தனையை முடித்துக் கொண்டு அவர் தமது நாளாந்தக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் ஈடுபட்டார். அவருடைய உள்ளத்தில் தேவராஜனின் நினைவுகள் வட்டமிட்டன. அவனுக்காக அவர் பரிதாபப்பட்டார். தனது தினசரிப் பிரார்த்தனையிலே அவர் அவனுக்காகவும் செபித்துக் கொள்வதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டுவீட்டார்.

அவனுடைய இளமையும், ஆற்றல்களும் அளவுக்கு அதிகமான அறிவும் அநியாயமான வழிகளில் பயன்படுத்தப் படுவதைக் கண்டு அவர் வருந்தினார். அவர் இந்தப் பகுதிக்கு வந்து ஏறத்தாழ ஒரு வருடமாகப் போகிறது. இந்த ஒரு வருடத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை அவர் மனம் சிறிது எண்ணிப் பார்க்கிறது.

அது ஒரு சிறிய குடியேற்றத்திட்டக் கிராமம். அதிகம் படிப்பறிவற்ற சாதாரண மக்கள்தான் அங்கு குடியேறியிருந்தனர். அவர்களுள் ஒரு இளைஞன் தேவராஜன். அவன் நிலையான ஒரு வாழ்க்கையைத் தேடிக்கொள்ளாமல் பல இடங்களுக்கும் நாடோடியாகச் சுற்றித் திரிந்தவன். நல்ல திறமைசாலி. ஆனாலும் பலவிதமான அரசியல் இயக்கங்களால் கவரப்பட்டுத் தன் திறமைகளை அவற்றில் பலியாக்கித் தன் ‘சுயத்’தை இழந்தவன்.

கம்யூனிச சித்தாந்தங்கள், நாத்திகவாதங்கள், பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகள் இவற்றால் கவரப்பட்ட அவன் அவற்றோடு தொடர்பான தீவிரவாத இயக்கங்களில் அவ்வப்போது ஈடுபட்டுப் பொழுதைப் போக்கியவன். எந்த இயக்கத்திலும் நிலையாக இருந்ததில்லை. எந்தச் சித்தாந்தத்தையும் பூரணமாகப் படித்ததில்லை. எதையும் நிதானமாகச் சிந்தித்ததில்லை. வெளிப்படையான கோஷங்களின் கவர்ச்சியில் ஈடுபட்டு எல்லா இயக்கங்களில் இருந்தும் பொறுக்கி எடுத்த கொள்கைச் சிதறல்களின் அவியலாக அவன் இருந்தான்.

அவன் கடைசியாக அந்தக் கிராமத்திலே வந்து நிலை கொண்டபோது தான் ஒரு புரட்சித் தலைவனாக வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணம் மேலோங்கியிருந்தது. அதற்கிசைவாக சில இளவட்டங்கள் அவனைப் பெரிய அறிஞனென்று கொண்டாடியது அவனுக்கு வாய்ப்பாகவும் இருந்தது. அவன் படிப்படியாகத் தன் புரட்சிக் கொள்கைகளைக் கிராம மக்களுக்குப் போதிக்க ஆரம்பித்தான். மெல்ல மெல்லத் தலைவனென்ற ஸ்தானத்தை எட்ட முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தபோது அங்குவந்து சேர்ந்தார் யோசேப் அடிகளார். பாதிரியாராகத் தனது வாழ்க்கையை நகர்த்திக் கொண்டிருந்த யோசேப் பலதரப்பட்ட இடங்களில் பல்வேறுபட்ட மக்களிடையே பணியாற்றி அனுபவம் பெற்றவர். தமது வாழ்க்கையைக் கர்த்தரின் பணிக்காகவே நடத்திவருபவர்.

“நீதியின் மீது பசி, தாகம் உடையவர்கள் பாக்கியவான்கள் அவர்கள் திருப்தியடைவார்கள்” என்று உணர்ந்தவர் அவர். கர்த்தரின் பரலோக சாம்ராஜ்யத்தை இந்தப் பூமியிலும் நிலைநிறுத்துவதற்காக அவர் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். இந்தப் புதிய குக்கிராமத்திலே போய்ச் சமயப் பணி புரியவேண்டும் என்று திருச்சபை விரும்பியபோது எந்தவித வசதிகளும்ற்ற இந்த இடத்துக்கு வந்து சேவைபுரியப் பலரும் தயங்கியபோது தாமாகவே முன்வந்து அந்தப்பணியை ஏற்று இங்கு வந்தவர் யோசேப். இந்த இடத்தின் சூழ்நிலைகளையும், மக்களின் தன்மைகளையும் வசதிக்குறைவுகளையும் பார்த்தவுடன் அவரது உதடுகள் முணு முணுத்தன, “துயரப்படுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள். அவர்கள் ஆறுதலடைவார்கள்”

பொதுமக்களுக்கு அவர் தமது பணிகளை விளக்கினார். சமூக வாழ்க்கைக்கு மதஉணர்வும் வழிபாடும் எவ்வளவு அவசியமென்று எடுத்துக்கூறினார். கர்த்தரின் மகிமைகளை யெல்லாம் உரைத்தார். உலக மாந்தருக்காக தேவன் யேசுநாதர் அனுபவித்த பாடுகளையெல்லாம் சுவையாகக் கதைபோலக் கூறினார். அவரது பிரசங்கம் நடைபெறும்போதே தேவராஜனும் அவனது தோழர்களும் அங்கு வந்தனர். ஊர் மக்களைப் பகுத்தறிவுப் பாதையில் இட்டுச் செல்வதற்குத்தான் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது இவர் வந்து முடநம்பிக்கைகளை வளர்க்கிறாரே என்று கோபம் கொண்டான். அவன் முதலில் பாதிரியாரைக் கேலி செய்தான். பின்னர் அவரோடு கொஞ்ச நேரம் விவாதித்தான். மதங்களையும் கடவுளையும் கண்டித்தும் அவமதித்தும் அவன் முரட்டுத் தனமான கேள்விகளைக் கேட்டபோதெல்லாம். யோசேப் அடிகளார் மிகவும் நிதானமாகவும் அமைதியாகவும் அந்த ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பொருத்தமான மறுமொழியைச் சொல்லி வந்தார். அவருடைய அந்த நிதானமும் சாந்தமே உருவான அடக்கமும் புன்னகை வீசும் முகமும் அங்கிருந்தோரைக் கவர்ந்துவிட்டன. தேவராஜனை ஆதரித்தவர்கள் கூட இப்போது அவனது செயலைக் கண்டு வெறுப்புற்றனர்.

எத்தனையோ துன்ப துயரங்களைத் தாங்கிக் கடைசியாகத் தன்னைச் சிலுவையில் அறையும்போது கூட மௌனமாகவும் புன்னகையோடும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு விட்ட அந்த மகானை - தியாக சீலரை - அன்பின் திருவுருவைப் பற்றி தேவராஜன் அசிங்கமான வார்த்தைகளைக் கொட்டினான். அவரது பிறப்பைப்பற்றிக் கேட்கக்கூடாத வகையில் அவன் கேள்விகள் கேட்டபோது யோசேப் அடிகளாருடன் வந்திருந்த உதவியாளருக்கே கோபம் வந்துவிட்டது. அவர் ஏதோ ஆத்திரத்துடன் சொல்லப்போக பாதிரியார் அவரைக் கண்களாலேயே அமர்த்தினார். ஆனால் கிராம மக்களில் சில பெரியவர்கள் கோபத்தோடு தேவராஜனை அடிப்பதற்கு முயற்சித்தனர். அதை அவசரமாக ஆனால் அமைதியாக தடுத்தார்.

“வேண்டாம்! அவனை அடிக் காதீர்கள், தவறு செய்பவர்களைத் தண்டிப்பது நமது கடமையல்ல! அவர்களைத் திருத்தி - நல்லமுறையில் வாழச் செய்வதுதான் நாம் செய்யவேண்டியது. “ஆண்டவரே நாங்கள் எங்களுடைய சகாக்களின் பாபங்களை மன்னிப்பது போலவே நீர் எங்களுடைய பாபங்களை மன்னியும்” என்று நாம் பிரார்த்திக்கிறோமே அதற்கு என்ன அர்த்தம் பாபங்கள் எல்லாமே தவறென்று உணரப்படும்போது மன்னிக்கப்படுகின்றன. யேசுநாதர் சொல்கிறார், “தீமையோடு எதிர்த்துநிற்க வேண்டாம், ஒருவன் உன்னை வலது கன்னத்தில் அறைந்தால் அவனுக்கு மறுகன்னத்தையும் திருப்பிக்கொடு” என்று.

அடிகளாரின் போதனை அங்குள்ள அனைவரையும் கட்டுப்படுத்தியது. தேவராஜனும் தோழர்களும் ‘புறுபுறு’த்துக் கொண்டே நகர்ந்தனர். அடுத்த நாளிலிருந்தே அங்கே ஒரு பொது இடத்தில் சின்னஞ்சிறு கொட்டகை ஒன்றில் மறைவகுப்புகள் - வேத பாடங்கள் ஆரம்பமாகின. அந்தக் கொட்டகையே தேவாலயமாகவும் அப்போதைக்கு இருந்துவந்தது. விரைவில் புதிய தேவாலயமொன்றைக் கட்டி எழுப்புவதற்கான ஆயத்தங்களும் நடந்தன. பலர் ஆர்வத்தோடு வகுப்புக்களுக்கு வந்து கலந்து கொண்டனர்.

கொட்டகைக்கு அருகிலேயே ஒரு சிறு குடிசையில் பாதிரியார் வசித்து வந்தார். அதற்கு மிக அண்மையிலேயே தேவராஜனும் தினமும் தனது பகுத்தறிவுப் புரட்சி வகுப்புக்களை நடத்திவந்தான்.

யோசேப் அடிகளார் தான் உண்டு - தன் வேலை உண்டு என்று, பிரார்த்தனைகளும் வகுப்புக்களும் நடத்திக் கொண்டு வந்தார். ஆனால் தேவராஜனும், தோழர்களும் வகுப்பு நடத்துவது மட்டுமல்லாமல் இவர்களது வகுப்புகளையும் பூஜைகளையும் குழப்புவதையும், பலாத்காரமாக மக்களைத் தம் வழியில் திருப்புவதையும் தொழிலாகக் கொண்டனர். அவர்களுக் கெதிராகப் பெரியவர்கள் கிளர்ந்தபொழுதெல்லாம் அடிகளார் அமைதியாகச் சொல்லுவார்.

“மனுஷனுடைய தப்புக்களை நீங்கள் அவர்களுக்கு மன்னித்தால் உங்கள் பரமபிதா உங்களையும் மன்னிப்பார்” இதை நீங்கள் பைபிளில் படிக்கவில்லையா?” என்று. தேவராஜனின் தொல்லைகள் சகிக்கமுடியாமல் வளர்ந்தன. பாதுகாப்பற்ற அந்தக் கொட்டகையிலே சில அதிகாலைகளில் வந்து பாதிரியார் நுழைகின்ற போது அங்கே இரவோடு இரவாக சில அசிங்கமான காரியங்கள் நடைபெற்றிருப்பதைப் பார்த்து அவர் கண்கள் கலங்கும். தாமே தமது கரங்களால் அந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்துவிட்டு சிலுவையில் அறையப்பட்ட அந்த யேசுவின் முன் முழந்தாளிட்டு அமர்ந்து,

“ஆண்டவரே! இந்தச் சிறுபிள்ளையின் பிழைகளை மன்னித்து அவனை மனம்திரும்பச் செய்யும். உம்முடைய பரலோக சாம்ராஜ்யத்தின் கதவுகளை அவனுக்காகவும் திறந்து வையும்” என்று அழுதழுது வேண்டுவார். ஒரு நாள் இரவு அவர் தூங்கிக்கொண்டிருந்தபோது கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு எழுந்துகொண்டார். கதவைத் திறந்தபோது யாரோ ஓடுவது இருட்டில் தெரிந்தது. கதவுத் துவாரத்தில் ஒரு சிறு கடதாசி சுருட்டிச் செருகப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு எடுத்து வாசித்தார்.

‘உம்முடைய புனிதமான தேவாலயத்திற்குள் இப்போது ஒரு புனிதமான காரியம் நடந்துகொண்டிருப்பதைப் போய்த் தரிசியும் என்றிருந்தது. ஏதோ விபரீதம் நடந்துவிட்டதென்று எண்ணிக்கொண்டு சிலுவைக் குறியிட்டுவிட்டு உதடுகள் ஜெபித்துக் கொண்டிருக்க, விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு கொட்டகைக்கு ஓடினார்.

அங்கே புனிதமான அந்தக் கொட்டகையில் ஒரு ஆணும் பெண்ணும்..... அவரது விளக் கொளியைக் கண்டதும் எழுந்து ஓடிவிட்டான் அந்த மனிதன் . அவன் ஓடியபோதிலும் அதில் ஒரு நிதானம் இருப்பதைப் பாதிரியார் அவதானித்தார். இது தேவராஜனின் திட்டமிட்ட செயல் என்று அவருக்குப் புரிந்தது. சாந்தஸ்வரூபியான அவருக்குக்கூட ஒருகணம்

இதற்கிடையில் அங்கிருந்த பெண் அவசரம் அவசரமாக ஆடைகளைச் சரிசெய்தபடி எழுந்தாள். பாதிரியாரின் விளக்கினால் உண்டான அந்த மங்கிய ஒளியில் அந்த இடத்தையும் முன்னாள் நிற்பவரையும் இனம் கண்ட அவள், தான் எவ்வளவு தவறான ஒரு காரியம் செய்திருக்கிறேன் என்று மெல்லப் புரிந்து கொண்டாள். அவள் யாரோ புதியவள். அந்த இடம் எது என்று முதலில் அவளுக்குத் தெரியாது. இப்போது தவறு தெரிந்ததும் நடுங்கினாள். பாதிரியாரின் பாதங்களில் விழுந்து கதறினாள்.

“ஆண்டவரே! நான் பாவி. நான் விபச்சாரிதான். வாழ வழிதெரியாமல் தவறிழைத்தவள். ஆனால், ஆண்டவரின் சந்நிதானத்தில் இப்படி ஒரு காரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்ததில்லை இருட்டிலே இது என்ன இடமென்று தெரியாமல் வந்துவிட்டேன்” என்று அவள் ஆத்திரமும், அழுகையுமாகப் புலம்பினாள். பாதிரியார் அவளைத் தூக்கி நிறுத்தி சமாதானப்படுத்தினார்.

‘நான் செய்த பாபத்தைக் கர்த்தர் மன்னிப்பாரா சுவாமீ!’ என்று அவள் விம்மலுடன் கேட்டாள். நிச்சயமாக! இது ஒன்றும் புதுமையான காரியமல்லவே. முன் நடந்ததே இப்போதும் நடக்கிறது. இனி நடக்கப்போறதும் முன்னே நடந்தது! முன்பு யேசுபிரானின் புனிதத்திருமுகத்தைக் கண்டவுடனேயே பாபங்களிலிருந்து மனந்திரும்பினாளே மேரி மக்தலேனா, திரும்புவதற்காக நிச்சயம் நீ மன்னிக்கப்படுவாய்!” என்று சொல்லி அவளை நல்வழிப்படுத்த முனைந்தார்.

அப்போது தற்செயலாக அங்கு வந்தவன்போல வந்த தேவராஜன், “என்ன போதகரே உங்கள் தேவாலயத்தில் பரத்தைக்குப் பாய் விரிக்கிறீர்கள் போல் இருக்கிறது” என்று ஒன்றும் தெரியாதவன் போல் கேட்டான். அந்த நேரத்திலும் அவர் அவனுக்குப் போதிக்க முற்பட்டார்.

“மகனே! உன்னுடைய அநீதிகளுக்கு முடிவே இல்லையா? ஒரு ஸ்திரியை இச்சையோடு பார்க்கின்ற எவனும்

தன் இதயத்தில் அவனோடு விபச்சாரம் செய்தாயிற்று' என்று தேவமைந்தன் சொல்லியிருக்கிறார். ஏன் மேலும் மேலும் பாபங்களையே செய்கிறாய்?

“எதிராளி உன்னை நியாயாதிபதியிடம் ஒப்புக்கொடாமலும், நியாயாதிபதி உன்னை சேவகனிடத்தில் ஒப்புக்கொடாமலும் நீ சிறைச்சாலையில் வைக்கப்படாமலும் இருக்கும்படியாக நீ உன் எதிராளியோடு வழியில் இருக்கும் போதே சீக்கிரமாய் நல்மனம் பொருந்து.”

அவரது போதனைகளைக் கேலியோடு புறக்கணித்துவிட்டு அவன் போய்விட்டான். அந்த விபச்சாரியையும் பாதுகாப்பாக அனுப்பிவைத்துவிட்டு இதயம் வலிக்க உள்ளே நுழைந்த பாதிரியாரின் உதடுகள் பைபிளின் வசனங்களை முணுமுணுத்தன. “நகைப்பைப் பார்க்கிலும் துக்கிப்பு நலம். முகத்துக்கத்திலே இருதயம் சீர்ப்படும்” நாட்கள் இப்படியே நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. சென்ற கிறிஸ்மஸ் முடிந்து சில வாரங்களின் பின் அவர் இங்கு வந்திருந்தார். இன்னும் சில வாரங்களில் அடுத்த கிறிஸ்மஸ் வருகிறது. புதிய தேவாலயமும் ஏறக்குறைய கட்டிமுடிக்கப்பட்டுவிட்டது. இந்தக் கிறிஸ்மஸ் தினத்தில் புதிய தேவாலயத்தில் பூசைகளை ஆரம்பிப்பதென்றும் அந்தக் கிராமம் முழுவதுமே மகிழ்ச்சியோடு கோலாகலமாக அத்தினத்தைக் கொண்டாடுவதென்றும் அவர்கள் தீர்மானித்திருந்தனர்.

அதேநேரம் இதையெல்லாம் எப்படியாவது முறியடிப்பதற்கு ஏதோ சில திட்டங்களைத் தேவராஜன் கூட்டத்தினர் செய்துவருகிறார்களென்பதும் இவருக்குத் தெரியவந்தது தேவராஜன் கூட்டத்தினரை எப்படியாவது அடித்து நொறுக்கவேண்டுமென்றும் சிலர் எண்ணுவது பாதிரியாருக்குத் தெரியும். எப்போதாவது தன்னையும் மீறி அவர்கள் அப்படிச் செய்துவிடுவார்களோ என்று அவர் பயந்தார்.

கிறிஸ்மஸ்ஸுக்கு சில தினங்களே இருந்தன. அன்றிரவு அடுத்தநாள் செய்யவேண்டிய தமது சதித்திட்டம் பற்றிய விஷயங்களை ஆலோசித்துவிட்டு மிக தாமதமாக வீடு திரும்பித்

தூங்கிய தேவராஜன். அதிகாலையில் பயங்கரக் கனவொன்று கண்டு திடுக்கிட்டு விழித்தான் தன்னை யாரோ கொலை செய்ய முற்படுவதாக அவன் கனவு கண்டான்: அதை மறந்துவிட முயற்சித்தபடி எழுந்து கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தான். இருள் முற்றாக நீங்காத அந்த இளம் காலை வேளையில் தனது வீட்டை நோக்கி அவசரமாக வந்துகொண்டிருக்கும் பாதிரியாரை அவன் வியப்போடு பார்த்தான். அவனருகில் வந்த அவர் மெல்ல உரைத்தார்.

“மகனே! சிலர் உன்னை அடித்து நொறுக்குவதாகக் கனவு கண்டேன் தூக்கம் கலைந்தவுடன் உன்னை எச்சரிக்க ஓடிவந்தேன். என்னையும் மீறி என் நண்பர்களே உன்னை ஏதாவது செய்துவிடக் கூடுமோ என்று பயப்படுகிறேன்.” அவரது குரலில் பதட்டம் தெரிந்தது. தேவராஜன் ஒருகணம் விக்கித்து நின்றான். ஒரே சமயத்தில் ஒரே மாதிரியான கனவு இரண்டு இடத்தில் தோன்றியிருக்கிறது. சிறிது பயம்தோன்றியது. ஆனால் உடனே சமாளித்துக்கொண்டு கனவாவது மண்ணாங்கட்டியாவது போய்த் தூங்குங்கள்” என்று அலட்சியமாகச் சொல்லிவிட்டுத் தனது காரியத்தைச் செயல்படுத்த விரைந்தான்.

அன்று மாலை பாதிரியாருக்குக் கிடைத்த செய்தி அவரைத் திடுக்கிட வைத்தது. தேவராஜனும் வேறு சிலருமாக ஒரு காரில் வந்துகொண்டிருந்தபோது அதிலிருந்த வெடிகுண்டு வெடித்து விபத் தேற்பட்டதால் அவர்கள் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறார்களென்பது தான் அந்தச் செய்தி அதனோடு, அன்று இரவோடு இரவாகத் தேவாலயத்தைத் தகர்த்துவிடுவதற்காகவே அவர்கள் வெடிகுண்டின் வந்தார்கள் என்ற தகவலும் கிடைத்தது.

அப்போதும் யோசப் அடிகளாரின் கண்கள் கலங்கின ‘எப்படித் தீர்க்க நினைக்கிறீர்களோ அப்படியே தீர்க்கப்படுவீர்கள்’” என்று முணுமுணுத்தபடி ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்தார். மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் தேகமெல்லாம் கட்டுக்களுடன் படுத்திருந்த தேவராஜன் பாதிரியாரைக் கண்டவுடன் கண்கலங்கினான். அவனுக்கு அவர் ஆறுதல் சொல்லத் தொடங்குமுன் “ஃபாதர்...” என்ற அவனது கரகரப்பான குரலைக்

கேட்டு வியப்புடன் அவனையே நோக்கினார்.

“எனக்காக கர்த்தரிடம் மன்றாடுவீர்களா சுவாமி!” என்று அவன் விம்மலுடன் கேட்போது அங்கு நின்றவர்களின் கண்கள் பனித்தன. “கேளுங்கள் அப்போது உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும், தேடுங்கள் அப்போது நீங்கள் கண்டடைவீர்கள், தட்டுங்கள் அப்போது உங்களுக்காகத் திறக்கப்படும்” மெல்லிய முணுமுணுப்பைத் தொடர்ந்து பாதிரியார் அமைதியாக செபிக்க ஆரம்பித்தார். அந்த இதயம் அமைதியாக உறங்கத் தொடங்கியது.

சுழநாடு 24-12-1978

உதயம்

தவம் சந்திராவைத் தேடி அவள் வீட்டிற்கு வந்த போது அவள் தனது அறையில் தனிமையில் இருந்தாள். தவம்வந்ததை அவள் கவனிக்கவில்லை. அவள் விழிகள் திறந்திருந்த ஜன்னலூடாக வான் வெளியை ஏக்கத்துடன் நோக்கிக் கொண்டிருக்க, அவள் மிக சோகம் ததும்பும் குரலில் மென்மையாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள். அவள் கண்கள் சிறிது கலங்கியிருப்பதை அவன் கவனிக்கிறான்.

அந்த இனியகுரலை ரசித்தபடி அவளருகில் போய் அமர்ந்தான் தவம். அப்போதுதான் அவனைக்கண்ட அவன் மெல்லத் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு புன்னகையை நெளிய விட்டான். அந்தப் புன்னகையை மீறிக்கொண்டு இரண்டு கண்ணீர்த் துளிகள் அவளது அழகிய விழிகளிலிருந்து வீழ்ந்தன. தவத்தின் கரங்கள் மென்மையாக அதைத் துடைத்து விட்டன. அவள் அவனது கரங்களைப் பற்றிச் சிறிது விலக்கி விட்டு சற்றே நகர்ந்திருந்தாள்.

தவம் முதல்நாள் நடந்த நிகழ்ச்சியை நினைவு கூர்ந்தான். அதுதான் அவளை மிகவும் தாக்கியிருக்கிறது என்று புரிந்துகொண்டான். தவத்தின் தங்கை ராதாவும் சந்திராவும் நெருங்கிய தோழிகள். ஒரே ஊரிலும் இருப்பவர்கள். இவர்கள் மூலம் சந்திரா தவம் நெருங்கிய நட்புறவு தோன்றவும் அது நெருங்கி ஒட்டுறவாக மாறவும் வழி வகுத்தது. இவர்களது இந்த உறவை இருவர் குடும்பங்களும் அவதானித்து மௌனமாக அங்கீகரித்தும் வந்தன. ஆனால், ஒரே ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் இவர்களிருவரிடையேயும் தகராறு இருந்து வந்தது. சந்திரா

பழுத்த ஆன்மீகவாதியாக மதப்பற்று மிகுந்தவளாக சடங்குகள், சம்பிரதாயங்களில் ஈடுபாடுள்ளவளாக இருந்தாள் ஆனால் தவம் இதற்குமாறாக தீவிரமான முற்போக்கு கொள்கைகளும் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளும் கொண்ட சமூக சீர்திருத்த வாதியாக இருந்தாள்.

மதங்கள் கோயில் வழிபாடுகள் முதலியவற்றை வெகுவாகக் கண்டித்துப் பேசுவான் தவம். ஆனால் ஒருவர் மனத்தில் ஒருவர் தீவிரமாக இடம்பெறுவதை இவர்களிடையே இடம்பெற்றுவந்த வாத விவாதங்கள் ஒருக்காலும் தடை செய்ததில்லை. நேற்றும் இருவரும் சந்தித்த போது இப்படித்தான் வழமைபோல விவாதிக்க ஆரம்பித்தார்கள், நீண்டநேரம் பல விஷயங்களையும் தொட்டுச் சென்ற விவாதம் சற்றுக் காரசாரமாகவே அமைந்து விட்டது.

நீங்கள் ஆன்மீகவாதிகள் சமயங்கள், சாதிகள் என்று பிரித்துவைக்கிறீர்கள். கோயில்கள், குளங்கள் என்று சொல்லி ஆயிரமாயிரமாகப் பணத்தை அள்ளி வீசுகிறீர்கள். பொங்கல் பூஜைகள் என்றும் திருவிழாக்கள் என்றும் பொருளைச் செலவு செய்கிறீர்கள். அதே நேரத்தில் எத்தனை ஏழைகள் ஒரு நேர உணவுக்கு வழியில்லாமல் இறந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.....

“மத வழிபாடுகள், மார்க்கங்கள் கோயில்கள் பூஜைகள் எதுவுமே தேவையில்லை. உண்மையான ஆண்டவனை ஏழைகளிடமும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களிடமும் கண்டு அவர்களுக்குச் சேவை செய்து வருகிறோம்” என்று முடித்தான் தவம். “அப்பாடி..... முடிஞ்சதா லெக்ஷர்! இனி நானும் ஏதேனும் சொல்லலாமோ அல்லது இன்னும் இருக்கோ?” என்று கேலி செய்த சந்திரா தொடர்ந்தாள்.

“தவம் நீங்கள் சொன்ன அவ்வளவும் உண்மையான நல்ல தத்துவங்கள்தான். அத்தனையும் நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளிறும் ஆனால் அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு அப்பாலும் போய்ச் சிந்திக்கிறும். நீங்கள் அப்பால் சிந்திப்பதில்லை அது தான் வித்தியாசம். உண்மையாக மதங்கள் எல்லாமே சமத்து

வத்தையும் ஏழ்மையை ஒழிக்கவேண்டுமென்ற தர்மத்தையும் வலியுறுத்துகின்றன. இடையிட்டு வந்த இந்தச் சாதிப்பிரிவினையையும் வீண் ஆடம்பரங்களையும் எங்கள் மதத்தின் அங்கங்களாகக் கருதி மதத்தையே கண்டிக்கிறீர்கள் . மதச் சடங்குகள் கிரியைகள் ஒவ்வொன்றிலும் அநேக தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆலயங்கள் மனதை ஒருமைப்படுத்தி வழிபடவைக்கின்றன. இவையெல்லாம் நமது பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் இவற்றை நாம் ஏன்கைவிட வேண்டும்? ஆன்மீகம் தான் மனிதனை மனிதனாக வாழவைப்பது. ஆன்மீக வாழ்க்கை வாழ்ந்துகொண்டே நீங்கள் சொன்ன சமூக சீர்திருத்தங்களைச் செய்யலாம். நமது மதங்களில் அநேக தவறுகள் உள்ளன. அவற்றைச் சீர்திருத்திச் சமூகத்தோடு இணைய வேண்டுமே தவிர மதங்களையே கண்டிக்க வேண்டியது அவசியமில்லை தவம்...

“சாதிச் சமூககரை” தேவாரங்களில் திட்டிய நாயன்மார்கள், ஆலயக் கோபுரத்தில் ஏறிநின்று அனைத்து மக்களையும் சமமாக மதித்து மந்திரோபதேசம் செய்த ராமானுஜர் பறைச் சேரிகளுக்கும் நான் போய் மந்திரோபதேசம் செய்வேன் என்று வேதமுரசறைந்த விவேகானந்தர், வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடிய வள்ளலார் இவர்களெல்லாம் முதல்தரமான சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் - நல்ல முற்போக்கு வாதிகள் . ஆனால் அடிப்படையில் இவர்களெல்லாம் ஆன்மீகவாதிகள்.

“இவர்களைப்போல நீங்களும் உங்கள் முற்போக்கான புரட்சிகளை ஆன்மீகத்தோடு இணைத்துச் செயலாற்றுங்கள் நாங்களும் சேர்ந்து போராடுகிறோம்.” என்று தனது வாதத்தை முடித்தாள் சந்திரா நீண்ட நேரம் இந்த விவாதம் நடந்தபின் அவர்கள் மௌனமாகப் பிரிந்தனர்.

இன்று இப்போது அவளது சோகசித்திரத்தை அவன் காண்கின்றான். “சந்திரா ! என்மேலை கோபமா?” என்று ஆதூரத்தோடு கேட்டான் தவம். “நேற்று நாங்கள் கொஞ்சம் அதிகமாய் விவாதிச்சிட்டம். இல்லையா?” என்று தொடர்ந்தான். கலங்கிய குரலோடு பதில் சொன்னாள் சந்திரா.

“நேற்று மட்டுமா? நாங்கள் சந்திச்ச நாளிலை இருந்து விவாதிச்சுக் கொண்டுதான் இருக்கிறம். இப்படி இரு துருவங்களாயிருக்கிற நாங்கள் எப்படித் தவம் இணையமுடியும்? அவளது கேள்வியில் இழையோடிய அந்த சோகம் - அவளது இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து வெடித்துக் கிளம்பும் அந்த ஏக்கம் அப்படியே அவனை உலுக்கிவிட்டது. ஏன் சந்திரா அப்படி நினைக்கிறாய்? எங்கடை கொள்கை வேறையாயிருந்தாலும். நாங்கள் உள்ளத்து அன்பினாலை ஒன்றுபட்டு வாழமுடியாதா? என்று அவன் தேறுதல் சொன்னான். அவள் அவனை ஒரு கணம் மௌனமாக நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, “முடியாது தவம். என்னைப் பொறுத்தவரை அசைக்கமுடியாத ஆன்மீகவாதி ஒருவரோடே தான் நான் வாழமுடியும். அதேநேரத்தில் உங்களைத்தவிர வேற ஒருத்தரை என்னால் நினைச்சுப் பார்க்கவும் முடியாது. ஒரே ஒரு வழி உங்களை ஆன்மீக வாதியாக மாத்திறுதுதான். அதை நான் சாகும் வரை செய்ய முயற்சிப்பேன். முடியாத பட்சத்திலை நான் இப்படியே வாழ்ந்திடுவேன்.” என்று விசும்பலுடன் கூறினாள்.

அந்த அசைக்கமுடியாத உறுதியும் நம்பிக்கையும் அவனையே ஒருகணம் திகைக்க வைத்தது. அவனது உள்மனம் மானசீகமாக அவளது அந்தப் பெண்மையின் உறுதியைப் பணிந்து வணங்கியது. அவன் மென்மையாக வினவுகிறான்.

“ஏன் சந்திரா, இதுக்கு ஒரு மாற்றுவழியும் இருக்கெல்லே. நீ ஏன் என்னுடைய வழிக்குவரக்கூடாது?”

அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், “அது நடக்காது. அரை வழியில் நிற்பவர்கள் பாதை முடிவை நோக்கிப் பயணம் செய்யலாம். ஆனால் அந்தத்தில் நிற்பவர்கள் திரும்பி வருவது அநாவசியம்” என்று கூறிய அவளின் வார்த்தைகள் உடைந்தன.

“சுருதிகுலைந்த ஒரு வீணையை சுருதிசேர்த்து இசைகூட்டி வாசிக்கிறதுக்கு நான் முயற்சிக்கிறேன். இந்த முயற்சிகைகூடாவிட்டால் நான் என்றைக்குமே எந்த ஒரு வீணையையும்

கையால் தொடமாட்டேன்” என்று கூறிக்கொண்டு கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு விருட்டென்று எழுந்து அப்பால் சென்றுவிட்டாள்.

அடுத்தநாள் அறையில் இருந்த தவத்துக்கு வெளியே சந்திராவும் ராதாவும் கதைக்கும் குரல் கேட்டது. “என்ன சந்திரா இந்தமுறை திருவெம்பாவை விரதம் இருக்கப்போறியாமே? அம்மா சொன்னா” என்று கேட்டாள் ராதா. மென்மையாகச் சிரித்தாள் சந்திரா. ராதா மேலும் கேட்கிறாள். “ஏன் சந்திரா இப்படி உடலை வாட்டுகிறாய்” போனமாதம் கேதாரகௌரி விரதமும் முழுநாள் உபவாசமுமிருந்தனி. இப்ப திருவெம்பாவை பத்துநாளும் விடிய எழும்பிக் குளிருக்கை தோய்ஞ்சு விரதம் பிடிச்சு ஏனெடி ஏனெடி..... இதெல்லாம்?”

ராதா ! இந்த இரண்டும் பெண்களுக்கு முக்கியமான விரதங்கள். நல்ல கணவரை அடையிறதுக்காக இளம் பெண்கள் கட்டாயம் திருவெம்பா இருக்க வேண்டும். நான் எனக்கு வரப்போகிற கணவரின் மனத்தை இறை நினைவிலை திருப்பிறதுக்காக இந்த நோன்பைத் தொடங்கியிருக்கிறன். இதிலையும் எனக்கு வெற்றியில்லாட்டில் இன்னும் கடுமையான நோன்புகளும் இருப்பன் ராதா”

கடைசியாக அவள் சொன்ன வார்த்தைகள் மிகமெல்லிய குரலில் சொல்லியிருந்தாலும் அறைக்குள் இருந்த தவத்தின் காதுகளில் தெளிவாகக் கேட்டதோடு அதில் தேங்கி நின்ற ஏக்கத்தை அவன் துல்லியமாக அவதானித்தான். அவன் கண்கள் கலங்கின. அன்று அவன் அறையைவிட்டு வெளியே வரவேயில்லை.

அன்று திருவெம்பாவை ஆரம்பத்தினம். அதிகாலைப் பொழுது மெல்லப் புலர்ந்துகொண்டிருந்தது. தவம் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்தான். ராதா அதிகாலையே எழுந்து கோயில் செல்வதற்காக குளித்துக்கொண்டிருந்தாள். சில பெண்கள் திருவெம்பாவைப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு தூரத்தில் வருவது தவத்தின் காதில் மெல்ல விழுகிறது. அவர்கள் ஒவ்வொரு

வீட்டிலுமிருந்து இளம்பெண்களை அழைத்துக்கொண்டு ஆலயம் செல்கிறார்கள். அடுத்த வீட்டின் வாசலில் நின்று பாடும் குரல் கேட்கிறது.

“உன்னைப் பிரானாய்ப் பெற்ற உன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தான் பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
அன்னவரே எங்கணவர் ஆவார் அவருகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணி செய்வோம்”

அந்தக் குரல் அவனுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது. ஆம் அவனது சந்திராதான் பாடிக்கொண்டு வருகிறான். அவனது தூக்க கலக்கம் சிறிது கலைந்தது. அந்தப் பனிக்குளிரையும் பாராது போர்வையை விலக்கிவிட்டு அவன் எழுந்து உட்காருகிறான். “உன்னடியார் தான் பணிவோம். ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம் அன்னவரே என்கணவராவார்” என்ற அடிகள் அவன் காதில் ரீங்காரமிட்டன. அந்த இளம்பெண்கள் கூட்டம் அவனது வீட்டை நோக்கி வந்ததை அவர்கள் குரலிலிருந்து அவன் அறிய முடிந்தது. அவன் எழுந்து யன்னலருகில் நின்று எட்டிப் பார்க்கிறான். வெளியே மெல்லப் புலர்ந்து வரும் அந்த அரைகுறை வெளிச்சத்திலே அந்தத் தோகையர் கூட்டத்திலே சந்திரா ஒரு தனி நிலவாக ஒளி வீசிக்கொண்டு நின்று பாடுவது கேட்டது.

“எங்கள் பெருமான் உனக்கொன்றுரைப்போம் கேள்
எங்கொங்கை நின்அன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க”

அவனுக்கு உடல் சிலிர்த்தது. அவளை உற்று நோக்கினான். கொட்டும்பனிக் குளிர் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவள் கூந்தலிலிருந்து முழுகிய தண்ணீர் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. கண்கள் கலங்கிச் சொரிந்தன. ராதாவும் சேர்ந்துகொண்டதும் அந்தக் கூட்டம் மெல்ல நகர்ந்தது. கண்களைத் துடைத்துக்கொண்ட தவத்தின் காதுகளில் அன்று சந்திரா ராதாவிடம் சொன்ன வார்த்தைகள் பெரிதாக ஒலித்தன.

“இதிலையும் எனக்கு வெற்றி கிடைக்காவிட்டால் இன்னும் கடுமையான நோன்புகளும் இருப்பன்”.....

“ஓ ! எனக்காக அவள் தன்னை எத்தனை தூரம் வருத்திக் கொள்ளுகிறாள்.....”

தவத்தினால் அந்த நினைவையே தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. சிறிது சிந்திக்கிறான்.

ஆலயத்தில் சந்திரா பாடிக் கொண்டிருந்தாள். “சிற்றஞ்சிறுகாலை வந்துன்னை சேவித்துன் பொற்றாமரை அடியே போற்றும் பொருள் கேளாய்..... என்று ஆரம்பித்து “எற்றைக்கும் ஏழ்ஏழ் பிறவிக்கும் உன்தன்னோடு உற்றோமே ஆவோம் ! உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்” என்று பாடும்போது கண்ணீர் மல்கிய அவளது கண்களுக்கு கருவறையில் நின்று தவம் புன்னகைப்பது போலத் தோன்றியது. பாடல்கள் முடிந்ததும் ராதா சுட்டிக்காட்டிய திசையில் பார்த்த சந்திரா திகைத்தே விட்டாள். அங்கே.....

அதிகாலை நீராடி வெண்பட்டு வேட்டி உடுத்தி முக்குறி துலங்க பக்திக் கோலத்தோடும் புன்னகை முகத்தோடும் மாயவனே வந்து நிற்பதுபோலத் தவம் நின்று கொண்டிருந்தான். இவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்துவிட்டு பக்தர்களோடு கோயிலுள்ளே வாயிலருகில் வந்தான். அர்ச்சகரிடம் பணத்தைக் கொடுத்து “இரண்டு அர்ச்சனை செய்யவேணும். ஒன்று சதய நட்சத்திரம் பெயர் தவம். மற்றது பெயர் சந்திரா..... நட்சத்திரம்” என்று தயங்கினான். அவன் அருகில் வந்த சந்திரா “அத்தம்” என்று சொல்லிவிட்டு பக்தியோடு வணங்கிநின்றாள். இருவரையும் அதிசயமாகப் பார்த்த அர்ச்சகர் உள்ளே போய் அர்ச்சனை செய்ய ஆரம்பித்தார் !.

ஈழநாடு 06-01-1985

பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த....

“கவனமாய்ப் போட்டு வாங்கோ”

வழக்கமான வார்த்தைகள் வழக்கமான ஆதங்கத்துடன் இயல்பாக வாயிலிருந்து தானே உதிர முத்தம்மா விடை கொடுக்கிறாள், ஏதோ நீண்ட பயணத்திற்கு விடை கொடுப்பதுபோல. பதிலுக்கு ராசரத்தினமும்,

“பிள்ளையார்தான் துணை. நீயும் கவனமாய் இரு. பிள்ளையர் கவனம். மூத்தவனைக் கண்டபடி திரிய விடாதே”

என்று விடைபெற்றுக்கொண்டு லொறியில் ஏறி அமர்கிறான். வழக்கம்போல மணல் ஏற்றிவரும் தனது தொழிலுக்குத்தான் அவன் புறப்படுகிறான். என்றாலும் கவனம், கவனம் என ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டிய காலமாக இருக்கிறது. நாட்டு நடப்பு அப்படி உள்ளது. எந்த நோரம் எங்கே என்ன நடக்கும் என்பது சொல்லமுடியாத நிலை.

வழக்கம்போல ஒழுங்கை முடிவில் இருக்கும் ஆலடிப் பிள்ளையாரின் முன்னால் லொறி நிற்கிறது. தயாராக வைத்திருந்த கற்பூரம் தீப்பெட்டியையும் தேங்காயையும் எடுத்துக்கொண்டு இறங்கிப் பிள்ளையாரின்முன் வந்து கற்பூரத்தையும் ஏற்றித் தேங்காயையும் உடைத்து வணங்குகிறான். “பிள்ளையாரே, வழியிலை ஒரு தொந்தரவும் இல்லாமல் வந்துசேர வழிகாட்டு” என்று சொல்லிக்கொண்டு திரும்பியவன் திகைப்போடு மறுபடியும் பிள்ளையாரின் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறான். ஏனோ பிள்ளையார் தன்னைப்பார்த்துச் சிரிப்பதுபோல அவனுக்குத் தோன்றியதால்தான் அவ்வாறு மீண்டும் கூர்ந்து பார்த்தவன் அது தனது பிரமையாக்கும் என நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்டு

திரும்புகிறான். ஐந்து ரூபா விற்கு தேங்காய் ஐம்பது ரூபா விற்கும்போதும் தனது வழக்கமான வழிபாட்டை அவன் நிறுத்தவில்லை.

தேங்காய்ச்சொட்டு ஒன்றை வாயில் போட்டுக்கொண்டு லொறிக்குத் திரும்ப அங்கு கிளினர் தவபாலனும் வந்துசேரச் சரியாக இருந்தது. “ஏறு தவம்” என்று கூறிக்கொண்டு தானும் ஏறி அமர்ந்து லொறியைக் கிளப்பினான்.

புத்தார்ச் சந்தியை நெருங்கியதும் மிக நிதானமாக வீதியில் போக்குவரத்து இருக்கிறதா, பிரச்சினை ஒன்றும் இல்லையா என்பதை அவதானித்துக்கொண்டு வடமராட்சியை நோக்கித் திரும்புகிறான். போகும் வழியெங்கும் சோதனைச் சாவடிகளும் விசாரணைகளும் மண் ஏற்றும் பெமிற் பரிசோதனையும் என்று மெதுவாக வாகனம் நகர்கிறது.

முன்பு மிகச் சுதந்திரமாக லாபகரமான தொழிலாக நடந்துவந்த இந்த வியாபாரம் இன்று நெருக்கடி மிகுந்த ஒன்றாக அமைந்துவிட்டதே எனக் கவலைப்பட்டவாறு லொறியைச் செலுத்துகிறான் இராசரத்தினம். பெமிற் எடுக்கவேண்டும். அது கிடைப்பதே குதிரைக் கொம்பு. அதன்பின் மணல் ஏற்றச் செல்வதற்கு எல்லா நாட்களிலும் அனுமதி கிடைப்பதில்லை. டீசல் விலையோ பலமடங்கு ஏறிவிட்டது. அரைப் பயணத்துடன் திரும்பிய நாட்கள் அநேகம். கொழுத்தும் வெயிலில் நடுத்தெருவில் மணிக்கணக்காக நின்று தூங்கும் நாட்கள் அநேகம்.

வல்லை முனியப்பர் கோவில் நெருங்கும்போது பல வாகனங்கள் காத்திருப்பது தெரிகிறது. “ஓகோ, பாதை அடைச்சாச்சுப்போலை...” என முணுமுணுத்துக்கொண்டு தனது லொறியையும் பின்னால் நிறுத்துகிறான்.

“துலைஞ்சது போ. இனி எத் தினை மணிக்குத் திறக்கிறாங்களோ தெரியாது” என்று புறுபுறுத்தான் தவபாலன்.

★★

★★

★★

நீர்வேலி வாய்க்காற்றறவைப் பிள்ளையார்
கோவிலின் வாசலில் தொண்டர் கூட்டம் சிரமதானப் பணியில்
ஈடுபட்டிருந்தது. கும்பாபிஷேகத்திற்கு நாள் வைத்துவிட்ட
உற்சாகத்தில் வேலைகள் துரிதமாக நடைபெற்றுக்
கொண்டிருந்தன. மேஸ்திரியார் புறுபுறுத்தார்,

“நான் அண்டைக்கே சொன்னான் மணல் இன்னும்
தேவையெண்டு. பேசாமலிருந்திட்டு இப்ப அவசரமாய்
வேலையை முடி எண்டால் மணல் இல்லாமல் நான் என்ன
செய்யிறது”

“நானும் எல்லா இடமும் அலைஞ்சபோட்டுத்தான் வந்து
நிக்கிறேன். ஒரு இடமும் கிடைக்கேல்லை. இனிப் பிள்ளையார்தான்
வழி விடவேணும்”

அந்த வேலைக்குப் பொறுப்பானவர் சலிப்போடு
சொல்கிறார்.

“எப்பிடியும் இண்டைக்குக் கிடைச்சாத்தான் வேலையைக்
கொண்டுபோகலாம். பேந்து என்னைக் குற்றம் சொல்ல
வேண்டாம்”

மேஸ்திரியின் வார்த்தைகள் முடியுமுன்னரே மறுபடி
மணலுக்கு ஓடுகிறார் அவர். ‘ஒரு லோட் மணல் பெறுவதற்கு
எவ்வளவு சிரமப்படவேண்டியுள்ளது இந்த நாட்டிலே’ என்று
எண்ணிக்கொண்டே விரைகிறார் அவர்.

★★

★★

★★

ஒருவழியாகப் பாதை திறந்து தடைகள் பலவற்றையும்
தாண்டி மணல் ஏற்றிக்கொண்டு திரும்பியாயிற்று. வரும்போது
தான் ‘செக்கிங்’ அதிகம். ஒவ்வோர் இடத்திலும் நின்று
அடையாளஅட்டை, வாகன அனுமதிப் பத்திரம் முதல் மணல்
பெயிற் வரை சகல பத்திரங்களும் பார்வையிடப்பட்டு மெல்ல
மெல்ல வல்லை வெளியை நெருங்கிவிட்டது லொறி. அங்கும்
வழமைபோல் யாவும் பரிசோதிக்கப்பட்டன. கடும் காற்றில்

பத்திரங்கள் சில கையைவிட்டுப் பறந்தன. கிளீனர் தவபாலன் காற்றுடன் போட்டிபோட்டு ஓடிப் பொறுக்கிச் சேர்த்தான். லொறியை இயக்கியபடி,

“எல்லாம் சரியாய் இருக்கே தவம்? வடிவாய்ப் பார்”

என்று இராசரத்தினம் கேட்க,

“ஓமண்ணை”

என்று பதில் சொல்லியபடி அவற்றை உள்ளே வைத்தான் தவபாலன். லொறி சீராகப் போகத் தொடங்கியது. வழியில் ‘மறிப்புக்கள்’ எதுவும் இல்லாமலிருந்தது. புத்தூரில் லொறியை நிறுத்தித் தனக்குத் தெரிந்த ஒருவரிடம் தான் கொண்டுவந்த ‘கறிச்சாமா’னையும் கொடுத்து.

“மணல் ஏத்திப்போட்டன். கோப்பாயிலை ஒருத்தருக்குப் பறிச்சுப்போட்டு வாறன் எண்டு சொல்லிவிடுங்கோ”

என்று வீட்டிற்குச் செய்தி அனுப்பிவிட்டு வெகு உற்சாகமாக ‘அக்சில்றேற்ற’ரை மிதித்த இராசரத்தினத்திற்குப் பாட்டுப்பாட வேண்டும்போல இருந்தது.

“பிள்ளையார் சுளிபோட்டு.....” என்று ஒரு பக்திப் பாடலை முணுமுணுத்தான்.

“என்னண்ணை இந்தநேரத்திலையும் பக்திப்பாட்டே? விஜயின்ரை பாட்டொண்டை எடுத்து விடுங்கோவன்”

என்று தவபாலன் சொல்லவும் லொறி நீர்வேலிச் சந்தியில் சோதனைச் சாவடியில் நிறுத்தப்படவும் சரியாக இருந்தது. லொறியிலிருந்து இறங்கிய இராசரத்தினம் சகல ஆவணங்களையும் பரிசோதனைக்காகக் கொடுக்கிறான். அவற்றைப் பார்த்த அதிகாரி,

“பெயிற் இல்லே?” என்று அரைகுறைத் தமிழில் கேட்கிறார்.

“இருக்குதையா” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவரது கையிலிருந்த ஆவணங்களை வாங்கித் தானும் தேடுகிறான்

இராசரத்தினம். மணல் பெயிற்றை மட்டும் காணவில்லை. தலைக்குள் ஏதோ 'சுரீர்' என்றது.

“பொய் சொல்லிறது” என்று உறுமியபடி அடிப்பதற்கு அந்தப் படைவீரர் கையை ஓங்கியபொழுது குனிந்து அதிலிருந்து தப்பிய இராசரத்தினம்,

“டேய் தவம், அப்போதை வடிவாய்ப் பாத்தனியே, பெயிற் கிடந்ததே?”

என்று கேட்டுக்கொண்டு மெல்ல லொறிக்குள் நகர்ந்து அங்கே மறுபடி தேடுதல் நடத்தினான். தான் முதலில் சரியாகப் பார்க்காத தவறை எண்ணித் தவம் இப்போது தறதறவென விழிக்கத் தொடங்கினான். வல்லையில் காற்றுக்குப் பறந்தபோது அந்தப் பத்திரம் தவறிவிட்டது என்பதை இப்போது புரிந்துகொண்ட இராசரத்தினத்துக்கு நடுங்கத் தொடங்கியது. செய்யாத தவறுக்கு என்ன தண்டனை கிடைக்கப்போகிறதோ என எண்ணிக்கொண்டு லொறியிலிருந்து திரும்பும்போது,

“கள்ள மணல் ஏத்திறது?” என்று அனல்பறக்கக் கேட்டபடி நெருங்குகின்ற இராணுவ அதிகாரி இயம தூதன் போலத் தென்பட்டது அவனுக்கு.

“இல்லை சேர்” என்று தயங்கிய இராசரத்தினத்திற்கு, நடந்த உண்மையைக் கூறுவது பயனற்றது என்பது புரிந்தது. அதற்கிடையில் தலையில் ஓர் அடி விழுந்து விட்டது. மண்டை கிறுகிறுத்தது. கண்களுக்குள் பல வண்ணங்கள் தெரிந்தன. அந்த நிறங்களுக்கிடையில் காலையில் தன்னைப் பார்த்துச் சிரித்த தனது பிள்ளையார் இப்போதும் அதே தோற்றம் காட்டுவதுபோல் இருந்தது. திடீரென ஏதோ ஆரவாரம் கேட்டு நிமிர்ந்தவனுக்கு அந்த நீர்வேலிச் சந்தியின் அருகிலிருந்த வாய்க்காற்றரவைப் பிள்ளையார் கோயிலில் சிரமதானம் செய்யும் தொண்டர்களின் ஆரவாரம்தான் அது எனப் புரிந்தது. திடீரென மின்வெட்டுப் போல ஓர் சிந்தனை.

“ஐயா, கோயில் வேலைக்குத் தான் மண்.....” என்று இழுத்தான்.

மறுபடி அடிப்பதற்கு ஓங்கிய கை கீழே இறங்கியது.

“எந்தக் கோவிலுக்கு?”

பொய் சொல்லுகின்ற தயக்கத்துடன் இராசரத்தினத்தின் கை மெதுவாக அருகிலிருந்த பிள்ளையார் கோயிலைக் காட்டியது.

சிறிது நிதானித்துப் பார்க்கிறான் அந்தப் படைவீரன்.

“பொய் சொன்னா என்ன நடக்கும் தெரியும் தானே?” என்று உறுக்கியதற்கு விடைசொல்லும் துணிவு இராசரத்தினத்திற்கு இல்லை. தலைக்குள் என்னவோ செய்தது. படைவீரன் அதற்கிடையில் அங்கு நின்ற ஒரு சிறுவனைக் கூப்பிட்டு,

“பூசாரியைக் கொண்டு வா” என்று தமிழைத் துன்புறுத் தினான்.

என்னவோ ஏதோ என்று பயந்தவாறு அங்குவந்த குருக்களை அவன் கேட்டான்,

“மண் நீங்களுக்குத் தானே?”

எதுவும் புரியாத குருக்கள் இராசரத்தினத்தைப் பார்த்தார். அவனது கெஞ்சும் கண்கள் ஆயிரம் கதைகள் கூறின. குருக்களுக்கு ஓரளவு புரிந் துவிட்டது. “ஆம்” எனத் தலையாட்டினார்.

“கொண்டுபோ. இனி இப்பிடி இல்லை. சரியா?”

என்று அவன் உறுமியதற்கு மௌனமாகத் தலையாட்டியபடி லொறியில் ஏறினான் இராசரத்தினம். குருக்கள் கோவில் வாசலுக்குத் திரும்பினார். லொறியிலிருந்த மணலைக் கோவில் வாசலில் பறித்துவிட்டுக் குருக்களின் காலைத் தொட்டு வணங்கினான் இராசரத்தினம். இப்போது குருக்களின் மனத்திற்குள் அந்தப் பொல்லாத பிள்ளையார் சிரிக்கிறார்.

- ‘செம்புலம்’ - 2008

(கோப்பாய் பிரதேச செயலக மலர்)

பிள்ளைத்தமிழ்

எனக்கு அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் ஒரு பழைய புலவரின் பாடலொன்று நினைவுக்கு வரும். காளிதாசன் பாடிய வடமொழிப் பாடல் அது என நினைக்கிறேன். “பூவிலே பூவின் உற்பத்தி கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை. ஆனால், அழகிய பெண்ணொருத்தியின் செந்தாமரை மலர் போன்ற முகத்திலே இரண்டு நீலோற்பல மலர்கள் மலர்ந்ததுபோல அழகிய இரு விழிகள் காட்சியளிக்கின்றன” என்பது அந்த இனிய கவியின் பொருள். மலர்மீது தோன்றும் மலர் பற்றிய அந்த அற்புத வர்ணனையை நான் அவளைக் காணும்போதெல்லாம் நினைத்துக்கொள்வேன். “குழந்தையின் கைகளில் குழந்தை” என்று நான் எனக்குள் சொல்லிக் கொள்வேன். நானும் காளிதாசனாக இருந்தால் அதை வைத்து ஒரு காவியமே பாடியிருப்பேன்.

எல்லாம் நான் புதிதாகக் குடிவந்திருக்கும் வீட்டிற்கு அயல்வீட்டில் இருக்கும் வேலைக்காரப் பிள்ளையைப் பற்றியதுதான். அவள் அந்த வீட்டு எஜமானியின் பிள்ளையைத் தூக்கி வைத்திருக்கின்றபோதுதான் அந்த வர்ணனைகள் நினைவில் வரும். தள தளவென்று தக்காளிப்பழம்போலக் காட்சிதரும் குழந்தையைக் கருகருவென்று காட்சிதரும் இந்த நாவற்பழக் குழந்தை தாங்கியிருக்கும் அழகே அழகு என்று நானும் புதுக் கவிஞனாகிக் கற்பனைகள் பண்ணுவேன். (தக்காளிப் பழத்தைவிட நாவற்பழம் சிறியது என்பது வேறு விஷயம்)

இத்தனைக்கும் அவளுக்குப் பத்து வயதுதான் இருக்கும். அவளே ஒரு குழந்தை. அவள் கையில் வேறொரு குழந்தையா? என்று நான் நினைப்பதுண்டு. ஆனால் நான் அவளைக் காணும் போதெல்லாம் அவள் அந்தக் குழந்தையைத் தாங்கியபடிதான் இருப்பாள்.

அந்தக் குழந்தை தொட்டிலிலோ அல்லது ஏணையிலோ படுப்பதில்லையோ என்னவோ? தாய்கூட அதனை அதிகம் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவள் ஏதாவது படித்துக்கொண்டோ தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டோ உட்கார்ந்திருப்பாள். இந்தப் பெண்தான் குழந்தையை அணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு முற்றத்தில் அங்கும் இங்கும் உலாவுவாள்.

தாயைக் கண்டால்கூட அந்தக் குழந்தை அழுவதில்லை. இவளோடு ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும். பால் கொடுக்கும்போது மட்டும் வாங்கிக்கொள்வாள் போலும்! குழந்தைக்கு ஒரு வயதுகூட இருக்காது. செக்கச் செவ்வல் என்று அழகிய குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கன்னத்தோடு கன்னம் வைத்து அதனை அணைத்தபடி முகத்தைச் சாய்த்துத் தன் மண்ணிறக் கண்களால் அவள் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கும்போது நான் கிறங்கிப் போய்விடுவேன்.

கன்னங்கரேலென்ற அவள் நிறத்திலே ஓர் அற்புதமான கவர்ச்சி. அழகான முகவெட்டு. சிவந்த-எந்நேரமும் புன்னகைப்பதற்கென்றே அமைக்கப்பட்ட உதடுகளின் இடையே பளீரென்று மின்னலடிக்கும் பற்கள். மெலிந்த தேகம். சுகந்தி என்பது அவளுடைய பெயர். நான் இங்கு வந்த முதல் நாளில் கையில் குழந்தையோடு வாசலில் நின்றுகொண்டு வியப்போடு துருதுருத்த விழிகளால் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவளை நான் அவதானித்தேன். அவள் விழிகளில் ஏதோ ஒரு சோகம் மண்டிக் கிடக்கிறதோ? கனவு கண்டுகொண்டிருந்த அந்த விழிகளும் சேர்ந்து நகைக்க, அவள் எனக்கு ஒரு புன்னகையை வீசிளாள். அன்றைக்கு அறையை ஒழுங்கு செய்து எல்லாச் சாமான்களையும் வைத்த பிறகு வீட்டின் முன் விறாந்தையில் உள்ள அரைச் சுவரில்

வந்து அமர்ந்த நான் அவளையும் குழந்தையையும் பார்த்துக்கொண்டே அந்த மாலைப்பொழுதைக் கழித்துவிட்டேன்.

தூரக் கனவில் இலயிக்கும் அந்த விழிகளில் ஏக்கத்தையும் மீறிய ஒரு குதூகலம் மிதந்து பொங்கிப் பிரவகிக்க அவள் அந்தக் குழந்தையோடு கொஞ்சி விளையாடுவாள். நான் அவளைப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருப்பேன். ஒவ்வொரு மாலைப் பொழுதும் இப்படியே கழியும். நான் இருந்த வீட்டிற்கும் அவர்கள் இருந்த வீட்டிற்கும் இடையிலிருந்த கம்பிவேலியின் மேலாக அந்தக் குழந்தையை எப்போதாவது ஆசையுடன் வாங்கிக் கொஞ்சிவிட்டுக் கொடுக்கும் போது அந்தப் பெரிய குழந்தையையும் ஒருக்கால் கட்டிக் கொஞ்சவேண்டும்போல் தோன்றும்.

ஒரு நாள் மாலை நான் அந்த அரைச் சுவரில் அமர்ந்தபடி தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருந்தேன், வழமைபோல் அவள் குழந்தையுடன் விளையாடிக் கொண்டு நின்றாள். “தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டியா? சுகந்தி” நான் ஒரு பேச்சுக்காக அவளைக் கேட்டேன். ஒரு நிமிட மௌனம்.

“நாங்கள் தேத்தண்ணி குடிக்கிறேல்ல.... குடிச்சாக் கறுப்பா வருவினம்....” அவள் மறுபுறம் திரும்பி நடந்தாள். அந்தக் குழந்தையின் பதில் என்னைச் சிந்திக்க வைத்தது.

சில வாரங்கள் கழிகின்றன. அந்தக் குடும்பத்தினருடன் எனக்கு நெருக்கம் அதிகமாகிவிட்டது. நான் அடிக்கடி அங்கே போய்வருவது வழக்கமாகிவிட்டது.

அன்றைய அவளது பதிலுக்கு விளக்கம் ஓரளவு கிடைக்கிறது எனக்கு. அவளுக்குத் தேநீர் கொடுப்பதில்லை அவர்கள். அதனால்தான் அன்று அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறாள். அதேநேரம் அதற்கு அவள் தானாகக் கற்பித்துச் சொன்ன குழந்தைத்தனமான “தேத்தண்ணி குடிச்சாக் கறுப்பாக வருவினம்” என்ற பதிலின் விவேகத்தை நான் வியந்தேன்

அந்தவீட்டில் ஏதோ கிடைப்பதைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு அவள் இருக்கிறாள். சாதாரண வேலைக்காரியாகத்தான் அவள்

நடத்தப்படுகின்றாள் என்பதை நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உணர்ந்தபோது, எனக்கு அதிர்ச்சியாகவும் வேதனையாகவும் இருந்தது. பத்து வயதுகூட நிரம்பாத அந்தக் குழந்தை இன்னொரு குழந்தையைச் சீராட்டி வளர்ப்பது மட்டுமல்லாமல் அதன் உடுப்புகளைத் தோய்ப்பது போன்ற வேலைகளைக் கூடச் செய்வதைக் கவனித்தேன். ஆனால், அவளை அங்கு அவர்கள் சரியானபடி வளர்க்கவில்லை என்பதையும் நான் உணர்ந்தேன். எவ்வளவு கொடுமை இது.

என்னால் அதன் பிறகு அந்தக் குழந்தையை இரசிக்க முடியவில்லை. என்னை நோக்கிப் புன்னகைக்கும் அந்தப் பிஞ்சு முகத்தில் தோன்றும் கலகலப்பையும் குதூகலத்தையும் காணும் போதெல்லாம் என்னால் இயல்பாகச் சிரிக்க முடியவில்லை. அந்த முகத்தினுள்ளே மறைந்திருக்கும் ஏக்கங்களையும் துயரங்களையும்தான் என்னால் உணர முடிந்தது.

அவளுடைய அந்த ஏக்கத்தைத் தீர்ப்பதற்கு முயலாமல் அவளை இரசிக்கவும் அவளோடு மகிழ்ச்சியாகச் சிரித்துப் பேசவும் எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது என்ற ஒரு குற்ற உணர்வு குறுகுறுத்தது. தினமும் காலையில் அலுவலகம் போகும்போதும் பின்பு திரும்பி வரும்போதும் அவள் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். தூரத்தில் நான் வருவதைக் கண்டவுடன் ஒரு கையில் குழந்தையைத் தூக்கியவாறு மறுகையை அசைப்பாள். நான் போகும்போது 'டாட்டா' காட்டுவதாயும் வரும்போது வரவேற்பதாயும் அமைகின்ற அந்த ஒரேவிதமான-அவளுக்கேயுரிய கையசைப்பு அவளது குதூகலத்தையே தெரிவிப்பதென்றாலும், எனக்கென்னவோ அதைப் பார்க்கும்போது கூண்டிற்குள் அடைபட்டிருக்கும் பச்சைக்கிளி தன்னை விடுதலை செய்யுமாறு கோரி இறக்கைகளை அடிப்பது போலத் தோன்றும்.

அந்தச் சிறையிலிருந்து அவளை விடுதலைசெய்ய முடிந்தால்.....? ஆனால் அவள் எங்குதான் போவது? அவளுக்குத் தாய் இல்லை. இரண்டு சகோதரர்கள். எங்கோ தொழில் புரியும் தந்தை இவளையும் இவளது ஒரு சகோதரனையும்

இப்படித்தான் யாரிடமோ கொடுத்துப் பணம் வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். அவன் எங்கே என்பதே தெரியாது. விற்றபொருளை அவன் வாங்கிக்கொள்ள வருவானா என்ன? எப்படி அவளுக்கு வாழ்வு கொடுக்கலாம்?

கடைசியாக ஒரு யோசனை வந்தது. இப்படியான சின்னஞ்சிறு பிள்ளைகளை வீட்டில் வேலைக்கு வைத்துக் கொள்வது சட்டப்படி குற்றமாகும். எனவே இதைச் சட்டத்திற்கு முன் கொண்டுவருவதுதான் சரி. சட்டம் அவளை விடுவித்து எங்காவது அநாதை இல்லத்தில் சேர்க்குமல்லவா? ஆனால், இதை நேரடியாகச் செய்து, என் அயலவர்களாயும் நண்பர்களாயும் உள்ள அடுத்த வீட்டுக்காரரைப் பகைக்கமுடியாது. ஆகவே மொட்டைக் கடிதம் ஒன்று போடுவதுதான் சரியான வழி என்று தீர்மானித்தேன்.

அன்று மாலை நான் அரைச்சுவரில் இருந்தபடி அடுத்தவீட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பொலீசார் அந்த வீட்டிற்குள் நுழைகிறார்கள். சில நிமிடங்களின் பின் ஒன்றும் தெரியாதவனாக - தற்செயலாகச் செல்பவன் போல நான் அங்கு போகிறேன். பொலீஸ் விசாரணை நடக்கிறது. வீட்டுக்காரர் செய்வதறியாமல் விழித்துக்கொண்டு நின்றனர். குழந்தை ஒருபுறம் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. சுகந்தி ஒன்றும் புரியாமல் மலங்க மலங்க விழித்தவாறு நிற்கிறாள். என்னைக் கண்டதும் அவள் முகத்தில் ஒரு நிம்மதியும் தெளிவும் பிறக்கிறது.

அந்தப் பொலீஸ் இன்ஸ் பெக்டரும் சற்றுக் கருணையுள்ளவராக இருந்தார். கடைசியில் அவர், “இதைச் சட்டப்பிரச்சினையாக்கி உங்களுக்குத் தொல்லைதந்து அவமானப்படுத்தாமல் விடுகிறதற்கு நான் சம்மதிக்கிறேன், இந்தப் பிள்ளையை விடுங்கள். நாங்கள் அவளை அநாதை விடுதியில் சேர்த்துக் கொள்கிறோம்.”

அவர்களுக்கு இப்போது நிம்மதியாக மூச்சு வந்தது. எனக்கும் என் எண்ணம் பூர்த்தியானதையிட்டு மகிழ்ச்சி.

இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்தார். “தங்கச்சி வாங்கோ!” என்று சுகந்தியின் கையைப் பிடித்து அழைத்தார். அவள் ஒன்றும் புரியாமல் பயந்து நடுங்கினாள். நான் இன்ஸ்பெக்டருக்கு சைகைகாட்டிவிட்டு அவளருகில் போனேன்.

“சுகந்தி! இவை பொலீஸ்காரர் என்றிட்டுப் பயப்படாதே, இவை உன்னை ஒரு பள்ளிக்கூடத்திலை சேர்க்கப்போகினம். நீ அங்கையே இருந்து படிச்சுப் பெரிசா வரலாம். உன்னை மாதிரிக் கனபேர் அங்கை இருக்கினம். அங்கை இருக்கிற ஆக்கள் உன்னை அன்பாய் நடத்துவினம்” என்று சொல்லி அவளுக்கு மட்டும் கேட்கத் தக்கதாக மெல்லிய குரலில், “இஞ்சை மாதிரிக் கஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்யத் தேவையில்லை. நல்ல சாப்பாடு தருவினம்” என்று சொல்லி முடித்தேன். அவள் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். கண்களில் ஒரு சலனம், விடுதலைபெறும் ஆவல். திரும்பி அங்கிருந்த யாவரையும் ஒருமுறை பார்த்த அவள் விழிகள் குழந்தையில் படிந்தன. மறுபடி என்னைப் பார்த்துவிட்டு ஓடிப்போய்க் குழந்தையை அள்ளி அணைத்துத் தூக்கிக் கொண்டாள்.

“மாட்டன், நான் குழந்தையைவிட்டிட்டு எங்கையும் போகமாட்டன். எனக்கு ஒண்டும் வேண்டாம்” அவள் கண்கள் கலங்கின. குழந்தையைக் கொஞ்சியவாறு என்னருகில் வந்து ஒட்டிக் கொண்டாள். “என்னை அனுப்பிவிடாதீர்கள்!” என்ற பாவனையில் என்னைப் பார்த்துக் கெஞ்சின அவள் விழிகள்.

என் கண்கள் பனித்தன, தலை நிமிர்ந்தபோது கண்களைத் துடைத்தபடி இன்ஸ்பெக்டர் ஜீப்பில் ஏறினார். வீட்டுக்காரரின் கண்களிலும் கண்ணீர் துளித்திருந்தது.

தினகரன் 29-07-1979

முற்றுப்பெறாத ராகங்கள்

பொழுது மெல்ல மங்கி இருள் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. நான் விரைவாக பஸ் தரிப்பிடத்தை நோக்கி நடக்கிறேன். இன்று 'ஓவர்டைம்' செய்ததனால் நேரம் நன்கு பிந்திவிட்டது. பஸ்ஸை எதிர்பார்த்து நிற்கும்போது மனதிற்குள் ஒரு குறுகுறுப்பு. பொதுவாகவே இப்படித் தாமதமாகப் போகிறவேளைகளில் பசி, களை, சோர்வு இவற்றையும் மீறி எனக்கு இப்படி ஒரு உணர்வு ஏற்படுவது வழக்கம்.

நான் இப்படித் தாமதமாகப் போகின்ற வேளைகளிலெல்லாம் 'அவன்' அந்த ஒற்றைப் பாறையில் இருந்துகொண்டு புல்லாங்குழலை இசைத்துக்கொண்டிருப்பதைக் காண்பதுண்டு. அவன் அமர்ந்திருக்கின்ற அந்தத் தோற்றமும் அவன் வாசித்துக் காதில் விழுகின்ற அந்த இசைத்துளியும் ஏதோ ஒரு சோக சித்திரத்தை என்னுள் எழுப்புவதையும் நான் உணர்வதுண்டு.

ஆனால், அவனை நன்றாகப் பார்க்கவோ, அவன் என்ன வாசிக்கிறான் என்பதைக் கேட்கவோ முடியாதபடி பஸ் விரைவாக அவனைக் கடந்து போய்விடும். சில நண்பர்களிடம் போயிருக்கின்ற வேளைகளில் அவர்கள் வானொலியை முறுக்கிக்கொண்டு போகும்போது இடையில் ஏதாவதொரு நிலையத்தில் வீணை இசையின் ஒருசில கமகப் பிரயோகங்களை மட்டும் ஒலித்துக்கொண்டு மீற்றர்கம்பி நகரும்போது அவர்களால் ரசிக்க முடியாத அந்த இசையைப் போடும்படி கூறவும் முடியாமல் அந்தக் கமகங்களை முழுமையாகக் கேட்கவும் முடியாமல் ஒருவித தவிப்பை அடைகின்றேனே-அதேபோன்ற ஒரு தவிப்பை நான் இவனைத் தாண்டி எனது பஸ் போகின்ற ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அனுபவிக்கிறேன்.

இதோ பஸ் வந்து விட்டது. நான் ஏறியதும் வழமைபோல வலதுபக்க ஆசனங்களில் வெற்றிடத்தைத்தேடி ஓரிடத்தில் அமர்கிறேன். அந்தப் பக்கத்தில் அமர்ந்தால்தான் அந்த சோக சித்திரத்தைக் காணமுடியும்.

அலுவலகப் பகுதிகள், கடைகள், வீடுகள் போன்ற கட்டிடங்கள் சந்தடிகள் அகன்று புதியநகரம் போய்மறைகின்றது. பழைய நகரின் ஆரம்பத்திற்கும், புதிய நகருக்கும் இடைப்பட்ட சுமார் கால்மைல் தூரம் இடையிடையே மரங்கள் அமைந்த பொட்டல் வெளியாக இருக்கும். அந்தப் பெரிய திருப்பத்தில் திரும்பியதும் ஒரு பஸ் நிறுத்தம். அவ்விடத்தில் பஸ் திரும்பி நின்றதும் தொலைவில் அவன் பாறையில் இருப்பது தெரிகிறது. சற்றுத் தள்ளி ஒருகுடிசை. அதில்தான் அவன் வசிக்கிறான் போலும். இதன்பின் பஸ் விரைந்து போய் பழையநகரின் ஆரம்பத்தில்தான் நிற்கும்.

நான் கண்களையும் காதையும் தீட்டிக்கொண்டு அவனையே அவதானிக்கிறேன். பஸ் விரைந்து செல்கிறது. அவனது இசையின் சில துளிகள் காதில் விழுகின்றன. என்ன அதிசயம். பஸ் திடீரென்று நிற்கிறது. எல்லோரின் கவனமும் சாரதியைநோக்கித் திரும்ப அவர் என்ஜினைத் திறந்து நோட்டம் விடுகிறார். பஸ்ஸில் ஏதோஒரு பிழை ஏற்பட்டுவிட்டது.

எனது கவனம் அவனில் லயிக்கிறது. இப்போது அவன் கூப்பிடுதூரத்தில் தான் இருக்கிறான். அவனது குழலிசை நன்றாகக் கேட்கிறது. நான் கண்ணாடியைக் கழற்றி நன்கு துடைத்துப் போட்டுக் கொள்கின்றேன். அவனில் இந்த பஸ் எந்த சலனத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. க்றயோகியாகக் குழலை இசைத்து அதிலேயே முழக்கி நாதோபாசனை செய்து கொண்டிருந்தான்.

நான் அப்போதுதான் நன்றாக அவதானித்தேன். சுத்தமான ராக ஆலாபனை நடக்கிறது. இவ்வளவு நாளும் நான் நினைத்ததுபோல் அவன் வெறுமனே புல்லாங்குழலை ஊதிக்கொண்டிருக்கவில்லை. உண்மையான ஞானத்துடன் தான்

வாசிக்கிறான் என்று அறிந்து வியந்தேன். உலகத்திலுள்ள சோகம் முழுவதையும் ஒன்றுதிரட்டி ஒலிவடிவம் கொடுத்து அந்தக் குழலிலிருந்து அவன் வெளிப்படுத்த, அது 'தேஷ்' ராகமாக உருவெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு ஸ்வரங்களும் மெல்ல மெல்ல அசைந்து வந்துகொண்டிருந்தன. அவனது கண்கள் சிறிது கலங்கியிருப்பது போலத் தோன்றியது.

அப்போது பஸ்ஸினுள் சிலர் அவனைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தது என் காதில் விழுந்தது. அவன் ஏதோஒரு பரீட்சையில் தோல்வி அடைந்ததால் மனமுடைந்து பைத்தியமாகி அந்த இடத்திலே இருந்து குழல் வாசித்துப் பொழுதைப் போக்குகிறான். என்று அவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். அதுபற்றிய ஆச்சரியம், அலட்சியம், கேலி, அனுதாபம் எல்லாம் ஒவ்வொருவர் வாயிலிருந்தும் வார்த்தைகளாகப் பிறந்தன. ஆனால், அந்த 'தேஷ்' ராகத்தின் உன்னதமான பிரயோகங்கள் பற்றியோ அதில் வழிந்தோடி மனத்தைக் கசக்கிப்பிழிந்த அந்த சோகத்தைப் பற்றியோ யாருக்கும் பேசத் தோன்றவில்லை. என்னால் அவர்கள் கூற்றை நம்பமுடியவில்லை. பஸ் புறப்படமுன் இறங்கிப்போய் அவனோடு ஏதாவது பேசிப் பார்ப்போம் என்று எண்ணினேன். அதற்கிடையில் பஸ் புறப்பட்டுவிட்டது.

எனக்கு ஒரே அவலமான நிலையாகிவிட்டது. இதயம் கனத்துக் கிடந்தது. ஓர் அற்புதமான ராகத்தை விஸ்தாரமாக ஆலாபனை செய்து ஆரோகணத்தில் கொண்டுவந்து அந்த அளவில் வாத்தியத்தையே முறித்துவிட்டது போன்ற ஓர் இறுக்கமான உணர்வு. மறுபடியும் மீதி ராகம் முழுவதையும் கேட்டால் தான் அந்த இறுக்கம் தளரும்போல் தோன்றியது. இரவு சாப்பிடப் பிடிக்கவில்லை. ஏதுவுமே செய்ய மனமில்லாமல் வாசற்படியில் குந்தியிருந்தேன்.

சந்திரன் உதயமாகிறது. அன்றைக்குப் பூரணை முடிந்த இரண்டாவதோ முன்றாவது நாள். நிலவைக்காண எனக்குப் பைத்தியம் பிடிப்பது போல இருந்தது. சோகம் ததும்பும் அந்த

ராகத்தின் ஒவ்வொரு ஸ்வரங்களும் என் இதயத்தை ஊசியாய்க் குத்துவது போலிருந்தது. பூரணமாக அதனைக் கேட்டால் மட்டுமே நான் சமநிலையடைய முடியுமென்று தோன்றியது. என்னையும் அறியாமல் ஏதோ ஒரு துணிவில் எழுந்து புறப்பட்டுவிட்டேன். மிக விரைவாக அந்த நெடுஞ்சாலையில் நடந்தேன். இடையிடையே ஒருசில வாகனப் போக்கு வரத்துக்களைத்தவிர வேறு சந்தடி இல்லை. எனது வீட்டிலிருந்து அவனது குடிசைவரை சுமார் ஒன்றரை மைல் தூரத்தைக் கடந்து அங்கு வந்துவிட்டேன். அவன் அப்படியே அந்தக் கல்லில் அமர்ந்திருக்கிறான். வாசித்து வாசித்துக் களைத்திருக்கிறான் என்பது தெரிந்தது.

நான் அவனுக்கு மிக அருகில் போகும் வரை அவனில் எந்தவித சலனமுமில்லை. கையில் குழலை வைத்துக்கொண்டு நாடிக்கு கைகளை முட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டு வெகு தூரத்தில் தெரியும் அந்த நெடுஞ்சாலை வளைவை வெறித்துக் கொண்டிருந்தான். சுமார் நூறுயார் தொலைவில் தெரியும் அந்த வளைவில்தான் புதிய நகரம் ஆரம்பமாகியது. இந்தப் பக்கம் கண்ணுக்கெட்டியவரை வெறும் வெளிதான். இடையிடையே சிறுசிறு பற்றைகளும் மரங்களும் தலைகாட்டின.

நான் அவனுக்குமிக அருகில் வந்ததும் அவன் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான். அவன் பார்வை என்மேல் படிந்தது என்றாலும் அதில் அர்த்தம் எதுவும் இருக்கவில்லை. ஒரு வெறுமை குடிகொண்டிருந்தது. நான் அவன் முகத்தையும் கையிலுள்ள புல்லாங்குழலையும் பார்த்தபடி,

“நான் உங்களோட கொஞ்சம் கதைக்க விரும்பிறன். ஆட்சேபனையில்லைத்தானே”

என்று கேட்டுக்கொண்டு அருகில் நிலத்தில் என் கைக்குட்டையை விரித்துவிட்டு இருந்தேன். அவனும் பாறையைவிட்டு எழுந்து சற்றுத் தள்ளி நிலத்தில் அமர்ந்தான். என்னை வியப்போடு பார்த்தான்.

சில கணங்களை நகர்த்தியபின் நான் ஆரம்பித்தேன்.

“கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாளை இதிலை ஒரு பஸ் பழுதுபட்டுக் கொஞ்ச நேரம் நிண்டதைக் கண்டிருப்பியள். அந்த பஸ்ஸிலை நானும் இருந்தனான். அப்ப நீங்க வாசிச்ச தேஷ் ராக ஆலாபனையைக் கேட்டன். ஆனால் அதை முழுதும் கேக்க முடியாமல் பஸ் வெளிக்கிட்டிட்டுது. வீட்டை போய் இறங்கின என்னாலை ஒண்டுமே செய்ய முடியாமல் போச்சது. அரைகுறையாகக் கேட்ட அந்த அற்புதமான ராக ஆலாபனையும் அதிலை இருந்த சோகமும் என்னை என்னவோ செய்தது. அதை முழுமையாகக் கேட்டால்தான் எனக்கு நிம்மதி வரும். அதினாலை தான் இவ்வளவு தூரம் இந்த இரவிலையும் நடந்து வந்திருக்கிறேன். பிளீஸ் , அந்த தேஷ் ராகத்தைக் கொஞ்சம் வாசிக்கிறியளா?”

இவ்வளவும் நான் பேசும்போதும் மௌனமாக என்னையே வெறுமையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன் சலனமில்லாமல் சிரிப்பை உதிர்த்தான். அவனுடைய மௌனம் எனக்குப் பயத்தையும் ஏற்படுத்தியது. ஒருவேளை அவன் உண்மையிலேயே பைத்தியம்தானோ? அதற்குள் அவன் சொன்னான்.

“என்னைப் பைத்தியம் என்று சொல்லிற ஆக்களைத்தான் நான் இவ்வளவு நாளும் கண்டிருக்கிறன். என்றை சங்கீதத்தை ரசிக்கிற முதலாவதாள் நீங்கள்தான்....”

“அதிகமாக நான் வேலை முடிஞ்சு போற நாட்களிலை உங்களைக் காணிறதுண்டு. உங்களைப் பைத்தியம் எண்டு கனபேர் கதைக்கிறதைக் கேட்டிருக்கிறன். ஆனால் நான் அதை நம்பேல்லை. உங்கடை வாழ்க்கையிலை ஏதோ ஒரு பெரிய ரகசியம் இருக்குதெண்டு நான் நினைக்கிறன். அந்த அந்தரங் கங்களிலை தலையிட நான் விரும்பேல்லை. இப்ப எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற இந்தப் பைத்தியத்தை நீங்கள்தான் தீர்க்கவேணும்.....”

அவன் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை உதிர்த்து விட்டுப் புல்லாங்குழலை வாயில் வைத்து வாசிக்க ஆரம்பித்தான். மறுபடி

ராகவெள்ளம் பாய்ந்து வந்தது. அந்த வெள்ளத்துள் மூழ்கி நான் என் இதயக்கனத்தை இறக்கிக் கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் அவன் இதயத்தில் துயரக்கனம் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு அடையாளமாக அவன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிந்தது.

என்மனம் குற்ற உணர்வில் தவித்தது. அவன் துயரங்களை நான் நினைவூட்டி விட்டேனோ?

இசை முடிவுக்கு வந்ததும் நான் மன்னிப்புக் கோரும் பாவனையில் கேட்டேன்

“என்னாலை உங்கடை பழைய துயர நினைவுகள் கிளறப்பட்டுவிட்டன போலும்.....”

“இல்லை, இது தினமும் கிளறப்பட்டுக் குருதி பாய்கிற இதயம்தான். புதிதாக எதுவுமில்லை....”

“உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லையென்றால் நீங்கள் உங்கட துயரத்தை என்னட்டச் சொல்லலாம். ஆனால் நான் வற்புறுத்தேல்லை”

“என்றை வாழ்க்கை அப்பிடி ஒன்றும் பெரிய சரித்திரமோ அல்லது சுவையான காவியமோ அல்ல! நான் ஒருத்தியைக் காதலிச்சன். அவளைக் கைப்பிடிக்க முடியேல்லை. இவ்வளவுதான் கதை....”

இப்படிச் சொல்லி நிறுத்தியவன் மேலும் தொடர்ந்தான்.

“நான் பல்கலைக்கழக இசைக் கல்லூரியில் புல்லாங்குழல் படிச்சன். அதே நேரத்திலை ஆஷா எண்ட பெண் ஒருத்தி கலைப் பிரிவினை படிச்சாள். எப்படியோ எங்களுக்கை காதல் வந்திட்டிது. ஆனால் சாதாரண பல்கலைக்கழகக் காதல் மாதிரி இல்லாமல் அளவோடையும் மிக இரகசியமாகவும் இருந்தது எங்கடை தொடர்பு. கடைசியிலை என்றை படிப்பு முடியிற சந்தர்ப்பத்திலை என்றை ஆலோசனைப்படி அவள் தன்னை தகப்பனிட்டை எங்கடை தொடர்பைச் சொல்லி அனுமதி கேட்டாள்.

“தன்ரை மகள் தம் சாதி அல்லாதவனைக் காலிக்கிறாள்
எண்டதை அறிஞ்ச அவர் அதுக்கு மேலை ஒண்டையுமே
விசாரிக்கேல்லை. என்னைப்பற்றிய விபரங்களைக் கேட்கவே
இல்லை. ஆனால் அவளை அப்படியே படிப்பை விட்டு
நிப்பாட்டிவிட்டார். உடனே வேறை கல்யாண ஏற்பாடுகளும்
நடந்தது.

“எனக்குப் பரீட்சை முடிஞ்ச வெளிக்கிட்ட கொஞ்ச
நாட்களில் நான் ஆஷாவின் கல்யாணச் செய்தியை அறிஞ்சன்.
தற்செயலாக ஒருநாள் தனியாக என்னைச் சந்தித்த ஆஷா
கண்ணீர் விட்டாள். தன் தந்தையைமீறித் தான் எதுவும்
செய்யமுடியாதென்று சொல்லிவிட்டாள்.

“அடுத்தநாள் நான் சோதனையில் தோல்வி
அடைஞ்சிருந்ததாக முடிவு வெளிவந்தது. மறுபடி படிக்கும்
நிலையிலே நான் இல்லை. இரண்டு ஏமாற்றங்களும் சேர்ந்து
என்னை ஓரளவு பைத்தியமாக்கியிருந்தன. என்னைப் பலர்
அப்படியே நினைத்தார்கள். இது எனக்கு வசதியாக இருந்தது.

“கடைசியாகச் சந்தித்த பொழுது மிகவும் அதிசயமான
ஒரு வேண்டுகோளை ஆஷா விடுத்திருந்தாள். தன் கல்யாண
வீட்டிலன்று இரவு தன் வாழ்க்கை ஆரம்பமாகின்ற போது எனது
குழலோசை தனது காதில் விழவேண்டும் எண்டது அவளது
ஆசை. அந்த அதீத ஆசையை என்னால் புறக்கணிக்க
முடியவில்லை. அண்டைக்கு இரவு நான் இந்தக் கல்லிலை
வந்திருந்து மிக நீண்ட நேரமாய் கல்யாண வசந்தத்தை வாசிச்சுக்
கொண்டிருந்தன்.

“அதோ தெரியுதே அந்தத் திருப்பத்திலை தெரியிற
முதலாவது பங்களாவிலைதான் ஆஷா இருக்கிறாள்.
அண்டைக்கு நிச்சயமாக நான் பைத்தியம்தான் என நினைச்சு
எல்லாரும் என்னை என்றை போக்கில் விட்டுவிட்டார்கள். நான்
போசாமல் இதிலை ஒரு குடிசையைப் போட்டுக்கொண்டு
இருந்திட்டன். என்றை வாழ்நாள் பூராவும் எனது குழலிசை
அவள் காதிலை விழச் செய்யிறது தான் என்றை லட்சியம்!

“ஒரு நாள் இரவு ஆஷா தனிய இங்கை வந்தாள். நான் வேற கல்யாணம் செய்துகொண்டு வாழவேண்டுமெண்டு சொன்னாள். நான் மறுத்துவிட்டேன். அவள் அழுதுகொண்டே போய்விட்டாள். அதிகமாக இரவு நேரங்களில் அவள் கணவன் வெளியே போனபிறகு வேலைக்காரி மூலம் சாப்பாடு அனுப்பிவைப்பாள். எப்போதாவது சிலநாள் அவளே வருவாள். ஒன்றுமே பேசிக்கொள்ள மாட்டாள். கண்கலங்க இமை கொட்டாமல் என்னையே சில நிமிடம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றுவிட்டுப் போய்விடுவாள்.

“எப்போதாவது ஒரு நாள் அவள் வருகின்ற அந்த வேளையில் அவள் பார்வையில் சொல்கின்ற அந்த ஓராயிரம் கதைகள் தான் எனக்கு உயிருட்டுகின்றன. அந்தப் பார்வைதான் எனக்கு உணவு”

அவன் கண்கலங்க இதைச் சொல்லி முடித்துவிட்டுச் சிறிது இளைப்பாறினான். நான் மௌனமாக அவனது கையிலிருந்த புல்லாங்குழலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. அவன் என்னை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டுப் புல்லாங்குழலை எடுத்து வாசிக்கத் தொடங்கினான். எப்படி இவனால் அலுக்காமல், களைக்காமல் தொடர்ந்து வாசிக்க முடிகிறது என்று வியந்தவாறு அவனது இசையைக் கவனித்தேன்.

ஏக்க உணர்ச்சியை வடிவமைத்துக்கொடுக்கிற தன்யாசி ராகம் ஆரம்பமானது. நுட்பமான நௌிவுகள் சுளிவுகள் ஏற்ற இறக்கங்களைத் தாண்டி அந்த ராகம் விஸ்தாரமாகத் தவழ்ந்து வந்தது. அப்போது தூரத்தில் ஓர் ஓசை. அவனுடைய வாசிப்பில் சிறிது சலனம் ஏற்பட்டது. பார்வை ஆஷாவின் பங்களாவை நோக்கியிருந்தது. ராகத் தை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் முயற்சியில் அவன் முனைவதை உணர்ந்தேன்.

ஒவ்வொரு தினமும் அந்த ஓசை அவன் உள்ளத்தில் ஓர் எழுச்சியையும் எதிர்பார்ப்பையும் ஏற்படுத்துகிறதென்பதை நான் புரிந்துகொண்டேன். எதிர்பார்ப்புக்கள் தினமும் ஏற்பட்டாலும்

அவளுடைய வருகை மிகச் சிலநாட்கள்தான் கிடைக்கிறது. இன்றும் அவள் வரக்கூடுமோ...?

நான் மெல்ல நகர்ந்து பாறையின் நிழல் மறைவில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். அவனது வாசிப்புத் தேய்ந்து வந்து முடிவுற்றபோது தூரத்தில் முக்காடிட்ட ஓர் இளம்பெண் மெல்ல நடந்துவருவதை நான் காணமுடிந்தது. சற்று முன் அவன் வாசித்த ராகத்தை நான் நினைத்தேன்.

அந்த தன்யாசி ராகத்தைப் பற்றி சில நாட்களுக்கு முன் வானொலியில் கேட்ட விளக்கம் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

‘காதல் பாடல்களுக்கு உகந்த இந்த ராகம் ஏக்கத்தைப் பிரதிபலிப்பது. காதலரைத்தேடி, அவரை நினைந்துருகி, அவரை மறக்கமுடியாமலும், மறந்துவிடுவேனோ என்ற அச்சத்திலும் தனது சேலைத்தலைப்பில் காதலரின் படம் எழுதிவைத்திருப்பவளாக இந்த ராக தேவதை வர்ணிக்கப்படுகிறாள்’

அந்த ராக தேவதையே இப்போது புறப்பட்டு வருவது போல எனக்கொரு மயக்கம். அவள் தான் கொண்டுவந்த உணவை அவன் முன் வைத்துவிட்டு அசையாமல் அவன் விழிகளையே பார்த்தபடி சில கணங்கள் நின்றிருந்தான். பின் விழிகள் கலங்க பரபரப்புடன் விரைவாகத் திரும்பி நடந்தான்.

அவன் மௌனமாக அந்த உணவுப் பார்சலை எங்களிருவருக்குமிடையில் பிரித்து வைத்தான். நான் மறுத்துவிட்டேன். அதை அவன் ஆவலோடு சாப்பிட்டான். சிறிது நேரம் மௌனம். எனக்குப் புறப்படவேண்டுமென்ற எண்ணம் அப்போதுதான் ஏற்பட்டது. அதற்கிடையில் அவன் மறுபடி புல்லாங்குழலில் கை வைத்ததும் அந்த எண்ணம் தடைப்பட்டது. என்னுடைய ஆசையை மெல்ல வெளிப்படுத்தினேன்.

“சஹானா ராகத்தில் கொஞ்சம் வாசிக்கிறீங்களா?”

நான் வசனத்தை முடிக்க, அவன் வாசிப்பை ஆரம்பித்தான். ராகம் பிறந்தது. அவனுடைய மூச்சிலும் விரல்களிலும் முன்னரைக் காட்டிலும் வேகம் மிகுந்திருந்தது. மிகநிதானமாக

ஆரம்பித்து ஒவ்வொரு படியாக மெல்ல மெல்ல ஏறிக் கொண்டிருந்தது! மிக மிக விஸ்தாரமான எடுப்பு. சுமார் மூன்று நான்கு மணிநேரம் வாசிக்கக்கூடிய எடுப்பு. நான் மெய்மறந்த நிலையில் கண்களை மூடியபடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். இதயம் முழுவதும் ஏதோ வந்து நிறைவது போன்ற உணர்வு. ராகம் நீண்டுகொண்டே போயிற்று.

மறுபடியும் நான் ஒரு குற்ற உணர்வுடன் கண்களை விழித்து அவனை நோக்கினேன். அவன் மிகவும் களைத்துப் போய் மூச்சு இரைக்க வாசித்தான். உடல் சோர்வினால் தளர்ந்துகொண்டிருந்தது. அவனை வீணாக வருத்தி நான் அதில் இன்பம் காண்கிறேனே என்ற ஒரு கழிவிரக்கம் ஏற்பட்டது. ஆனால், நான் சொன்னால்கூட இப்போது அவன் நிறுத்தமாட்டான் என்று புரிந்தது.

நான் மறுபடியும் கண்களை மூடி ரசித்தேன். சில நிமிடங்கள் கழிந்தன சஹானா ராகம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்து பொங்கிப் பிரவாகித்துக் கொண்டிருந்தபோது சட்டென்று அந்த வேணுகானம் நின்றது. நான் திடுக்கிட்டபடி அவனைப் பார்க்க அவன் மயங்கிச் சரிந்திருந்தான்.

உடனே குடிசைக்குள் ஓடி நீர் எடுத்து வந்து அவனுக்குத் தெளித்தேன். அவனை மடியில் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு நீரைப் பருக்க முயற்சித்தேன். அவன் கண்களைத் திறக்கவில்லை. அசையாமல் கிடந்தது அவன் உடல். எனக்குப் பயம் பிடித்துக் கொண்டது. மூக் கில் விரலைவைத்துப் பார்த்தேன். மூச்சுவரவில்லை. உடல் குளிர்ந்து கொண்டு வந்தது. இவ்வளவு காலமும் வேணுகானமாய் ராகங்கள் இசைத்த மூச்சு அந்த சஹானாவுடன் சேர்ந்து காற்றில் கலந்துவிட்டது. அந்த நேரத்திலும் அவனது கைகள் புல்லாங்குழலை இறுகப்பிடித்திருந்தன. எனது கண்ணீர்த்துளிகள் அவன் முகத்தில் விழுந்து சிதறின.

நான் எவ்வளவு கொடிய பாவி. அவனைக் கொன்றது நான் தானே! இதை நினைத்ததும் கவலையையும் மீறிப் பயம்

எழுந்தது. மேலே நிமிர்ந்து பார்த்தேன். சந்திரன் நடுவானத் திலிருந்து இறங்கியிருந்தது. நேரம் இரவு ஒரு மணிக்கு மேலிருக்கும். இந்த நள்ளிரவில் ஒரு பிணத்தருகில் காட்டுப்பிரதேசமொன்றில் தன்னந்தனியே இருப்பதை நினைத்ததும் கிலி பிடித்துக் கொண்டது.

மெல்ல அந்த உடலை விட்டு எழுந்தேன். நெடுஞ்சாலையில் வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தேன். பிசாசுகள் துரத்துவது போன்ற ஓர் உணர்வு. முழுதும் இசைக்கப்படாத அந்த இராக தேவதை வழிமறிப்பதாக ஒரு பிரமை. எல்லாவற்றையும் மீறி அவனது இழப்பும் அவனால் அரைகுறையாக நிறுத்தப்பட்ட சஹானா ராகமும் சேர்ந்து இதயத்தை அழுத்தின. எப்படியோ வீட்டையடைந்து படுக்கையில் விழுந்தேன்.

மறுநாள் அலுவலகம் செல்லும்போது அந்தப் பாரையருகில் சனக்கூட்டம் இருந்தது. அதைத் தாண்டி அந்தத் திருப்பத்தில் பஸ் நிறுத்தப்பட்டபோது அதில் ஏறியவர்கள் இரண்டு புதினங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

‘ராத்திரி அந்தப் பைத்தியம் பேயடிச்சுச் செத்துப்போச்சு’ என்பது ஒன்று.

‘வேதவனம் முதலாளியின் மனைவி ஆஷா விடியக் காலமை மாரடைப்பில் செத்துப்போனாள்’

என்பது மற்றொன்று.

எனக்கு இது மற்றொரு அதிர்ச்சி. நேற்று நள்ளிரவில் அரைகுறையாக அவனது ராகம் நிறுத்தப்பட்டபோது அவளுடைய முச்சும் நின்றிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன். அவனது குழலோசைதான் அவளுக்கு உணவாக இருந்திருக்கிறது என நினைத்தபோது என் கண்கள் கலங்கின

வீரகேசரி 24-06-1979.

மௌனங்கள் உடைகின்றன

மௌனம்.

அதுதான் இப்போதெல்லாம் அவனது பாஷை.

அதிகமாக எங்கும் போவதில்லை. யாரோடும் அதிகம் பேசுவதில்லை. அமைதியாகத் தானும் தன்பாடுமாக யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறான்.

மௌனம் -

ஓ! இந்த மௌனத்தில்கூட எத்தனை இன்பம் இருக்கிறது! அவன் அந்த மௌனத்தின் இன்பத்தை சிறிது சிறிதாகப் புரிந்து- அந்த மகிழ்ச்சியில் திழைத்து வருகிறான். மௌனத்தின் பின்னணியில் அமைதியான இயற்கை அழகில் தன்னை மறந்து- சமூகத்தின் நெளிவு சுளிவுகளைச் சிந்தித்து- அதன் பின் ஒரு படைப்பை சிருஷ்டிக்கும் போது, அதில் தான் எத்தனை இன்பம்!

இயல்பாக அவன் அமைதியான சுபாவம் கொண்டவனல்ல! மிகவும் கலகலப்பான-எப்போதும் சிரித்த முகத்தோடு காட்சி தருகின்ற ஓர் இளைஞன் அவன்.

அவனருகில் எப்போதும் ஒரு கூட்டம் இருந்துகொண்டே இருக்கும். அவனில்-அவனது நடைமுறைகளில்-பேச்சுக்களில் எல்லாம் ஏதொ ஒரு கவர்ச்சி இருக்கும்.

ஆனால், இப்போது சில காலமாக அவனுக்குள்ளே ஏதோ ஒரு மாற்றம், இதை அவன் உணர்கிறான். தனக்கே புரியாத வகையில் தன்னிலையே நிகழ்கின்ற அந்த மாற்றம், சூழ்நிலையின்

மாற்றத்தால் தன்னில் நிகழ்கிறதா அல்லது தனது மாற்றத்தால் சூழ்நிலைகள் தடுமாறுகின்றனவா? என்று அவன் திகைக்கின்றான்.

அவன் சிந்திக்கின்றான்.

இந்தச் சிந்தனைதான் இப்போது அவனது பொழுதுபோக்கு!

வித விதமான கேள்விகள், விசித்திரமான பிரச்சினைகள், அவனுக்குள்ளே கிளர்ந்தெழும்.

தனக்குத்தானே கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டு அதற்கான விடைகளைத் தன் மனக்குகைக்குள்ளே தேட முயற்சித்து,

தனக்குள் தான் மூழ்கி முக்குளித்து.....

சிந்தனை! சிந்தனை!!

இந்த முடிவே இல்லாத சிந்தனை அவனது பதிலே இல்லாத கேள்விகளுக்கான பதில்களைத் தேடி நீண்டு கொண்டேயிருக்கும்.

‘இந்த மௌனத்தினைக் கைக்கொள்ளுமுன் நான் எப்படி இருந்தேன்?’ என்று அவன் நினைத்துப்பார்க்கிறான்.

‘தான் ஒரு உணர்ச்சிக் குவியலாயிருப்பதேன்?’ என்று அவன் ஆராய முற்படுகிறான்.

இப்போதெல்லாம் அவன் மிகவும் சுலபமாக உணர்ச்சிவசப்படுகிறான். கோபம், சோகம், இன்பம் இந்த உணர்வுகள் அவனை மிகவும் சுலபமாக ஆட்டி வைக்கின்றன.

வீதியில் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது ஒருவர் வாழைப்பழத் தோலில் வழக்கி விழுவதைக் கண்டு அங்கு நிற்கும் எல்லோரும் சிரிக்கும்போது இவன்மட்டும் சிரிக்காமல் நிற்கின்றான். அங்கே புதிதாக ஒருவன் வந்தால் இவன்தான் விழுந்தவனோ என்று நினைக்கக்கூடிய விதத்தில் இவன் முகம் தொங்கிக் கிடக்கும். விழுந்தவனுக்காக இவன் மனம் வேதனைப்படும். அதே

வேளையில் விழுந்தவன்மீது சற்றும் அநுதாபம் கொள்ளாமல் வேடிக்கைபார்த்து ரசிக்கின்ற மனிதர்கள் மீது கோபம்.

மறுகணம் அவன் தனக்குள் சிந்திப்பான்.

தான் ஏன் இவர்கள் மீது கோபப்பட வேண்டும்? அதற்கு என்ன உரிமை இருக்கின்றது?

சிந்தனைகள் வளர..... கேள்விகள் தொடர, அவன் நடந்துகொண்டிருப்பான்.

துயரம் தோய்ந்த ஒரு கதையை வானொலியில் அவனால் கேட்க முடிவதில்லை. சோகமான பாடல் களை அவனால் நிதானமாக ரசிக்க முடியவில்லை. துக்கம் ததும்பும் கதைகளை வாசிக்கும்போது அவன் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் தவிக்கிறான்.

தான் எதற்காக யார் யாருக்காகவோ எல்லாம், வெறும் மாயைகளுக்கெல்லாம் கவலைப்பட வேண்டும்?

அவனைச் சூழ்ந்துள்ளவர்கள் தவறான வழியில் செல்லும் போது அவன் பொங்கி எழுகிறான்.

‘இது எந்த வகையில் நியாயம்?’

என்று கேட்டு ஆத்திரத்துடன் கத்துகிறான். இதன் மூலம் எத்தனையோ பகைகளையும் சம்பாதித்துக் கொள்கிறான்.

‘தான் இவ்வாறு ஏன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்? அவர்கள் எப்படி நடந்தாலென்ன? நான் நலமாக நடந்து கொண்டால் போதாதா?’

என்று தன்னைத் தானே தடைபோட்டும் பார்க்கிறான். சிலவேளைகளில், அத்தகைய மனிதர்கள் அந்த அநீதியான வழியில் நடப்பதன் மூலம் மிகவும் வசதியான வாழ்க்கையைப் பெற்றுக் கொள்வதைக் கண்டு தான் பொறாமைப்படுவதால் தான் அப்படிப் பொங்கி எழுகின்றேனோ?

என்று ஒரு கேள்வியையும் எழுப்புகிறான். மற்றைய

கேள்விகளைவிட இந்தக் கேள்வி மூலம் தன்னைத் தானே ஒரு உலுக்கு உலுக்கிவிடுவதையும் உணர்கின்றான்.

‘அப்படியும் இருக்கலாம்’

என்று அவனது அடிமன உணர்வுகள் விடை இறுக்கும்போது அவன் ஒரு நிமிடம் கூனிக் குறுகிவிடுகிறான்.

மற்றவர்களுக்கு அவன் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்யத் தயாராய் இருக்கிறான். எப்பொழுதும் அவன் அப்படிச் செய்தும் வருகிறான். ஆனால் அவனது உதவிகளை எதிர்பார்த்து அது கிடைப்பதாலேயே தமக்கு வேண்டிய மிகச் சிறிய வசதிகளைக் கூடச் செய்து கொள்ளாமல் அவனிலே தங்கி வாழ முயற்சிக்கின்ற அயலவர்களைக் கண்டு அவன் சீறி எழுகிறான்.

அவன் தான் செய்கின்ற உதவிகளை, பயன்கருதாது செய்கின்ற கர்மயோகமாக்கிப் பெருமை பாராட்ட நினைப்பதில்லை. தான்செய்கின்ற உதவிகளுக்காக - தனக்கொரு தேவை ஏற்படும்போது மற்றவர்களும் ஓடோடி வந்து உதவ வேண்டுமென்று அவன் எதிர்பார்க்கிறான். அந்த எதிர்பார்ப்பு முற்றிலும் நியாயமானதாகவே அவன் பரிபூரணமாக நம்புகின்றான்.

ஆனால், அத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் நேரும்போது தனக்கு மிகுந்த ஏமாற்றமே விளைவதை அவன் உணர்கின்றான். தான் எதிர்பார்ப்பது போலத் தனக்கு உதவி புரிவதற்கு மற்றவர்கள் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கவில்லை - தனக்குக் கைமாறு புரிவதற்கு அவர்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டபோது அவன் தன்னைச் சமநிலைப்படுத்த முடியாமல் தவிக்கிறான்.

அவன் தனது ஆசாபாசங்கள், விருப்பு-வெறுப்புக்கள் யாவற்றையும் மற்றவர்களிடம் வெளிப் படையாகப் பகிர்ந்துகொள்கிறான். தனக்கென்று எந்த ஒரு இரகசியத்தையும் அவன் வைத்துக்கொண்டதில்லை. அவனது செய்கைகள் யாவும் வெளிப்படையான நடைமுறையாகவே இருக்கிறது. தனது

ஒவ்வொரு செயலையும் தன் நண்பர்களுடன் கலந்துகொண்டே செய்கிறான்.

அதுபோலவே தனது அயலவர்கள், நண்பர்களின் செய்கைகளும் இருக்கவேண்டுமென அவன் எதிர்பார்க்கிறான். அவர்களுக்குள் எந்த ஒரு இரகசியத்தையும் வைத்திருக்காமல் தன்னோடு கலந்து பேசியே அவர்கள் தமது செயல்களைச் செய்யவேண்டுமென அவனது உள்ளம் பேராசையினால் துடித்தது.

தனது காதலன் தன்னிடம் பூரணமாகச் சரணாகதி அடைய வேண்டுமென விரும்பும் இளம் காதலியைப் போல அவன் நிறைய எதிர்பார்ப்புக்களோடு நட்புக்களை வளர்த்தான். ஆனால், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமக்குள் பல இரகசியங்களைப் பொதிந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும் போது அவனது உள்ளம் உடைந்து சிதறுகிறது.

அவர்கள் தமது வாழ்க்கையைப் பற்றி மட்டும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமது வசதிகளை மட்டும் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமது மகிழ்ச்சிக்காக மட்டும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அவன் அப்போதுதான் புரிந்து கொள்கிறான்.

தான் மாத்திரம் எதற்காக இந்த உலகம் பூராவையும் தனக்குள் சிந்திக்க வேண்டும். மற்றவர்களுக்காகத் தான் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? அவர்களுக்காகத் தான் ஏன் கோபப்பட வேண்டும்? அவர்களைப் பற்றித்தான் ஏன் சிந்திக்க வேண்டும்?

அவனது இதயத்தில் குமுறி எழுகின்ற, விடைகாண முடியாத வினாக்கள்.

அவற்றிற்கு விடை கண்டாக வேண்டுமென்ற சிரத்தையும் இப்போது அவனுக்கு இல்லை.....

ஆனால், அவன் கேள்விகளைப் பிறப்பிக்கிறான். முடிவில்லாமல் சிந்திக்கின்றான். மௌனத்தில் ஆழ்கிறான், இப்போதெல்லாம் அந்த மௌனம் தான் அவனது மொழி.

கோப்பாய் சிவம் சிறுகதைகள்

அவன் அளவுக்கு அதிகமாக ஆசைப்பட்டான்: ஆனால், மிகக் குறைவாகவே பெற்றுக்கொண்டான்.

அவன் அளவில்லாத எதிர்பார்ப்புக்களோடு வாழ்க்கையை நகர்த்தினான். ஆனால், அதிக ஏமாற்றங்களையே சந்தித்தான்.

அவன் இலட்சியக் கற்பனைகளை வளர்த்துக் கொண்டான். அத்தகைய ஒரு இலட்சிய வாழ்க்கையை நிதர்சனமாக வாழலாம் எனக் கனவு கண்டான். ஆனால் அது தவறான நினைவு என்று புரிந்து கொண்டான்.

அவனது எதிர்பார்ப்புக்கள் நொறுங்கியபோது வாழ்க்கையை மெல்ல உணர ஆரம்பித்தான்.

வாழ்க்கை என்பது என்ன என்று சிந்திக்க ஆரம்பித்தான்.

கேள்விகள் பிறந்தன. சிந்தனைகள் வளர்ந்தன. மௌனம் மலர்ந்தது. வாழ்வின் சகலத்தையும் துறந்து இந்த மௌனத்தில் ஆழ்ந்தாலென்ன என்று நினைத்தான்.

ஒன்றில், மற்றவர்களின் தவறுகளை மன்னித்து-அவர்களின் குற்றங்களைக் கண்டுகொள்ளாமல் வாழவேண்டும். அல்லது, தானும் மற்றவர்கள் போலவே, சுய நலமும், ஒடுங்கிய மனப்பான்மையும் கொண்டவனாக வாழவேண்டும். இடைப்பட்ட தரத்தில்-மனிதன் என்ற மனிதனாக, மனிதத்தை நேசித்து வாழ முடியாதோ என்று ஏங்கினான்.

மௌனம் தொடர்கிறது. அவனை சில சக்திகள் இந்த உலக வாழ்க்கையில் இழுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சில கடமைகள் அவனுக்காகக் காத்திருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் விட்டு அவன் மௌனத்தில் ஆழ்ந்துவிட முடியுமா? எப்படியாவது இந்த மனித உருவங்கள் மத்தியில் மனிதனாக வாழ்ந்தேயாக வேண்டும். அவனது மௌனம் கலைகிறது, அர்த்தமுள்ள அந்த நீண்ட மௌனத்தின் முடிவில் ஒரு புதிய வாழ்க்கை மலர்கிறது.

மல்லிகை ஜனவரி 1978

போகத்தான் வேண்டும்.

போகாமலிருப்பது சரியில்லை.

ஆனால், எப்படிப் போவது? எந்த முகத்துடன் அவளைப் பார்க்க முடியும்? அவளுடைய இழப்பு எத்தகையது? இலகுவில் சமநிலைப்பட முடியுமா?

இவனாலேயே அந்தச் செய்தியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமலிருக்கிறது. கேட்டவுடன் திகைத்துத் தடுமாறியது மட்டுமல்லாமல் இன்று இத்தனை நாட்கள் கழிந்துவிட்ட பிறகும் கூட இன்னும் சமநிலையடையாமல் தவிக்கிறான்.

அவள் கணவன் இறந்து விட்டான்.

சாகிற வயதா அது? அல்லது சாக வேண்டிய மனிதனா அவன்?

மரணம் என்பது சாஸ்வதமானது தான். யாரைத்தான் மரணம் விட்டு வைக்கிறது?

ஆனாலும் கண்ணுக்கு முன்னே மரணத்தைக் காணும் போது நெஞ்சு பகீரென்கிறதே?

அவள் யார்? அவன் தான் யார்? இவனுக்கு அவர்கள் என்ன வேண்டும்?

வெறும் நண்பர்கள். அவ்வளவு தான்.

யார் தான் யாருக்கு உறவு?

எல்லோரும் இந்த வாழ்க்கைப் பயணத்தில் வழிப் போக்கர்கள் தானே! வழித் துணை ஒன்று தவறி விட்டால் பயணம் நின்று விடுகிறதா?

விரக்தி கலந்த கைத்துப் போன சிரிப்பு ஒன்று இவன் உதட்டில் நெளிகிறது.

ஓ! இந்த மரணத்தின் சக்தி தான் என்னே!

எல்லோரையும் தத்துவ விசாரம் செய்ய வைத்து வேதாந்தம் பேச வைக்கிறது. அயலில் இன்று நடந்த மரணம் நாளை எனக்கும் நடக்கலாம் என்ற எண்ணம் எத்தனை விதமான சிந்தனைகளை ஏற்படுத்துகிறது.

மரணத்தைப் பற்றி நினைக்கின்ற பொழுது, மிக அருகிலே நிகழ்ந்த மரணம் -

நிகழ்ந்து பல நாட்கள் கழிந்து விட்ட பிறகும் கூடத் தனக்குள் ஏற்படுத்துகின்ற வேதாந்த நினைவுகளை விலக்க முயன்றபடி அவன் மெல்லச் செலுத்தினான் சைக்கிளை.

அங்கு போய்ச் சேர்வதை எப்படியாவது தாமதப்படுத்தி விடுவது என்று நினைத்தது போல, அவன் மெதுவாக- மிக மெதுவாக சைக்கிளை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தான்.

செத்தவீடு நடந்தபோது அவன் ஊரில் இல்லை. அறிந்த உடன் தந்தி ஒன்றை அனுப்பியிருந்தான். ஊர் வந்தும் நான்கு நாட்கள் கழிந்து விட்டன. செத்த வீட்டிற்குப் போய்த் துக்கம் விசாரிக்க வேண்டியது ஒரு கடமை.

அக்கடமை சம்பிரதாய பூர்வமானது மட்டும் தானா? தாங்கள் போவதன் மூலம் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்றி விட முடியுமா?

ஆறுதல் கூறுவது, தேறுதல் சொல்வது, அனுதாபங்களைத் தெரிவிப்பது, துக்கம் விசாரிப்பது இவையெல்லாம்கூட அந்த நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் பயன் கொடுக்கக் கூடும் என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொள்ளுகிறான்.

வயது போய் - பிறருக்குப் பாரமாய் இருந்தவர்கள், பாயிலே படுத்து நோயென்று கிடந்து அழுந்தியவர்கள், வாழும் போதெல்லாம் மற்றவர்களை வதைத் தவர்கள், இவர்களுக்கெல்லாம் மரணச் சடங்குகள் நடக்கின்ற வேளையில் அத்தகைய சம்பிரதாயங்களெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக - தேவையானவையாக - அவசியமானதாக - இருக்கலாம்.

ஆனால்,

இதோ இதோ என்று நேற்று வரையும்,

இல்லை... இல்லை...

இன்று வரையும்,

இப்போது, இந்தக் கணம் வரை, எமக்கு முன்னே இருந்தவர்கள் எம்மோடு கலந்துறவாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள்... திடீரென்று இல்லாமல் போய் விடுகிறபோது.....

கண்ணை மூடிக் கும்பிட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டுக் கண் விழிக்கையில் விளக்கு அணைந்து போய்ப் புகைந்து கொண்டிருப்பது போல...

நினைவுச் சரங்களாக.... நிழற் புகைகளாக.... கண்களைக் கரகரக்க வைத்துக் கொண்டேயிருக்கின்ற பொழுது....

இந்த சம்பிரதாயங்கள் கேலிக் கூத்துக்கள் போல ஆகிவிடாதா...?

அவனுடைய சைக்கிள் முற்றாகவே இயக்கத்தை நிறுத்தித் தானாகவே அவர்களின் வீட்டிற்கு முன் நின்று கொண்டிருந்தபோது இவன் சுயநினைவிற்கு வந்து.....

திடீரென்று சைக்கிளைத் திருப்பிக் கொண்டு தன் வீட்டிற்கே திரும்பிப் போய் விட்டாலென்ன என்றொரு தீவிரமான உறுத்தலுடன் காலுன்றி நிற்கிறபோது...

உள்ளேயிருந்து ஒரு சிறுவனின் குரல்....

அந்த நண்பனின் பாலகனின் குரல் காதில் விழுகிறது.

அவன் எப்படி இந்தத் தந்தையின் இழப்பைப் புரிந்து
கொள்ளப் போகிறான்?

அவனுக்கு இதை எப்படி அந்த இளம் தாய் புரியவைக்கப்
போகிறாள்.

அவள் இப்போது எப்படியிருப்பாள்?

வெட்டிச் சரித்து விட்ட தென்னங் குருத்தாக,

பூவும் பொட்டும் இழந்து வாடிய முகத்தோடு....

ஓ! விதியே! நீ எத்தனை கொடியவன்!

அந்த முகத்தைப் பார்த்து எதனைக் கதைப்பது?

துக்கம் விசாரிக்கப் போகிறவர்களெல்லாம் அவனைப்
பற்றி -- அவனுடைய குணநலன்கள் பற்றி, அவனுடைய தோற்றப்
பொலிவு பற்றி, அவனுடைய அமைதியான போக்கைப் பற்றி,
யாருக்கும் உதவி செய்யும் அந்த மனப்பான்மை பற்றி, மிதித்த
இடத்தில் புல்லும் சாகாது என்ற பழமொழியை உதாரணம்
காட்டிப் பேசும் போதெல்லாம்,

அவளுடைய அந்த மென்மையான புண்பட்ட இதயத்தில்
நகத்தினால் கீறிக் குருதி வடியவும் கண்களில் நீர் வடியவும்....

அவனுடைய இறப்பைப் பற்றி, அதற்குக் காரணமான
நோய்களைப் பற்றி விசாரணைகள் செய்ய...

கடைசி நேரத்தின் அந்தப் புனிதமான துயரம் நிறைந்த
கணங்களைப் பற்றிய வர்ணனைகளை அவள் வாயிலிருந்து
கிளறிக் கிளறி.....

காற்றாதிய பலூனை ஓரிடத்தில் அழுக்க இன்னோரிடத்தில்
பிதுங்கி வெளித் தோற்றுவது போல....

மானசீகமான தனது இதய அந்தரங்கத்தினுள் அவள்
புதைக்கும் தோறும் அதைக் கிளறி மேலே கொண்டு வந்து,

இத்தனையும் அவசியம் தானா?

நினைவுகள் கண்ணீரைச் சுரக்கு மென்றாலும்,

அவற்றை மறதிப் போர்வையுள் அழுத்தி வைக்க முடியுமானால்....

இவன் அங்கு போகவேண்டியதன் அவசியத்தை இவன் மனைவி வலியுறுத்திக் கூறியிருந்தாள். சமூக மட்டத்தில் ஏனைய பார்வையாளர் மத்தியில் நாங்கள் நாடக மாந்தராக இருக்கின்ற காரணம் மட்டுமல்லாமல்,

தனது துயரத்தில் பங்கு கொண்டு தனக்கு ஆறுதல் சொல்லத் தனக்கும் சிலர் இருக்கிறார்கள் என்ற நம்பிக்கையை அவளுக்கு இப்போது இவர்கள் கொடுக்க வேண்டுமல்லவா?

இதயம் நிரம்பிய துயரம் ஏதாவது வடிகாலினூடாக வெளிப்பட்டுத் தானே ஆக வேண்டும்.

புண்ணைக் கீறி நோ வரச் செய்துதான் மருத்துவம் செய்கிறார்கள்.

போகாமல் விடுவதால் இவையெல்லாம் சாத்தியமா?

இவனையும் மனைவியையும் விருந்தாட வரும்படி அவர்கள் அழைத்த அழைப்பு இன்னமும் நிறைவேற்றப்படாமல் இனியும் ஒரு போதும் நிறைவேற்றப்பட முடியாத ஒன்றாகக் காற்றில் கலந்து விட்ட பிறகு... இருவருமே இணைந்து போய் இந்தத் துயர நாடகத்தில் கலந்து கொள்ள முடியுமா?.....

இவன் தன் மார்பை வருடித் தன் இதயக் கனத்தை இறக்க முயற்சித்தபடி மெல்ல நுழைகிறான்.

தந்தையின் இழப்பை - அந்த இழப்பின் பரிமாணத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாத - இன்னும் புரிந்து கொள்ள முடியாத அந்தப் பாலகன் ஏதோ விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கிறான்.

அவனைக் காணும் போது இவன் கண்கள் தாமாகவே கலங்குகின்றன. பேசாமல் நின்று விடுகிறான்.

சில கணங்களை அவன் நகர்த்திவிட்டு நிமிரும்போது
அந்த நெற்றி....

அதன் வெறுமை....

அதன் கீழ் இரு குளங்கள்...

தனது புண்ணிற்குள் தானே விரல் நகத்தை நுழைத்துக்
கொண்டாற் போல சிலிர்த்துக் கொண்டு.....

விழிகளைத் துடைக்கிறான் இவன்.

வீரகேசரி 24-03-1985

அன்னை சிரித்தாள்

யோகநாதக் குருக்கள் நொந்துபோய் உட்கார்ந்திருந்தார். அவருகில் படுக்கையில் கிழித்துப்போட்ட நாராக அவர் மனைவி பங்கஜம் படுத்திருந்தாள். சோபையிழந்த அவளது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த குருக்களுக்குக் கண்ணீர் பொங்கியது.

‘இந்தப் பேதை என்ன பாவம் செய்தாளோ’ என்று எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டார். யோகநாதக் குருக்கள், 25 வருடங்களுக்கு முன் ஏழ்மை, ஏழ்மையுடன் சேர்ந்து கொண்டது. அந்தக் குக்கிராமத்தில் எந்த முன்னேற்றமோ வசதிகளோ இல்லாத சின்னஞ்சிறிய அந்தக் கிராமத்திலே யோகநாதக் குருக்களுடன் தனிக்குடித்தனம் நடத்தத் தொடங்கினாள் பங்கஜம்.

இந்த 25 வருடங்களும் சுரத்தின்றி நகர்ந்துவிட்டது. பிள்ளைச் செல்வத்தை ஏனோ தெய்வம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை. அதுதான் போயிற்றென்றால் மற்றச் செல்வங்களாவது குவிந்து கிடந்தனவோ என்றால் அதுவும் இல்லை. ஏதோ அன்றாட வாழ்க்கை பிரச்சனையின்றி நடந்தது. அதற்கு அன்னை குறைவிடவில்லை.

அந்தக் கிராமத்தின் மத்தியிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் மாரி அம்மனுக்கு நித்திய நைமித்திகங்கள் நிறைவேற்றுவதுதான் யோகநாதக்குருக்களின் பணி. நித்திய, நைமித்திகங்கள் என்று மரபுமுறைப்படி சொல்வதே அல்லாமல் அங்கு நைமித்திகங்கள் என்று குறிப்பிடும்படி விசேஷ உற்சவங்கள் எதுவும் இல்லை.

நித்தியம் காலை, மாலை விளக்கு வைத்து அபிஷேக ஆராதனைகளைச் செய்து அமுது செய்விப்பதோடு சரி. ஆனால் அத்தனையும் குருக்கள் அதிபக்குவமாக அபாரபக்தியுடன் செய்வார்

ஊரிலுள்ளவர்கள் அவ்வப்போது தங்களுக்கு ஏதாவது விசேஷங்கள் ஏற்படும்போதோ அல்லது நோய்நொடி கஷ்டங்கள் என்று ஏற்படும்போதோ மாரியம்மனிடம்தான் ஓடுவார்கள். அப்போதுதான் யோகநாதக் குருக்கள் கையிலும் ஏதாவது கிடைக்கும். அவருக்கென்ன பவுடர், சென்ற போன்ற அநாவசியச் செலவுகளோ நாகரிக உடைகளுக்கான ஆடம்பரச் செலவுகளோ இல்லைத்தானே. உப்பு புளிக்கென்று அன்றாடத் தேவைக்கு ஏதோ கிடைத்தால் சரி.

அரிசியும் காய்கறியும் அவ்வப்போது நடக்கும் புரோகிதங்களால் கிடைக்கும். இடையிடையே நடக்கும் வீட்டுக் கிருத்தியம் ஆட்டுத்திவசங்கள் அவருக்கு வேண்டிய நாலுமுழுத்தையும் மேல் துண்டையும் மட்டுமல்லாமல் மனைவிக்கு வேண்டிய நூல் புடவைகளையும் கூடக் கிடைக்கச் செய்துவிடும். ஏதோ வாழ்க்கை ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

நகரத்திலிருந்து மிகத் தொலைவிலுள்ள சின்னஞ்சிறிய கிராமம் அது. போக்குவரத்து வசதிகள் அவ்வளவாகக் கிடையாது. அக்கம் பக்கத்தில் அயல்கிராமம் என்றும் அதிகம் கிடையாது. ஒரு வகையில் தனித்து விடப்பட்ட ஒரு கிராமமாக அந்த மக்கள் வசித்து வந்தனர். அவர்கள் மத்தியிலும் குருக்களும் மனைவியும் மேலும் தனித்தவர்களாக உப்புச் சப்பில்லாத வாழ்க்கையை நகரத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

உற்றார் உறவினர் என்று சொல்ல யாருமில்லை. பிள்ளை குட்டிகள் என்று பிறந்திருந்தாலாவது இன்றைக்கு வளர்ந்து பெரியவர்களாயிருந்து கொஞ்சம் உதவியாயிருப்பார்கள்.

‘அம்மா தாயே எங்களை ஏன் இப்படிச் சோதிக்கிறாய்?’

நீண்ட பெருமூச்சுடன் தனக்குள் முனகியவாறு அம்பிகையை நினைத்தார் குருக்கள். அவருடைய பெருமூச்சின் தாக்கத்தால் கண் விழித்த பங்கஜம்மா மெல்ல விழிகளை அவர் பக்கம் பலவீனத்தோடு திருப்பிவிட்டு முடுகையில் விழிக்கடையோரங்களில் நீர்திரண்டது.

குருக்கள் இந்த உலகில் இல்லை. அம்பிகையின் பாதங்களில் லயித்த அவர் உதடுகள் தியான சுலோகத்தை மெல்ல முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தன.

‘அருணமணி நிபாங்கம் அக்னி கேசம் கரண்டம் டமருக கரபாசம் கட்க ஹஸ்தம் கபாலம்.....’

அவரது முடிய விழிகளினுள் கனத்துக்கிடந்த இருள் ஒளிமயமாகிறது. அருணமணி நிறம் பரவுகிறது. அம்பிகையின் அக்னி கேசம் சுடர் விடுகிறது டமருகம், கக்தி, பாசம், பாத்திரம் இவைகளை ஏந்திய கரங்கள் எழில் பொழிகின்றன. அம்பிகையின் திருவதனம் கருணைஒளி பொலிகிறது.

‘ஏன் தாயே இந்தப் பாராமுகம்? அறிவு தெரிந்த நாட்தொட்டு உன் பாதசேவையே செய்கின்ற எனக்கு இப்படிச் சோதனைகள் செய்யலாமா?’

இதயத்திலிருந்து எழுந்த அந்தக் கேள்வியின் முடிவில் கொக்கி போட்டு நிறுத்துகின்றது மனச்சாட்சி.

இன்னொரு மூலையில் அறிவின் செருமல். கீதாசாரியன் வந்து புன்னகைக்கின்றான்.

‘ஏ ! மூடமானிடனே, அம்பிகையிடம் நீ என்ன வியாபாரம் செய்யவா பார்க்கின்றாய்? நீ அவளுக்குப் பணி செய்வதனால் உனக்குரிய விதியை மாற்றி எழுதிவிட முடியுமா? உன் கடமையை நீ செய்துவிடுகிறாய். அவ்வளவோடு அமைதியாக இரு! விதி தன் கடமையைச் செய்யட்டும். தீர்ப்பை அம்பிகை வழங்குவாள்’

பாமரத்தனமான வேண்டுதலின் தவறை உணர்ந்துகொண்ட குருக்கள் கன்னத்தில் போட்டுக்கொண்டபோது மறுபடி அவரை நோக்கிக் கலங்கிய கண்களைத் திருப்பினாள் பங்கஜம். இப்போது அவள் முகத்தைக் கனிவுடன் நோக்கினார் குருக்கள். பலவீனத்துடன் உதடுகளைப் பிரித்துச் சிரிக்க முயன்ற பங்கஜம் ஏதோ சொல்ல முயற்சிப்பதையும் குருக்கள் அவதானித்தார். ஆனால், வார்த்தைகள் தெளிவாக வரவில்லை. பிறகு

இடதுகரத்தை மெல்ல அப்படியும் இப்படியுமாக மணியடிக்கும் பாவனையில் அசைத்தாள் பங்கஜம்.

பூஜைக்கு நேரமாகிவிட்டது என்பதை நினைவூட்டுகிறாள் என்று புரிந்து கொண்ட குருக்கள் மௌனமாகத் தலையை ஆட்டுகிறார். பொழுது இருண்டுகொண்டு வருகிறது.

“தாயே எங்களுக்கொரு வழி காட்டு” என்று மறுபடியும் முணுமுணுக்கிறார் குருக்கள். அண்டசராசரம் முழுவதுக்கும் பிறவிப்பிணி போக்கும் மோட்ச தாயினியான அவள் ஒருத்தியைத் தவிர வேறெந்த வைத்தியரை அவர் அழைக்க முடியும்?

கிராமத்திலுள்ள ஒரேஒரு நாட்டு வைத்தியரும், ஒரே ஒரு ஆங்கில வைத்தியரும் கைவிட்டு விட்டனர்.

இனி? நகருக்குப் போவதென்றால் லேசான காரியமா? அதுவும் இந்நிலையில் பங்கஜம்மாவை எங்கும் எடுத்துச் செல்வது ஆபத்தானது என்று டாக்டர் சொல்லிவிட்டார்.

கடந்த பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்களாகவே சுகவீனமுற்றிருக்கும் பங்கஜம்மாவுக்கு நாட்டு வைத்தியரின் மருந்துகள் பயன் தராமற் போகவே ஆங்கில வைத்தியர் வந்தார். அவரும் இயன்றளவு முயற்சித்து விட்டு இன்று கையை விரித்துவிட்டார்.

நகரத்திலுள்ள பெரிய டாக்டர்கள் யாராவது பார்க்கவேண்டும் என்று அவர் சொல்லிவிட்டார். யோகநாதக் குருக்கள் சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்து வைத்திருந்த பணமும் பங்கஜத்தின் கழுத்திலிருந்த ஒரேஒரு நகையும் இந்தப் பத்துப் பதினைந்து நாட்களில் தீர்ந்து விட்டன.

இந்த நிலையில் ஊரில் உள்ள ஒரே வாகனமான மாணிக்கத்தின் காரில் நகருக்குப் போய்வருவதென்பது அவரால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாத ஒன்று. அதுவும் இப்போதைய பலவீனமான நிலையில் பங்கஜத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு போக இயலாது என்று சொல்லிவிட்டார் டாக்டர். நகருக்குப் போய் யாராவது பெரிய டாக்டர்மாரை அழைத்துவர வேண்டும். இந்த

இரவு நேரத்திலே இந்தக் குக்கிராமத்துக்குள் நுழைய யார் வரப்போகிறான்?

அதையும் விட அவசியமாகவும் அவசரமாகவும் கொடுக்க வேண்டிய ஊசி மருந்தை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார் கிராமத்து டாக்டர்.

அதை வாங்குவதற்கும் நகரத்திற்குத்தான் போக வேண்டும். மருந்தின் விலையுமோ அதிகம் என்றும் அதை எப்படியாவது வாங்கி வந்தவுடன் தன்னிடம் வந்தால் தான் வந்து அதைப் போட்டுவிடுவதாகவும் சொல்லி விட்டார் டாக்டர்.

துன்பம் என்பது தனியாக வருவதில்லை. தொடர்ந்து வந்துகொண்டேயிருக்கும். செய்வதறியாது தவித்தார் குருக்கள். பங்கஜத்தின் உடலில் இருக்கின்ற மிச்ச சொச்ச உயிர் அம்பிகையின் பூஜை பற்றியும் குருக்களின் இயலாமை பற்றியும் எண்ணிக் கவலைப்பட்டுக் கண்ணீர் சிந்துவதற்குப் போதுமானது.

இப்போது எப்படியாவது நானாறு ஐந்நாறு ரூபா கையிலில்லாமல் எதுவும் செய்ய இயலாது. நம்பிக்கையான ஒரு நாலைந்து பேரிடம் போய்க் கடன் கேட்டுப் பார்த்து விட்டுக் கால்சோர்ந்துபோய்த்தான் திரும்பியிருந்தார் குருக்கள். கார்த்திகா மாணிக்கத்திடமும் கெஞ்சிப் பார்த்துவிட்டார். குறிப்பிட்ட காசு தந்தாலல்லாமல் கார் வெளியில் எடுக்கமாட்டேன் என்றும் அவன் சொல்லிவிட்டான்.

இருள் சூழ்ந்தேவிட்டது பங்கஜம் மறுபடி பூஜையைப் பற்றிக் குருக்களிடம் நினைவூட்டினான். ஒரு குப்பிவிளக்கை ஏற்றிக்கொண்டு வந்து வைத்தார் யோகநாதக் குருக்கள். கை, கால், முகம் கழுவிக்கொண்டு சந்தியாவந்தனத்தையும் முடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். புறப்படுமுன் கொடுக்கவேண்டிய மருந்துகளைக் கொடுத்தார்.

“அம்பிகே, பூஜை முடிந்து வரும்வரை இவளைப் பார்த்துக்கொள்” தோன்றாத் துணையிடம் வேண்டிக் கொண்டு கண்களை முடிக்கொண்டு தியானத்தைச் சொல்கிறார்.

“அருணமணி நிபாங்கம் அக்னி கேசம்.....

சட்டென ஒரு நினைவுப்பொறி மூடிய விழிகளின் இருட் திரையில் ஒரே பொன்ஒளி.

அங்கே இப்போது அருணமணி நிறமோ அக்னி கேசமோ தெரியவில்லை. அம்பிகையின் கருணை முகம் தெரியவில்லை. அம்பிகையின் மார்பகம் மட்டும் அவர் கருத்தில் தெரிகிறது. அவர் கைகள் பக்குவமாகச் சாத்திய பட்டுத் தாவணியை அவரது நினைவுக் கரங்கள் மெல்ல விலக்குகின்றன.. அங்கே.....

அழகான இரு அமுத கலசங்களையும் தழுவியபடி பொன்னொளி வீசிக்கொண்டிருந்தது ஒரு தாலி.

அம்பிகையின் மார்பகமும் மறைந்து அந்தத் தாலி மட்டும் பூதாகாரமாக அவர் முன் விஸ்வரூபமெடுத்து ஒளிவிட்டது.

பங்கஜத்தின் மென்மையான இருமலின் ஓசையில் மூடிய கண்களைத் திறந்தார். பங்கஜத்தின் கழுத்தைச் சுற்றிக் கிடந்த மஞ்சட் கயிற்றில் தொங்கியபடி அவரை நோக்கிக் கண் சிமிட்டியது தாலி. மருந்தின் தாக்கத்தில் அயர்ந்து தூங்குகிறாள் பங்கஜம். மறுபடியும் கண்களை மூடினார் குருக்கள்.

அம்பிகை அங்கே இல்லை.

அந்தத் தாலி ஒளிவிட்டது.

ஆம்! அதைத் தவிர வேறு வழிஇல்லை. பூஜை முடிந்தவுடன் அதை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டால்.....

எப்படியாவது மாணிக்கத்திடம் கெஞ்சிக் கேட்டுக் காரைப் பிடித்துக்கொண்டு நகரத்திற்குப் போய் எல்லா அலுவல்களையும் முடித்துவிடலாம்.

‘அம்பிகே! என்னை மன்னித்துவிடு! வேறுவழி எதுவும் தெரியவில்லை. இப்போது உன்னைத் தியானிக்கும் போது அந்தத் தாலியை நினைவூட்டியவள் நீதானே. இதுதான் நீ காட்டும் வழியா?’

திடீரென மனச்சாட்சியின் அதட்டல்.

‘முட மனிதனே ! நீயாக எடுத்துக்கொள்ளும் தீய முடிவுகளை அம்பிகையின் வழிகாட்டலாக எடுக்கலாமா? எத்தனை அவசரம் வந்தாலும் அம்பிகையின் தாலியைக் கழற்றுவது பாபம். குற்றம் குற்றமே’

நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு தள்ளாடித் தள்ளாடிக் கோயிலைச் சுற்றி நடக்கிறார் குருக்கள்.

மனச்சாட்சி கதறுகிறது.

குடும்ப பந்தம் துடிக்கிறது.

கைகள் பூஜைக் கைங்கரியங்களைச் செய்கின்றன. உதடுகள் மந்திரங்களை முணுமுணுக்கின்றன. அபிஷேக நீரைக் குடத்தில் ஏந்தியபடி அம்பிகை அருகில் வந்தார். தாவணியை நீக்கிவிட்டு அபிஷேகம் செய்கிறார்.

“ஸ்ரீ மாதா ஸ்ரீ மஹாராஜ்ஞீ ஸ்ரீமத் ஸிம்மாசனேஸ்வரி”

லலிதா ஸகஸ்ர நாமத்தை வழக்கப்படி உதடுகள் சொல்கின்றன. கண்கள் அந்தத் தாலியிலேயே நிலைத்திருக்க அந்தக் குடத்து நீர் முழுவதையும் அந்தத் தாலிக்கே அபிஷேகம் செய்து விட்டதையும் அம்பிகையின் சிரசு ஈரம்படாமலே இருப்பதையும் உணர்ந்து கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டார். மறுபடி அபிஷேகம் செய்வதற்காக நீர் எடுத்து வந்தார்.

‘அம்மா எனக்கு நல்ல புத்தியைத் தா!’

அபிஷேகம் பண்ணி ஈரம் துவட்டிப் பட்டுச் சாத்தி அலங்கரித்துப் பூஜையைத் தொடங்கினார் யோகநாதக் குருக்கள்.

இதயத்தில் நச்சுவிதையூன்றி எண்ணம் முழுதும் கிளைபரப்பிய அந்த விஷவிருட்சம் விழுதுகள் ஊன்றிப் பரந்தது.

‘ஓர் உயிரைக் காப்பதென்பது எத்தனை மேலான காரியம். அது தெய்வ சம்பந்தமானதுதானே. இந்தக் கல்வடிவமாயிருக்கின்ற

அம்பிகையின் கழுத்தில் வெறுமனே இந்தத் தாலி பாரமாகக் கிடப்பதை விட, ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும் ஓர் உயிரைக் காப்பாற்றப் பயன்படுவது எவ்வளவு மேல்'

கக்கட்டம் போட்டுப் பெரிதாகச் சிரித்தது மனச்சாட்சி.

குருக்கள் நடுங்கினார்.

'முட்டாள் ! உயிரைக் காப்பது உன் கையிலா உண்டு. நீ இந்தத் தாலியைக் கொண்டு போவதால் மட்டும் உனக்கு மருந்து கிடைக்கிறது என்பதோ அல்லது டாக்டர் உடன்பட்டு வருகிறார் என்பதோ அல்லது அவரால் உன் மனைவியின் உயிர் காப்பாற்றப்படுகிறது என்பதோ எவ்வளவுதாரம் நிச்சயமானது? உயிர் வாழ்க்கை என்பது உன்போன்ற மானிடப் பதர்களின் கையில் இல்லை. அது விதியின் கை விளையாட்டு'

பூஜை முடிந்தது.

மனப்போர் தொடர்கிறது.

அந்தத் தாலியின் சரித்திரம் நினைவில் எழுகிறது.

சுமார் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பாக இருக்கலாம். அந்தக் கிராமத்து விவசாயி ஒருவர் அந்தத் தாலியுடன் அங்கு வந்தார்.

"ஐயா இண்டைக்கு என்ர மகளுக்குக் கலியாணம். அவளுக்கு வயசு முப்பத்திரண்டு. செவ்வாய்க் குற்றத்தால இவ்வளவு காலமும் கலியாணம் இழுபட்டுது. அதுக்குத் தக்கபடி இப்ப நல்ல பெரிய இடத்திலை நல்ல சம்பந்தம் வந்திருக்குது. எல்லாம் அம்பாளுடைய கருணைதான் ஐயா.

"அவள் ஒவ்வொருநாளும் மாலைகட்டி அம்பாளுக்குக் கொண்டந்து தந்தாள். இண்டைக்கு மணமாலையை அம்பாள் இவளுக்குத் தந்திருக்கிறா. இது எங்கடை நேர்த்திக்கடன். இதிலை ஒரு தங்கப்பவுண் தாலி இருக்குது. இரவு ஏழுமணிக்கு என்றை மகளின்ரை கழுத்திலை தாலி கட்டுற அதே நேரம் அம்பாளின்ரை கழுத்திலை இதைக் கட்டி விடுங்கோ ஐயா. இது

அம்பாளின்ரை கழுத்திலை இருக்கும் மட்டும் என்றை மகளுக்கு ஒரு குறையும் வராது”

அவர் சொன்னபடி அந்த நல்லநாளில் அம்பிகையின் கழுத்தில் குருக்கள் அந்தத் தாலியைக் கட்டினார்.

இன்று.....

விளக்குகள் யாவும் அணைத்துக் கதவும் பூட்ட ஆயத்தம். வந்திருந்த இரண்டொருவரும் போய்விட்டனர்.

தன்னந்தனிமை.

குருக்கள் மட்டும் தனித்து நின்றார்.

இல்லை அம்பிகையும் நிற்கிறாள்.

ஆனால் வெறும் கல்லாக, குரல் அற்ற உருவம்.

இன்னொரு நபரும் அங்கே பூதாகாரமாக, ஆனால் உருவமற்ற குரலாக.....

அதுதான் குருக்களின் மனச்சாட்சி.

அம்பிகையின் முன்னே ஒரு சின்னஞ் சிறு தூங்கா மணிவிளக்கு இருளின் ஆட்சியை எதிர்த்துப் போராடுகிறது.

குருக்களின் மனச்சாட்சியைப் போல!!

அம்பிகையின் அருகில் வந்தார் குருக்கள்.

“இது அம்பாளின்ரை கழுத்திலை இருக்குமட்டும் என்றை மகளுக்கு ஒரு குறையும் வராது!”

அந்தக் கருவறை சிதறும் வண்ணம் ஓங்கி ஒலித்த அந்தக் குரலைத் தாங்கமாட்டாமல் காதுகளைப் பொத்தினார் குருக்கள்.

அம்பிகையின் கழுத்தை நோக்கி நீண்ட கரங்கள் அவள் பாதங்களை நோக்கித் தாழ்ந்தன. தொங்க விட்டிருந்த அம்பிகையின் இடது பாதம் அவர் கைகளுக்கு எட்டின. தொட்டு வணங்கினார்.

மனச்சாட்சி உரத்த குரலிலே வினா எழுப்பியது?

‘உன் மனைவியின் கழுத்திலே ஒரு தாலி இருக்கிறதே அதை எடுத்துக் கொள்ளலாமே. அதுவும் ஒரு தங்கப்பவுண் அல்லவா?’

உள்ளமும் உடலும் ஒருங்கே கூசியது குருக்களுக்கு.

‘நான் தொட்டுக் கட்டியதாலியை நானே அறுப்பதா? எத்தனை ஈனத்தனமானது’

நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கிறதே. மனப் போராட்டமும் கருவறையின் வெக்கையுமாகக் குருக்களை வியர்க்க வைத்து அவரைத் தெப்பமாக்கி விட்டன. மனைவியின்நிலை என்னவோ தெரியாது. அவளுக்கு யாருமே துணையில்லை. விரைந்து முடிவெடுக்க வேண்டும்.

முடிவென்ன முடிவு?

எதற்குமே நேரமில்லை. பக்தி, நேர்மை, நீதி, சட்டம் இவையெல்லாம் பந்தபாசத்தின் முன் எம்மாத்திரம்?

அதுதான் வென்றது.

‘நான் தொட்டுக் கட்டிய தாலியை நானே அறுப்பதா? என்று சற்று முன்கேட்டாயே. இப்போது நீ அறுத்துக் கையில் வைத்திருக்கும் தாலியைத் தொட்டுக் கட்டிய மகாபாவி யார்?’

மனச்சாட்சி கேள்வி பிறப்பிக்கும் போது குருக்கள் தாலியைக் கையில் ஏந்தியபடி திரும்பினார். திரும்பிய வேகத்தில் தூண்டாமணி விளக்கில் அவர் கரம் தட்டுப்பட

அந்தச் சின்னஞ் சிறிய ஒளிச்சுடர் துடிதுடித்து மறைந்தது. கும்மிருட்டு.

இருட்டில் மனச்சாட்சியும் உறங்கிவிட்டதா?

விளக்கை மறுபடி ஏற்றுவதற்காகத் தீப்பெட்டியைத் தேடிச்

குருக்களின் கரங்கள் துளாவித் தோற்றன.

அந்தகாரத்தின் ஆட்சியில் ஒளியைத் தேடிப் போராட அவருக்குச் சக்தியில்லை. நேரமும் இல்லை.

கையில் தாலியடன் வீட்டைநோக்கி விரைந்தார் குருக்கள்.

வீட்டில் மினுமினுக்கும் ஒரே குப்பி விளக்கும் காற்றின் அகோரத்தில் உயிரை விட்டிருந்தது. அவசர அவசரமாகப் “பங்கஜம்” என்று அழைத்தவாறு உள்ளே நுழைந்தார்.

அந்தக் குரல் ஏன் அப்படி நடுங்கியது என்று அவருக்கே புரியவில்லை.

அவசரமாக விளக்கை ஏற்றினார். பங்கஜத்தைப் பார்த்தார்.

ஒரு கையால் நெஞ்சை அமுக்கிப் பிடித்தபடி மறுகையால் தாலியைக் கழற்றிக் கண்ணில் ஒற்றியபடி அசையாமல் கிடந்தாள் பங்கஜம்.

“பங்கஜம்” என்று துடிப்போடு மறுபடியும் அழைத்த குருக்கள் அருகில் சென்று அவள் கரங்களைப் பற்றினார்.

சூடு இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவசரமாக அவள் வாயில் பாலை வார்த்தார். கடைவாய் வழியே வழிந்தது பால்.

அவர் அங்கே வைத்திருந்த அம்பிகையின் தாலிக்கு அபிஷேகம் செய்தது.

வேதனையின் தாக்கம் எதுவுமின்றிப் பூர்ண சௌந்தர்யத்துடன் பொலியும் பங்கஜத்தின் முகத்தில் அம்பிகை சிரிப்பதை யோகநாதக் குருக்கள் கண்டார்.

வீரகேசரி 04-03-1984

குழந்தை!

பஸ் இருபாலைச் சந்தியை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அவன் ஜன்னலூடாகச் சரிவான ஒரு தொலைப் பார்வையை எறிகிறான். தூரத்தில் அந்தப் பெண் நிற்பது தெரிகிறது. எனவே அந்தக் குழந்தையும் அருகில் நிற்க வேண்டும்.

கண்கள் மெல்லச் சுழன்று பஸ்ஸிற்கு காத்திருந்த அந்தக் கூட்டத்தினரைச் சுற்றி விட்டு ஏமாற்றத்துடன் மறுபடியும் அந்தப் பெண்ணில் நிலைக்க-

பஸ் சந்தியில் வந்து நின்றது.

திழுதிழுவென அடிபட்டுக் கொண்டு ஆட்கள் பஸ்ஸினுள் ஏறி நுழைகின்றனர். இவன் மெல்லத் தலையைப் பின்னே திருப்பி ஜன்னலூடாகப் பின் பக்க வாசலில் ஏறுகின்றவர்களை நோட்டம் விட்டான்.

அங்கே அந்தக் குழந்தை இல்லை. அந்தப் பெண் மட்டும் ஏறுகிறாள்.

ஏதோ ஒரு தவிப்போடு இவன் அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கிறான். அவள் அருகில் அந்தக் குழந்தையை வழமையாகப் பிடித்தபடி வருகின்ற அவள் கையில் உள்ள அந்த வெறுமையைப் பார்த்தபடி அவள் முகத்தில் இவன் விழிகள் இலயித்த போது அவள் விழிகள் ஒருகணம் இவனது பார்வையைச் சந்தித்து மீள்கின்றன.

அந்த அழகிய கருவிழிகளில் ஒரு கலக்கம் இருப்பது போல இவனுக்குத் தோன்றுகிறது.

முகம் வழமையான கலகலப்பும் பிரகாசமும் இல்லாமல் கவலை தோய்ந்திருக்கிறதோ?

அல்லது வெறும் பிரமையோ?

எப்படி இருந்தாலும் இன்றைக்கு இவன் இத்தனை சிரமங்கள் எடுத்ததெல்லாம் வீணாகிவிட்டதே! அந்த அழகிய குழந்தையின் தரிசனம் இன்று இவனுக்குக் கிடைக்க வில்லையே.

ஒவ்வொரு தடவையும் சுவீப் டிக்கெட் எடுத்து-

இந்த முறை எப்படியும் விழும் என்ற நம்பிக்கையோடு காத்திருந்து-

பத்திரிகையில் முடிவைப் பார்க்கிற பொழுது மனமெல்லாம் சோர்ந்து போகக் கைகளிலிருந்து சுவீப் டிக்கெட் தானாகவே கீழே நழுவுவது போல-

இப்போது இவனது மனமெல்லாம் சோர்ந்து கைத்துப் போனது.

‘இன்று பிரயாணத்தைக் கைவிட்டு மறுநாள் புறப்பட்டால் என்ன?’

என்று ஓர் எண்ணம் மனத்தின் ஒரு மூலையில் எழுகின்ற போதே இன்னொரு மூலையில்

‘ஏன் இப்படி ஒரு விசர்த்தனமான எண்ணம் எனக்கு இப்போது எழுகின்றது?’

என்று ஒரு கேள்வியும் எழுகின்றது.

‘ஒரு குழந்தைக்காக, அதைக் காண்பதற்காக ஒரு பிரயாணத்தைத் தள்ளிப் போட வேண்டுமா? என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் இது’

என்று நினைக்கிற போது சிரிப்பும் வருகிறது. உதடுகள் மெல்லப் பிரிந்து புன் சிரிப்பு நெளிந்தபோது தன்னுணர்வு பெற்றவனாகச் சட்டென்று உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டான். மெல்லத் திரும்பி அந்தப் பெண்ணை - குழந்தையின் தாயை நோக்குகிறான். அவள் இரண்டு ஆசனங்களுக்குப் பின்னால் வலப்புற ஜன்னலருகில் இருக்கிறாள்.

அவள் முகத்தில் ஏதோ ஒரு சோகம் கப்பி இருக்கிறதோ?

ஒரு வேளை அந்தக் குழந்தைக்கு ஏதாவது நடந்திருக்குமோ?

‘ஏதாவது விபத்தில் சிக்கி....?’

ஐயோ, நினைக்கவே நெஞ்சினுள் ஏதோ அடைப்பது போன்ற உணர்வு.

‘அப்படி ஏதும் ஆகிவிட்டிருக்காது.’

‘ஒரு வேளை ஏதும் சுகவீனமோ?’

என்று பல விதமான எண்ணங்கள் புரண்டன.

‘எனக்கும் அந்தக் குழந்தைக்குமிடையில் என்ன தொடர்பு? எதற்காக நான் அந்தக் குழந்தையைப் பற்றியே எண்ண வேண்டும்?’

என்று இவன் தனக்குள் ஒரு முறை விசாரனை செய்து கொண்டு அதற்கு விடை காண முடியாமல் - காண வேண்டிய அவசியமும் இல்லாமல் கவனத்தை வேறு திசையில் திருப்ப முயன்றான்.

பஸ் இப்போது முத்திரைச் சந்தையைத் தாண்டி நல்லூரை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இவன் நேரத்தைப் பார்க்கிறான். ஏழரை மணியாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் பதினைந்து நிமிடத்தில் இவன் போக வேண்டிய மட்டக்களப்பு பஸ் புறப்பட்டு விடும். அதில் நிற்பதற்காவது இடம் கிடைக்குமா என்பது சந்தேகம்தான்....

வழமையாக இவன் இந்த பஸ்ஸில் போகாமல் அதிகாலை 'யாழ் தேவி'யில் போவது தான் வழக்கம். 'யாழ் தேவி' என்றால் அதிகாலை எழுந்து அவதி அவதியாகப் புறப்பட வேண்டும். பஸ்ஸில் போகலாம் தானே என்று அம்மா சொன்னாலும் இவன் வேறு பல வசதிகளை முன்னிட்டு 'யாழ் தேவி'யில்தான் போவான்.

ஆனால், இம்முறை இவன் பஸ்ஸில்தான் போகிறேன் என்று சொன்ன போது அம்மாவுக்கு ஆச்சரியம். ஏன் என்று கேட்கவில்லை. கேட்டிருந்தாலும் இவன் சொல்லியிருக்க மாட்டான். ஒரு சிறு குழந்தையின் தரிசனத்துக்காகத் தன் வழக்கத்தையே மாற்றுவது அவளுக்கு அதிசயமாக இருக்கலாம்.

புது வருடத்தையொட்டிச் சுமார் பத்து நாட்களுக்குமேல் லீவு கிடைத்ததில் ஊருக்கு வந்திருந்தான் இவன். ஐந்தாறு நாட்களுக்குமுன் ஒரு நாள் யாழ்ப்பாணம் செல்லும்போது பஸ்ஸில் இருபாலைச் சந்தியில் சனக் கூட்டம் ஏறியது. அப்போது இவனருகில் ஓர் அழகிய இளம் பெண் வந்து நின்றபோது இவன் திரும்பினான். கண்கள் அவளில் ஊர்வதற்கிடையில் அவள் கைகளைப் பற்றியபடி மிரட்சியுடன் நின்று கொண்டிருந்த சிறு பெண்குழந்தை இவன் கண்ணில் பட்டது.

பார்வையின் தன்மை மாறியது. தாய்மை என்ற பொலிவு ஏற்படும் போது பெண்களை நோக்கும் பார்வையில் ஏனோ ஒரு மரியாதை பிறந்துவிடுகிறதல்லவா. அப்படி ஒரு புன்னகையை வீசி விட்டுக் குழந்தையைத் தன்னருகில் ஆசனத்தில் அமர்த்திக் கொண்டான். தயங்கிய குழந்தையைப் பார்த்து.

“யூ சிற் தெயர் பேபீ” என்று கூறி அமரச் செய்த அம்மா சனக் கூட்டத்தால் முன்னே நகர நேர்ந்தது. சற்றுப் பொறுத்து முன்னுக்கு ஓர் இடம் கிடைத்து அவள் உட்கார்ந்தபின் இரண்டொரு தடவை திரும்பிப் பார்த்துக் ‘குழந்தை பத்திரமாக இருக்கிறாளா’ என்று அவதானித்துக் கொண்ட போது, ‘நான் என்ன குழந்தையைத் தவற விட்டு விடுவேனா?’ என்று தனக்குள் இவன் சொல்லிக் கொண்டாலும் அவளது அந்தத் தாய்மை உணர்வையும் குழந்தை ஜன்னலூடாக வெளியே புதினம்

பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டபோதும் இடையிடையே ‘அம்மா இருக்கிறாளா’ என்று பார்த்துத் திருப்தியடைவதையும் கண்டு அந்த உன்னதமான பாசத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்தபோது அம்மாவையும் குழந்தையின் அருகில் இருக்கவைத்துத் தான் எழுந்து நின்றிருக்கலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

குழந்தையுடன் ஏதாவது பேச ஆசைப்பட்டாலும் “எங்கே போறீங்க?” என்ற ஒரு கேள்வியுடன் நிறுத்திக் கொண்டு அதன் அழகை இரசித்தபடி (கண்ணாறு பட்டு விடக்கூடாது என்று தனக்குள்ளே நினைத்துக் கொண்டு) தான் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்ததைக் கண்டு இறங்க முற்பட்டான்.

“மாமா இறங்கப் போறன்” என்று குழந்தையிடம் சொல்லியவன் அம்மா ஆங்கிலத்தில் சொன்னது (யூ சிற் தெயர் பேபி) நினைவுக்கு வரத் தானும் அப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என நினைத்து,

“அங்கிள் இஸ் கெற்றிங் டவுன். மம்மி இஸ் தெயர்” என்று சொல்லி விட்டு எழுந்தவன் குழந்தையருகில் யாரோ ஒரு பெண் அமர்வதையும் பார்த்துக்கொண்டு நடந்தான். அப்போது இவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுக் குழந்தையைத் திரும்பிப் பார்த்த அந்தத் தாயிடம்.

“பேபி இஸ் தெயர் வித் சம் லேடீஸ்” என்று சொல்லிக் கொண்டு இறங்கினான்.

அன்று மாலை இவன் திரும்ப வரும் போதும் அவர்கள் அதே பஸ்ஸில் ஏறினர். இவன் குழந்தையைப் பார்த்து ஓர் அறிமுகச் சிரிப்பை உதிர்த்த போது குழந்தை இவன் அறிமுகத்தை உணர்ந்து கொண்டதாகக் காட்டிய போதும் சிரிக்கவில்லை. குழந்தைத்தனமான ஒரு மிரட்சியுடன் அம்மாவை அணைந்து கொண்டது. அப்போது அவர்களுக்கு இடம் கிடைத்து விட்டதால் இவன் குழந்தைக்கு இடம் கொடுத்து அருகில் வைத்திருக்க முடியவில்லை.

மறு நாளும், இரண்டு தடவையும் இவன் அந்தக்

குழந்தையையும் தாயையும் சந்தித்தான். நிறைந்து வழியும் சனக் கூட்டத்திற்குள் அவர்கள் இருவரும் நெரிந்து கொண்டிருந்த போது இருபுறமும் நெடுக்குவாட்டில் நீண்டு கிடந்த சீற்களில் ஆண்களும் பெண்களுமாக நிறையப் பேர் அமர்ந்திருந்தனர்.

அந்தக் குழந்தை சங்கடப் படுவதைப் பார்த்தபோது

‘யாராவது எழுந்து இடங்கொடுக்காவிட்டாலும் அந்தக் குழந்தையை மடியில் தூக்கி வைத்திருக்கவாவது தெரியவில்லையே’

என்று இவன் வெறுப்போடு சலித்துக் கொண்டான். டம்பப் பைகளைக் குழந்தை மாதிரி மடியில் வைத்து அணைத்தபடி அமர்ந்திருக்கின்ற பெண்களை இவன் வெறுப்போடு பார்த்த போது ஓடிச் சென்று அந்தக் குழந்தையை அணைத்துத் தூக்கிவந்து மடியில் வைத்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது.

ஆனால் அப்போது அவன் முன் வாசலுக்கருகில் அமர்ந்திருந்தான். அவர்களோ பின் வாசலருகில் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

சற்று நேரத்தில் இடம் கிடைத்தது அவர்கள் உட்கார்ந்தார்கள். தாய் தன் மடியில் குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு கையிலிருந்த பையையும் தூக்கி வைத்திருந்ததினால் குழந்தையின் முகம் மறைந்தும் மறையாமலும் தென்பட்டது. இவன் ஒருவித ஏக்கத்துடன் அந்த முக தரிசனத்துக்காகக் காத்திருந்தான்.

அதற்கிடையில் இருபாலைச் சந்தி வர அவர்கள் இறங்கிக் கொண்டார்கள். இறங்கும் போது அந்த அழகு நிலா இவனைத் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு இறங்கிய போது அதில் தோன்றிய புன்னகை இவனுக்குத் திருப்தியளித்தது. ஆனால் அதே நேரம் அந்தத் தாய் இவனைப் பார்த்த பார்வையில் முறுவல் இல்லை. ஒரு வெறுப்பு இருந்ததுபோல் இவனுக்குத் தோன்றியது.

தன் குழந்தையைத் தினமும் இவன் பார்த்து மகிழ்வதை அவள் விரும்பவில்லையோ?

கண்ணூறு பட்டுவிடுமென நினைக்கிறாளோ?

அந்த ஒரு கணத்தில் இவன் குழம்பிய போதும் அவை எல்லாம் தனது பிரமையாக இருக்கலாம் என்று தன்னை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு அமைதியுற்றான்.

அதற்குப் பிறகு இரண்டு மூன்று நாட்கள் புதுவருடக் கொண்டாட்டத்தில் கழிந்து விடுகின்றன. அதனால் பஸ்ஸில் யாழ்ப்பாணம் செல்லும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை. அந்தக் குழந்தையை இன்னுமொரு தடவை பார்க்க வேண்டும். ஏதாவது பேச வேண்டுமென்று ஒரு விபரீத ஆசை - அற்ப ஆசை இவனுள் கிளர்கிறது. அதன் நிமித்தம் இன்றைய பிரயாணம் நேரம் மாற்றப்பட்டது.

ஆனால் இப்படி வந்தும் அந்தக் குழந்தையைக் காணமுடியவில்லையே என்று இவனுக்கு ஒரே ஏமாற்றம்.

ஒரு வேளை அன்றையதினம் தான் நினைத்தது போல இரண்டு மூன்று நாள் தான் ஆசையோடு பார்த்த பார்வையில் அந்தக் குழந்தைக்குக் கண்ணூறு ஏற்பட்டு ஏதாவது ஆகியிருக்குமோ என்று கவலைப்படவும் செய்தான்.

நெஞ்சு படபடத்தது.

எப்படியாவது குழந்தையைப்பற்றிய செய்தியை அறிந்துவிடவேண்டுமென்று துடித்தான்.

பஸ் நிலையத்துள் பஸ் நுழைகிறது.

நேரம் ஏழு நாற்பது.

இறங்கியவுடன் ஓடிப் போனால்தான் பஸ்சைப் பிடிக்கலாம்.

ஆனாலும் அந்தப் பெண்ணிடம் குழந்தையைப்பற்றிக் கேட்டு அறிந்துவிடவேண்டும் என்று ஒரு சலபம்.

பின் புற வாசலுக்குப் போய் அவளை இறங்க விட்டு

அடுத்ததாகத் தானும் இறங்கிக் கொண்டு

பதற்றத்துடன் --

எந்தவிதமான செய்தியையும் தாங்கிக் கொள்ளும்
திடத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு

மெல்ல விசாரிக்கிறான்.

“எங்கை இண்டைக்குக் குழந்தையைக் காணேல்லை?”

அவள் இவனை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு.

“இண்டைக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமை தானே. ‘நேர்சரி கிளாஸ்’
லீவு அதுதான் வரேல்லை, வீட்டிலை விளையாடிக்
கொண்டிருக்கிறாள்”

என்று நிதானமாகச் சொல்லி விட்டு முன்னே நகர-

இவன் அப்பாடா என்று பெரு முச்சுடன்-

வெடியைக் கொளுத்தி வைத்து விட்டுப் பயங்கரமான
சப்தத்தை எதிர்பார்த்துக் காதைப் பொத்திக் கொண்டிருக்கும்
போது அது புஸ்வாணமாகிப் போய்விட்டால் ஏற்படுகின்ற ஓர்
ஏமாற்றத்தை அனுபவித்தவன் போல,

ஆனால் அது ஒரு இன்பமான ஏமாற்றம் என எண்ணிக்
கொண்டு-

திடீரென்று ஒரு வெறுமை உணர்வுடன்

அதே நேரம் ஏதோ ஒரு நிம்மதியும் பிறக்க,

தான் போகவேண்டிய மட்டக்களப்பு பஸ் நிற்கும் இடத்தை
நோக்கி விரைந்தான்.

தினகரன் 09-11-1986

தார்மீகக் கோபங்கள் தலைதூக்குகின்றன

அவனுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அன்று வந்த கடிதம்தான் அதற்குக் காரணம். மனமெல்லாம் பூரிப்பால் நிறைந்து மலர்ந்திருந்தது. தனது நண்பர்களுக்கெல்லாம் அந்தக் கடிதத்தைக் காட்டிக் காட்டிப் பெருமிதம் அடைந்துகொண்டிருந்தான்.

ஆம்! அவன் நாடகப் போட்டியின் நடுவர்களுள் ஒருவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருப்பதை அந்தக் கடிதம் தெரிவித்தது.

அகில இலங்கைப் பாடசாலைகளின் தமிழ் மாணவர்களுக்கிடையிலான கலைப்போட்டிகள் அந்த வருடம் அவ்வூரில் நடைபெறுவதாக இருந்தது. கலை இலக்கியங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடுகொண்டிருந்த அவன் அந்த நிகழ்ச்சி அங்கு நடைபெறுவதையிட்டு மிகவும் திருப்தியடைந்திருந்தான்.

ஆனால், அவ்விழாவில் கலந்து கொண்டு நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுகளிக்கும் வாய்ப்புத் தனக்குக் கிடைக்குமோ என்பதில்தான் அவனுக்குச் சந்தேகம் இருந்தது.

அவ்வூருக்கு அவன் இடமாற்றம் பெற்று வந்து ஒரு வருடம் தானாகிறது. அவ்வூரில் அவனைத் தெரிந்தவர்கள் அல்லது அவனுக்கு அறிமுகமான பெரியவர்கள் என்று யாருமில்லை. பாடசாலைப் போட்டி நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பார்வையாளர்களாக எல்லாரையும் அனுமதிக்க மாட்டார்கள்.

எப்படியாவது யாரையேனும் “பிடித்து” ஒரு “பாஸ்” வாங்கிவிடவேண்டும் என்று ஆவலுடன் காத்திருந்தான்.

இன்றைக்கு வந்த கடிதம் அவனுக்குப் 'பாஸ்' தேடி அலையவேண்டிய அவசியத்தை இல்லாமல் செய்துவிட்டது.

அவனுக்கு வியப்பு ஒருபுறம். மகிழ்ச்சி ஒருபுறம். சிறிது நேரம் திகைத்துப் போய் நின்றுவிட்டான். மகிழ்ச்சி என்றால் அதில் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி கலந்திருந்தது. யாரையும் தேடியலையாமல் இலகுவிலே நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுகளிக்கும் வாய்ப்பு. அத்தோடு போட்டிகளில் அவன் நடுவராகவும் கலந்துகொள்ளும் சந்தர்ப்பம்.

அவனுக்கு ஓர் அங்கீகாரம் கிடைத்திருப்பதுபற்றி அவனுக்குப் பரமதிருப்தி. அவனுடைய கலை இலக்கிய ஆர்வம், ஆற்றல், ஈடுபாடு இவற்றை மதிப்பதற்கு அவ்வூரிலும் சிலர் இருக்கிறார்கள் என்ற புளகாங்கிதம் அவனை ஆட்டி வைத்தது.

நாட்கள் மெல்ல நகர்ந்தன. அவன் அவற்றை விரைந்து நகர்த்தினான்.

ஒருவாறாகப் போட்டி நாளும் வந்தது. முதலில் கீழ்ப்பிரிவு நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன. புராண இதிகாச நாடகங்கள் வரிசையில் இரண்டாவது நாடகம் மேடையேறியது.

“கர்ணன்”. இதுதான் நாடகம்.

குந்தி தேவியும் கர்ணனும் கண்ணனும் மட்டுமே பாத்திரங்கள். குந்தி தேவிதான் கர்ணனின் தாயார் என்ற உண்மையைக் கண்ணன் குந்தியிடம் வெளிப்படுத்தி அவளைக் கர்ணனிடம் அனுப்பி அதன் மூலம் பாண்டவருக்கு வெற்றிதர முயலும் முக்கிய கட்டத்தை மட்டும் எடுத்திருந்தனர். சின்னஞ்சிறு நாடகம். சின்னஞ்சிறு நடிகர்கள்.

தன்னைமறந்து நாடக நடிகர்களுடன் ஒன்றி அவர்களது நடப்பு, பாவம், வேஷப்பொருத்தம் இவற்றை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான் இவன். நிர்வாகிகளின் அனுமதியுடன் நாடகத்தின் சில பகுதிகளைப் புகைப்படம் எடுப்பதிலும் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

“கர்ணன்” நாடகத்தில் கர்ணனும் குந்திதேவியும் சந்திக்கும் காட்சியைப் படம் பிடித்தது மட்டுமல்லாமல் நாடகம் முடிந்தவுடன் அவ்விருவரையும் ஒருங்கே நிற்கவைத்தும் ஒரு புகைப்படத்தை எடுத்துக் கொண்டனர். இதையும் இவன் நன்கு அவதானித்தான். இவன் மனதில் இது ஒரு “அரிப்பை” ஏற்படுத்தியது.

கண்ணனாக நடித்தவன் புறக்கணிக்கப்பட்டது ஏன்?

உண்மையில் பார்க்கப்போனால், நாடகத்தில் முக்கிய பாகம் கண்ணனுக்குரியதுதான். நாடகத்தின் பெயர் “கர்ணன்” என்றிருந்தாலும் நாடகம் நகர்த்தப்பட்ட முறை கண்ணனையே கதாநாயகனாகக் காட்டியது. பங்கு கொண்ட மாணவர்களை எடுத்துக் கொண்டாலும்கூட கண்ணனே முதலிடம் பெறுகின்றான்.

இயல்பாகவே கரியநிறம் கொண்ட அந்தச் சிறுவன் கண்ணனுக்குரிய வேஷப் பொருத்தம் அமைந்ததோடு “துறு துறு” வென்று திறமையான நடிப்பை வெளிப்படுத்தியிருந்தான்.

“தாயே ! பாரதப் போர் நிகழ்த்தக்க முறையில்தான் காரியங்கள் நிகழ்கின்றன. ஆனால் நீ அதற்காகக் கலங்க வேண்டாம். நான் பார்த்தசாரதியாக இருக்கிறேன்”

என்று கண்ணன் குந்திக்கு ஆறுதல் சொல்லி அபயகரம் காட்டும்போது அந்தச் சிறுவனின் நடிப்பு..... ஆஹா ! அபாரம். அந்த இடத்தில், தான் நடுவர்களில் ஒருவன் என்பதை மறந்து கைதட்ட எண்ணிக் கரம் தூக்கியதை எண்ணி வெட்கினான்.

இப்போது அந்தச் சிறந்த நடிகன் புறக்கணிக்கப்பட்டபோது இவனால் தாங்க முடியவில்லை.

நாடகத்தின்போது பாராட்டுக்களைத் தெரிவிக்க முடியாமல் தனது கடமை தடுத்ததை எண்ணி வாளாதிருந்தவன் இப்போது உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்போடு கடமையைப் புறக்கணிக்கவும் தயாரானான்.

ஏன் இந்தப் பாரபட்சம்?

அந்தச் சிறுவன் ஒருவேளை வசதிசூறைந்த மாணவனோ?

புகைப்படச் செலவை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கும் மாணவர்களை மட்டும் படம் எடுக்கிறார்களோ?

பாவம் அந்தச் சிறுவனின் மனம் என்ன பாடுபடும். மற்றும் இருவரையும் படம் எடுக்கும்போது மேடையின் அருகில் நின்று ஏக்கத்துடன் பார்க்கும் அந்தச் சிறுவனின் முகம் இவனை வாட்டியது.

வேண்டுமானால் அந்தப் புகைப்படத்திற்குரிய செலவை நானே கொடுத்துவிடலாம். உடனே அவனையும் படம் எடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

பரபரப்போடு எழுமுயற்சித்தவன் திடீரெனத் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்தினான்.

‘நான் இப்போது நடுவராக இருக்கிறேன். நாடகங்களை மதிப்பீடு செய்வதைத்தவிர வேறு எந்த விவகாரத்திலும் தலையிடக்கூடிய உரிமை எனக்கில்லை. சக நடுவர்களோடுகூடப் பேச்சுவார்த்தைகள் எதையும் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. அப்படியிருக்கையில் தனிப்பட்ட ஒரு பாடசாலை மாணவன் விஷயத்தில் தலையிட்டால் எனது நடுநிலை குழம்பிவிடுமே?

‘ஒருவேளை அந்த மாணவனை ஏதாவது ஜாதி அடிப்படையில் ஒதுக்குகின்றார்களா? அவனது திறமை காரணமாக வேறு வழியில்லாமல் பாடசாலையின் நன்மைகருதி நாடகத்தில் சேர்த்துவிட்டு, “அந்தக் கீழ்சாதிப்பயலை ஏன் படமெடுக்க வேண்டும்?” என்ற எண்ணத்தில் தள்ளிவைத்து விட்டார்களோ?

அப்படியானால் அது இன்னும் எவ்வளவு பெரிய குற்றம். கேவலம் பிறப்புக் காரணமாக அந்தச் சிறுவனின் திறமைகளை மழுங்கடித்து ஒதுக்கி அவனது மனத்தைப் புண்ணாக்கலாமா இந்தச் சாதி வெறியர்கள்?

‘எப்படியும் இந்தக் கொடுமையை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும்’

வழமைபோல அவனுடைய தார்மீகக் கோபம் கிளர்ந்தெழுந்தது.

புகைப்படங்கள் எடுத்து முடிந்து புகைப்பட நிபுணர் அமர்ந்துவிட்டார். கர்ணன், கண்ணன், குந்தி இவர்களுடன் அவர்களது ஆசிரியரும் மேடையிலிருந்து இறங்குகிறார்.

அடுத்த நாடகத் திற்கான மாணவர்கள் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

“ம்! விரைந்தெழு! ஒரு சின்னஞ்சிறு குழந்தைக்கு எதிராக நிகழும் கொடுமையை எதிர்த்துப் போராடு! அந்தக் குழந்தையுள்ளத்தில் கொட்டிக்கொண்டிருக்கும் கண்ணீரைத் துடைத்துவிடு! அவன் கண்களில் மலர்ச்சியை ஏற்படுத்து! காலதாமதம் செய்யாதே!”

“முட்டாளே! சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலையைப் பற்றி ஆலோசிக்காமல் அழிவைத் தேடிக்கொள்ளாதே! நீ இப்போது நடுவர் என்ற ஸ்தானத்தில் இருக்கிறாய்!! உன்னுடைய கடமையை மறந்து விடாதே!”

இருமுனைகளில் அவனது மனம் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்தது. சில கணங்களுக்கிடையில் அவன் முடிவெடுத்தாக வேண்டும்.

இந்த நிலை அவனது ஆற்றலுக்குக் கிடைத் அங்கீகாரம். இதைச் சுலபமாக இழந்துவிடுவதா?

அவன் தன்னுடைய உணர்ச்சிகளைக் காட்டுவதன் மூலம் ஒரு நியாயத்தை நிலைநிறுத்திவிட முடியும். ஆனால் அவனுடைய நடத்தை போட்டி நிர்வாகிகளுக்கு அவன்மீது அதிருப்பதியை ஏற்படுத்திவிடக் கூடும். அல்லது அவனுக்கு அந்தக் குறிப்பிட்ட பாடசாலையுடன் ஏதோ தொடர்பு இருப்பதாக எண்ணி ஏனைய பாடசாலை ஆசிரியர்கள் போர் தொடுக்கலாம்.

எப்படியிருந்தாலும் அவன் நடுவர் பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட நேரும். அதன்மூலம் அவன் அவமானப்படுவதோடு

தனக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரத்தையும் கௌரவத்தையும் இழக்க நேரும்.

அதுமட்டுமல்ல! அவன் பார்வையாளன் என்ற ஸ்தானத்தைக்கூட இழக்கவேண்டி வரும். தொடர்ந்து மூன்று நாட்களாக நடக்கவுள்ள கலகலப்பான கலை நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து அவன் தூர விலகிச் செல்ல நேரும். தொடர்ந்து தனக்கு எதிர்காலத்தில் கிடைக்கக்கூடிய நல்வாய்ப்புக்களை இழந்துவிடநேரும். அந்த ஒரு சிறுவனுக்காக இவை யாவற்றையும் இழக்க வேண்டுமா? இந்த உணர்ச்சி அவசியம் தானா?

அவன் குழம்பினான்.

தனது சொந்தப் பேர் புகழுக்காக நியாயமான தனது உணர்ச்சிகளைக் குழி தோண்டிப் புதைக்க வேண்டுமா? ஒரு சின்னஞ்சிறிய மாணவனின் மனமகிழ்ச்சிக்கும் நல்ல எதிர்காலத்திற்கும் வழிசெய்து கொடுக்கக்கூடிய வாய்ப்பினை வீணாக்கிவிடுவதா? நியாயமான தார்மீகக் கோபங்களெல்லாம் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் காரணமாகப் பொசுங்கிப்போய் விடவேண்டியது தானா?

மனச்சாட்சியின் கேள்வி அவனை நோக்கி எழுந்தது. மாணவர்களும் ஆசிரியரும் மேடையின் கடைசிப் படியில் இறங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

“கொஞ்சம் நில்லுங்கள்”

என்று சற்று உரத்த குரலில் சொல்லிக்கொண்டு எழுந்த அவனை நிர்வாகிகளும், மற்றைய நடுவர்களும் கூடியிருந்த அனைவரும் வியப்போடு நோக்கினர்.

வீரகேசரி 16-03-1986

இரசனைகள்

அவளுக்கு ஒரே திகிலாக இருக்கிறது.

ஏன் என்று தெரியாமலே - ஏதோ ஒரு சில சிந்தனைகளை வளர்த்துக்கொண்டு அவள் திகிலடைந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

கையிலிருந்த பேனை தாளில் இங்குமங்குமாக ஊர்ந்து ஏதோ அர்த்தமற்றுக் கிறுக்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

திடீரென்று பேனையை முடிவைத்துவிட்டு மேசையிலிருந்த லாம்பை மிகக்குறைந்த அளவில் குறைத்து வைத்துவிட்டு அவள் நிமிர்கிறாள். நாடியை இருகைகளாலும் தாங்கிக்கொண்டு அண்ணாந்து மேலே கூரையை நோக்கிய வண்ணம் மௌனமாகிறாள்.

நீண்ட ஒரு பெருமூச்சு அந்த மௌனத்திற்கு எல்லைக்கோடு வரைகிறது.

லாம்பினுடைய மேல்தகட்டினூடாக-அதிலுள்ள துவாரத்தின் வழியே வருகின்ற ஒளி மேலே ஓலைக்கூரையில் வட்ட வடிவமான ஒரு மெல்லிய ஒளியை வரைந்து சுற்றியுள்ள இருட்டுக்குள் ஒரு தனி ஒளி வட்டமாக.....

மௌனத்தினால் சுற்றிவளைக்கப்பட்டுள்ள அவளது இதயத்தைப்போல.....

ஒரு கணம் கண்களைமூடித் தனது இதயத்தின் விளிம்பில் நின்று உள்ளே எட்டிப் பார்ப்பவள் போல நிதானித்துவிட்டு மெல்ல விழித்தாள்.

அந்த வெண்ணிறமாக வரையப்பட்டிருந்த வட்டமான ஒளி தெளிவாக விழும்படி லாம்பின் ஒளியைச் சிறிதே தூண்டிவிட்டு மறுபடி அந்த ஒளிவட்டத்தைச் சுற்றி விழிகளை நகரவிட்டாள்.

அந்த ஒளிவட்டத்தின் நடுவே ஓலைக் கூரையின் துவாரமொன்றினூடாக வானில் ஒரு நட்சத்திரம் கண்சிமிட்டியதை அவள் இப்போதுதான் அவதானிக்கிறாள்.

அவள் மறுபடியும் நீண்ட ஒரு பெருமூச்சு உகுத்தபடி மெல்லத் தலையைக் கவிழ்த்து மடித்த கரத்தின் மேல் வைத்துக் கொள்கிறாள்.

இன்னும் ஒரு வாரத்தின் பின் இதே நேரத்தில் அவள் தனது கணவனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு வீட்டுவாசலில் நிற்கலாம். அல்லது கணவனோடு எங்காவது போய்க் கொண்டிருக்கலாம். அல்லது ஏதாவது ஒரு திரைப்படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

ஆனால், அத்தகைய காரியங்களில் அவள் மனப்பூர்வமாகவே ஒன்றிக் கலந்துகொள்ள முடியுமா?

அல்லது இயந்திரரீதியாக இயங்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமா?

இப்படி ஒரு கேள்வியை அவள் தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டாள்.

அடுத்த வாரம் அவளுக்குத் திருமணம். சட்டரீதியாக நேற்றுமுன்தினம் அவள் ஒருவனுக்கு மனைவியாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறாள்.

இதயத்தில் பெண்மை மலர்ந்து - உடலில் பெண்மை பூரித்து இனிய கனவுகள் முகிழ்க்க ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்து சுமார் பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக அவள் தனது எதிர்காலம் பற்றி - இல்வாழ்க்கை பற்றி - எத்தனையோ கற்பனைகளை - கனவுகளைக் கண்டிருக்கிறாள். எத்தனையோ இலட்சியங்களைத் தனக்குள் வளர்த்திருக்கிறாள். ஆனால் இத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகு இந்த இருபத்தெட்டு வயதிலும் அவள் தனக்கு வரப்போகிற அதாவது நேற்றுமுன்தினம் அவளோடு சட்டரீதியாக இணைக்கப்பட்ட கணவன் எப்படி இருப்பான் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இவ்வளவு காலமும், அவள் தனக்கு வரும் கணவன் இப்படியிருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு - இப்படி இருப்பான் என்று கற்பனைகள் செய்து தன்னைத்தான் திருப்தி செய்து அவளோடு மானசீகமாக வாழ்ந்தும் இருக்கிறாள்.

ஆனால் இன்றைக்கு அவளது சிந்தனையின்போது அந்த வழமையான மானசீக சுகத்தை அவள் அனுபவிக்க முடியவில்லை.

அவனுடைய இயல்புகள் எப்படி இருக்கும்? தன்னோடு அவன் நடத்தவிருக்கும் வாழ்க்கை எப்படி அமையும்?

என்ற கேள்விகளுக்கு சுகமான கற்பனைகளில் விடை கண்டுபிடிக்க அவளால் முடியவில்லை.

அவள் தன்னையுமறியாமல் சில எதிர்மறையான விடைகளையே இந்த வினாக்களுக்கு விடைகளாக உருவகப்படுத்தித் தான் முன்பு எதிர்பார்த்த - கற்பனையில் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்குப் புறம்பான ஓர் எதிர்மறை வாழ்க்கை தனக்குக் கிடைத்துவிடுமோ என்ற ஒரு திகிலில் ஆழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

சில அதீதமான முன்னுணர்வுகள், தீர்க்கதரிசனமான சில உணர்வுகள் பற்றி அவள் படித்திருக்கிறாள்.

அப்படி, தான் பயந்துகொண்டிருப்பது போலவே நடந்துவிடக்கூடும், அதனைத் தெரிவிக்கின்ற முன்னுணர்வுதான் தன்னுடைய கற்பனைகள் என்று அவள் எண்ணி நடுங்கினாள்.

அது அவனுடைய திகிலுக்குப் பின்னணியாக அமைந்து அதனைப் பெருப்பித்துக் காட்டியது.

தன்னுடைய அந்தத் திகிலிற்கு உடந்தையாக அமைந்த ஒவ்வொரு காரணத்தையும் அவளது மனம் ஆராய்கிறது.

இந்தத் திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகளுக்கு முன்பு அவள் தனது கணவனை ஒருபோதும் சந்தித்ததில்லை.

அவனுடைய வாழ்க்கைப் பாதை ஒருவகையானதும் தனது பாதை வேறாகவும் அமையக்கூடும்.

இரு பாதைகளும் எப்படி ஒன்றாக முடியும்?

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான இரசனைகள்- விருப்பவெறுப்புக்கள் - குண இயல்புகள் இருக்கலாம். அவை எந்த ரீதியில் ஒன்றுபடமுடியும்?

அதே நேரத்தில், நாற்றுக்கு நாற்பது வீதமானவர்களாவது முன்பின் தெரியாதவர்களுக்குத் திடீரென்று கழுத்தை நீட்டி அவர்களுடன் வாழ்நாள் பூராவும் வாழ்ந்துவிடுகிறார்கள் என்ற உண்மையை அவள் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருந்துவிடவில்லை.

ஆனால், அந்தத் திருமணத்தின்பின் இருவரது இரசனைகளும் ஒன்றாக அமைந்து, ஒரே வாழ்க்கைப் பாதையில் இணைந்து நடைபோட்டவர்கள் அல்லது நடைபோடுபவர்கள் விரல்விட்டு எண்ணிவிடக் கூடியவர்கள்தான் என்பது அவளது எண்ணம்.

மற்றவர்கள், ஒருவருக்காக மற்றவர் தமது இரசனைகளை மாற்றி, வாழ்க்கை முறைகளை வேறுபடுத்தித் தமது விருப்பு வெறுப்புகளைத் தியாகம் செய்து, தமது இணையின் பாதையில் பின்செல்பவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

அதிலும் பெரும்பாலும் பெண்களே ஆண்களுக்காகத் தமது இரசனைகளைத் தியாகம் செய்து அவர்களது இன்பத்திற்காக வாழ்வதையே தமது கடமையாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஓ! இது எவ்வளவு பரிதாபமான வாழ்கை!

தனக்கென்று தனித்துவமான ரசனைகள் - வாழ்க்கை முறைகள் - விருப்பு வெறுப்புக்கள் இல்லாமல் வாழ நேருமானால்.....

இப்படி ஒரு திருமணபந்தம் அவசியம்தானா?

இந்த இருபத்தெட்டு வயதுக் காலத்தில் உடலியல் ரீதியாக மட்டுமல்ல - உளவியல் ரீதியாகவும் - சமூகவாழ்க்கை அமைப்பு முறைகளாலும்கூடத் திருமண பந்தத்தின் அவசியத்தை அவள் நன்றாக உணர்ந்திருக்கின்றாள்.

ஆனால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவள் மானசீகமான இந்தச் சிந்தனையின்போது திருமணம் பற்றிச் சற்று அலட்சியமாகவே நினைக்க முற்படுகிறாள்.

முன்பின் அறிமுகமில்லாத இருவர் இல்வாழ்க்கை என்ற ஒரே சகடத்தில் பூட்டப்படும்போது சில வேளைகளில் ஒவ்வாமை காரணமாகப் பல வாழ்க்கைச் சகடங்கள் முறிந்து விழுவதை அவள் அறிந்திருக்கின்றாள்.

இன்னும்பல, ஒருவரின் தியாகத்தினால்-விட்டுக் கொடுத்தலினால் - மற்றவரைத் தொடர்ந்து வாழ்க்கை மெதுவாகச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றது.

மிகச் சிலருடைய வாழ்க்கை மட்டுமே பரஸ்பரம் புரிந்துகொள்ளலோடு இருவரும் ஒரே பாதையில் தொடர்ந்து செல்கின்ற வண்டியாக அமைகிறது.

தன்னுடைய வாழ்க்கை அப்படி அமையாமல் போய் விடுமோ என்றுதான் அவளுக்குத் திகிலாக இருக்கிறது.

கையில் தபால் கிடைத்து விட்டபிறகும் கூட அதைப் பிரித்துப் பார்ப்பதற்கு முன் அதன் கையெழுத்திலிருந்தும் திகதி முத்திரையிலிருந்தும் எழுதியவர் யாரென்று அறிய முற்படுகின்ற ஒருவரை விநோதமான மனப்பான்மை போல,

இன்னும் ஒரு வாரத்தில் நடைபெறும் திருமணத்திற்குப் பிறகு தான் ஆரம்பிக்கவிருக்கும் இல்வாழ்க்கை

எப்படியிருக்கக்கூடும் என்று அதற்கிடையில் ஏற்படுகின்ற விநோதமான கற்பனைகளால் ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தது அவள் மனம்.

ஒரேவிதமான மனப்பாங்கும் - ஒரே இரசனைகளுமுடைய இருவர்தான் திருமணப்பந்தத்தில் ஈடுபட்டு மகிழ்வடைய முடியுமென்றால், இதுவரையில் தனது இரசனைகளோடு ஒத்த இரசனைகளுடைய ஒரு பங்காளரைத் தானாகவே தேர்ந்தெடுத்திருக்கலாம்.

அவள் உத்தியோகம் பார்க்கும் ஒரு பெண்ணாக - சமூக அந்தஸ்துடையவளாக இருப்பதோடு நிறையப் பொது விஷயங்களிலும் தொடர்புகொண்டிருந்திருக்கிறாள். இந்த வசதிகள் மூலம் அவள் தன்னோடு ஒத்த இரசனையுள்ள - தனக்குப் பிடித்த ஒருவரைத் தேடியிருக்க முடியும். ஆனால் அப்படி நடக்கவில்லை.

அது ஏன்?

தான் கலந்து பழகிய சிலரோடு விரும்பி நெருங்கிப் பழகியும் - வேறுசிலரை அவள் ஒதுக்கியும் நடந்திருக்கிறாள். ஆனால் ஒருபோதாவது அவர்களில் ஒருவரையாவது அவள் தனது எதிர்கால வாழ்க்கைத் துணைவனாகக் கற்பனை செய்துகூடப் பார்த்ததில்லை.

ஒருவேளை 'காதல்' என்பது இன்று மிகவும் மலினப் படுத்தப்பட்டு விட்டதால் காதலிப்பதன் மூலம் தனது தனித்துவம்மிக்க - தன்னை மிகவும் உயர்ந்தவளாகப் பாவித்துவந்த அந்த பிம்பம் சிதைந்துவிடலாம் என்று அவள் நினைத்திருக்கக்கூடும்.

இப்போது நடக்கின்ற தனது இந்தத் திருமணத்தின் அடிப்படைகளை அவள் நினைத்துப் பார்க்கின்றாள்.

முப்பது வயதான அவள் கணவனுக்கு ஒரு தங்கை திருமணத்திற்குக் காத்திருக்கிறாள். அவளுக்குத் திருமணம் செய்ய வேண்டிய செலவுக்காக இவர்களிடம் இருந்து அவள்

நிறையச் சீதனம் எதிர்பார்க்கிறான். இவர்களிடம் போதிய வசதிகள் இல்லை.

அவளுடைய இத் திருமணத்தை எப்படியாவது நடத்திவிடவேண்டும் என்பதற்காக இருபத்துநாலே வயதான இவளுடைய தம்பிக்குக் கொழுத்த சீதனத்துடன் கல்யாணம் பேசுகின்றனர் இவளது பெற்றோர். அந்தத் திருமணப் பதிவும் நேற்று முன்தினம் நடைபெற்றது.

இந்தத் திருமணங்களின் அடிப்படை சீதனம். சீதனத்தின் அடிப்படை எப்படியாவது ஒரு குமர் கரைசேர்ந்துவிட வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணம். இவளது கணவருக்கு தனது தங்கையின் திருமணம் நடக்கவேண்டிய அவசரமும் அதற்குப் பொருள் வேண்டுமென்ற அவசியமும் துணைகூட்ட இத்திருமணம் நடக்கிறது.

ஆக, இவள் எப்படி இருப்பாள் என்பது பற்றி அவனுக்கு அதிக அக்கறை இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை.

ஏதோ உண்டோம் உறங்கினோம் என்று வாழ்வதா வாழ்க்கை?

அதில் எத்தனை எதிர்பார்ப்புக்கள், கற்பனைகள், இன்ப துன்பங்கள்.....

ஓ! வாழ்க்கைக்கு எத்தனை அர்த்தம் இருக்கிறது. அதனை வெறுமனே வாழ்ந்துவிட முடியுமா?

இவளது திருமணம் நடக்கவேண்டுமென்ற ஒரே காரணத்துக்காக இவள் தம்பி அவசரமாகத் திருமணம் செய்கின்றான். அவன் தான் தொடர்புகொண்டுள்ள கலை - இலக்கிய உலகம் என்கின்ற பரந்த உலகில் - அவனது பல விசிறிகள் எட்டிப்பிடிப்பதற்கு முயல்கின்ற நட்சத்திரமாக ஜோலிக்கின்றான். அவர்களுக்குள் ஒருத்தியைத் தெரிவுசெய்தால் ஒத்த இரசனைகளுடன் எவ்வளவு இனிமையாக வாழலாம். ஆனால் இப்போது பதினெட்டே வயதான ஒரு சிறு பெண்ணை - வெறுமனே கல் லூரியில் படிக்கும் ஒரு மாணவியை

மணந்துகொண்டு தன் வாழ்க்கையை எப்படி நடத்தப் போகிறான்?

அவள் முகத்தை அழுந்தத் துடைத்துக்கொண்டு அந்த விளக்கின் சுடரொளியைப் பார்க்கிறாள்.

அந்த ஒளிச்சுடரின் மத்தியிலிருந்து அவளது கணவன் புன்னகைப்பதாக ஒரு கற்பனை செய்கிறாள். மறுகணம் அந்தக் கற்பனைமூலம் அவள் நாணம் அடைந்து முகம் சிவக்க மெல்லிய புன்னகையோடு தலைகுனிகிறாள்.

தான்கூடச் சாதாரண சராசரிப் பெண்களைப்போல மிகச் சாதாரணமான கற்பனைகளை உருவாக்கவும், அதுவும் இந்த வயதில்கூட அத்தகைய கற்பனைகள்மூலம் முகம் சிவக்கத் தலைகுனிய முடிகிறதே என்று நினைத்தபோது அவளுக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

படிப்புகள், பட்டங்கள், அந்தஸ்துகள் என்பன உயர்ந்தவையாகவும், வயது அநுபவம், அறிவு ஆகியவை அதிகமாகவும் இருந்தாலும் தானும் பெண்தானே என்பதை எண்ணும்போது அவளுக்குச் சிரிப்பும் வந்தது.

சற்று முன்னர் தான் செய்த விசித்திரமான கற்பனைகளும், விபரீதமான ஆராய்ச்சிகளும் அவளை வெட்கமுற வைத்தன.

புதிதாக ஒரு பெண்ணால் தத்தெடுக்கப்பட்ட குழந்தை சில நாட்கள் முரண்டு பண்ணினாலும்கூட மிகச் சில நாட்களிலேயே தனது சொந்தத் தாயாகவே அவளைக் கருதி வாழ்வதுபோலவே, நமது திருமணவாழ்க்கையிலும் வேறுபட்ட இரசனையுள்ள இருவர் இணையும்போது ஆரம்பத்தில் முரண்படும் அந்த இரசனை வேறுபாடே பின்பு அவர்களை இணையவும் வைக்கலாம் என்று எதிர்மறையான நியாயங்களையும் அவள் மனம் அசைபோடுகிறது.

இரசனை இரசனை என்கின்றோமே, இரசனை மட்டுமா வாழ்க்கை.

வாழ்க்கையை ஒரு வகை வெறியோடு வாழ்ந்து

கோப்பாய் சிவம் சிறுகதைகள்

151

தீர்ப்பதுதானே இரசனை.

தனித்துவம் என்கிறோமே. அது என்ன?

ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை கணவனோடு இணைக்கப்படும்போது அங்கு ஒரு புதிய வாழ்க்கைத் தத்துவமே முகிழ்க்கிறதல்லவா?

அதற்கு இசைவது தானே பெண்ணின் தனித்துவம்?

அவள் தனது பெண்மைக்கே உரிய முறையில் தனது சிந்தனைகளைத் திசைமாற்றிச் சிந்திக்கிறாள்.

தான் வீண்பிரமைகளில் ஆழ்ந்து விட்டேனோ என்று எண்ணியபடி எழுந்து நடந்தாள்.

அவள் தனது தம்பியின் அறைக்குள் நுழைந்தபோது அவன் தனது எதிர்கால மனைவியின் புகைப்படத்தை எதிரில் வைத்தபடி மானசீகமான கற்பனாலோகத்தில் மூழ்கியிருந்தான். அவன் முன்னே வெள்ளைத்தாளில் ஏதோ சில கவிதைக் கிறுக்கல்கள். அவை நிச்சயமாக அந்தப் புதிய துணையைப்பற்றியதாகத்தான் இருக்கும்.

ஓ! இரசனைகள்தான் எவ்வளவு சுலபமாக வளைந்து கொடுக்கின்றன! இரசனை மட்டுமா வாழ்க்கை? அது இன்னும் விசாலமானது!.

ஈழநாடு 10-02-1980

எனக்குரிய இடம்

கண்களை மலர மலர விழித்துக் கொண்டு நாற்புறமும் தோன்றும் காட்சிகளை அவதானித்துக் கொண்டு நிதானமாக அவன் நடந்துகொண்டிருந்தான்.

புத்தம் புதியதோர் உலகம் அவன் கண்களின் முன்னே விரிந்து கொண்டிருந்தது.

அவனது இதயமும் விரிந்து, பரந்து புதிய சிந்தனைகளும், இலட்சியங்களும் நிறைந்து அவனும் ஒரு புதிய மனிதனாக நடந்துகொண்டிருக்கிறான்.

நீண்டதோர் இடைவெளியின் பின் அவன் இந்த உலகத்தைப் பார்க்கிறான். இருண்ட அறைக்குட் பல ஆண்டுகள் கழித்துவிட்டு “இனி ஒரு விதி செய் வோம்” என்று ஒரு புத்துணர்ச்சியுடன் ‘இது இனிய உலகம்’ என்ற அப்பாவித்தனமான எதிர்பார்ப்புக்களுடன் அவன் நடந்து கொண்டிருக்கிறான்.

அவன் சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி வந்துகொண்டிருக்கிறான்.

சிறை வாழ்க்கை அவனுக்குப் புதிய நம்பிக்கைகளைக் கொடுத்திருந்தது. அத்தகைய புதிய இலட்சியங்களோடு அவன் புதிய உலகைக் காணும் ஆவலுடன் வந்துகொண்டிருக்கிறான்.

அவன் ஒரு பெரிய குற்றத்தைச் செய்தவன்தான். ஓர் உயிர்க் கொலையையே செய்து அதற்காகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு அதற்கான தண்டனையை அனுபவித்துவிட்டு வருகிறான். உண்மையில் அந்தத் தண்டனை அவனுக்கு அதிகமானதுதான்.

ஏனென்றால் அவன் வேண்டுமென்று அந்தக் கொலையைச் செய்தவனல்லன். அந்த நேரத்து உணர்ச்சியிலும் அப்போது அவன் சிறிது குடிவெறியில் இருந்ததாலும்தான் அந்தத் தவறு நிகழ்ந்தது. அதனால் அது தப்பு அல்ல தவறு.

சட்டத்திற்குத் தப்பும் ஒன்றுதான், தவறும் ஒன்றுதான். ஆனாலும் நீதிபதி சற்றுக் கருணையோடு இவனை விசாரித்ததால் கைமோசக் கொலை என்று தீர்க்கப்பட்ட இவனுக்கு வழங்கக்கூடிய மிகக் குறைந்த தண்டனையையே வழங்கியிருந்தார்.

தண்டனையை இவன் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டான். தான் செய்தது பெரும் குற்றமென்று எண்ணியெண்ணி வருந்தினான். தனக்குக் கிடைத்த தண்டனை போதாது என்றுகூட எண்ணினான். தான் செய்த கொடிய பாவத்தின் தண்டனையை இப்பிறவியிலேயே அனுபவித்துத் தீர்த்துவிட வேண்டுமென்று எண்ணித்தினமும் அழுதுகொண்டிருந்தான்.

நடந்தது இதுதான்.

இவனுக்குத் திருமணமாகி நான்கைந்து வருடங்கள்தான் ஆகி இருந்தன. மூன்று குழந்தைகளுடன் வாழ்க்கையைப் பெருஞ் சிரமத்துடன் ஓட்டிக்கொண்டிருந்தான். வறுமைப் பிணி மதுவை நாட வைத்தது. கொஞ்சம் குடிப்பான். சற்று உணர்ச்சி வசப்படுவான். இவைதான் அவனிடமிருந்த குறைபாடுகள்.

இவனுடைய மனைவியின் தகப்பனாரோ பெரும் குடிகாரன். அது மட்டுமல்லாமல் ஏமாற்றுப் பேர்வழியும்கூட. இவனுக்குச் சீதனமாகத் தருகிறேன் என்று சொன்ன காணியை இவர்களுக்குத் தெரியாமலேயே விற்றுக் குடித்து முடித்திருந்தார். அது தெரிந்தபோது இவன் பொங்கி எழுந்தான். அதுவும் இவன் சேதியை அறிந்த இடம் கள்ளுக்கடை. உடனே மேலும் இரண்டு

போத்தலை வார்த்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்து சத்தம் போட்டான்.

இரண்டு குடிகாரர் மோதிக்கொண்டால் நிலமை எப்படியிருக்கும்?.

உணர்ச்சிவசப்பட்ட இவன் அருகிலிருந்த கத்தியை எடுத்தபோது கதை முடிந்தது.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் இவனுடைய வெறியும் முறிந்தது. அழுதுபுரண்டான். “மாமா” என்று கதறினான். இன்று அதிகாலை சிறைவாழ்வு முடிந்து புறப்படும்வரை அழுதுகொண்டே இருந்தான்.

அவனது கண்ணீர் அவன் இதயத்தைக் கழுவித் துடைத்தது. அவன் புதிய மனிதன் ஆனான். சிறை வாழ்க்கை அவனை மாற்றி இருந்தது.

அவன் இனிக் குடிக்கமாட்டான். உணர்ச்சிவசப்பட மாட்டான். ஒரு புதிய வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கப் போகிறான். அந்த நம்பிக்கையுடன் அவன் ஊருக்குள் நுழைந்து தன் தெருவுக்குள் நுழைகிறான்.

அதோ எதிரில் வருவது யார்? செல்லையா அல்லவா?

இவன் அவனை நோக்கி முறுவலிக்கிறான். ஆனால் இது என்ன? அவன் பேசாமல் போகிறானே. என்னை அடையாளம் காணவில்லையோ?

“செல்லையா, என்னைத் தெரியேல்லையே?” என்று ஆவலுடன் கேட்கிறான் அவன்.

“ஆர் முருகேசுவோ? எப்ப வந்தனி? இண்டைக்குத் தானோ? அப்ப சரி வரட்டே? ஒரு அவசரமான அலுவல்”

என்று அவன் இவனுடைய மறுமொழிக் குக்கூடக் காத்திராமல் ஓடுகிறான்.

என்ன தலை போகிற வேலையாக இருந்தாலும் தன்னோடு மணிக்கணக்காகப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் செல்லையா

ஏன் இன்று இப்படி ஓடுகிறான். புரியாத புதிருடன் முருகேசு நடக்கிறான்.

தெருவில் வரிசையாக இருந்த வீடுகளின் வாசல்களில் ஆங்காங்கே நிற்குகொண்டிருந்தவர்கள் இவனைக் கண்டதும் காணாதவர்களாக உள்ளே நழுவினார்கள்.

யன்னல்களிலும் வாசல்களிலும் பெண்கள் இவனை ஏதோ பயங்கர வஸ்துவைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்துவிட்டு மறைந்தார்கள்.

இவன் மனம் துணுக்குற்றது. இவர்களென்ன என்னைக் கண்டு பயப்படுகிறார்களா? அல்லது அருவருக்கிறார்களா?

முதன் முதலாக இவன் நெஞ்சம் புழுங்கியது.

“ஓ நான் சிறைசென்று வந்தவன்”

வீட்டினுள் நுழைந்தான். தாயுடன் ஒட்டிக்கொண்டு மிரள மிரள விழித்தனர் பிள்ளைகள். அவன் எதிர்பார்த்த வரவேற்பு வீட்டிலில்லை.

தன் கணவன் என்ற அன்பைவிட, தன் குடும்பத் தலைவன் என்ற மதிப்பை விட, தன் தந்தையைக் கொன்றவன் என்ற உணர்வு மனைவியிடத்தில் மேலோங்கி நின்றதை அவன் அவதானித்தான்.

உள்ளம் குமைந்தான். குழந்தைகளும் அயலவர்களும் அவனை ஒரு கொலைகாரனாய்ப் பார்த்தனர். அவன் மனத்துக்குள் அழுதான். சிறை வாழ்வில் தினமும் பெருகிப் பெருகி வற்றிப் போயிருந்த கண்ணீர் மறுபடி பெருக ஆரம்பித்தது.

“ஓ ! நான் சிறை சென்று வந்தவன்”

அன்று முழுதும் அவன் அழுதுகொண்டிருந்தான்.

மறுநாள் காலை அவன் மனதை ஒருவாறு தேற்றியபடி புறப்பட்டான். எப்படியாவது வாழ்க்கையை நகர்த்தவேண்டுமே!

முன்பு வேலை செய்த கடையில் போய் வேலை கேட்டான். முதலாளி இவனைப் பயத்தோடும் வெறுப்போடும் பார்த்தார். கையை விரித்தார். தலையைத் தொங்கப் போட்டபடி மௌனமாகத் திரும்பினான் அவன்.

“ஓ! நான் சிறைசென்று வந்தவன்”

அன்று பகல் முழுவதும் அவன் வேலை தேடிப் பல இடமும் அலைந்தான்.

“முந்தி எங்கை வேலை செய்தனி! ஏன் வேலையை விட்டனி!” என்ற கேள்வி எல்லா இடத்திலும் பிறந்தது.

“ஐயா! நான் தெரியாமல் செய்த பிழை அது. அதற்குத் தண்டனை அனுபவித்து மனம் திரும்பி வந்திட்டன். இனித் தண்டனை வேண்டாம் ஐயா!”

என்ற அவனுடைய கதறல் ஒருவர் காதிலும் விழவில்லை.

அவன் போன இடமெல்லாம் கதவுகள் மூடிக்கொண்டன.

அவனுடைய திறந்த இதயத்தினுள் நுழைந்து பார்க்க இந்தச் சமூகத்தில் எந்தத் தலைமகனும் தயாராக இல்லை.

காலை புறப்பட்டதில் இருந்து ஒரு கோப்பை தேநீர் தானும் இல்லாமல் வேலை தேடியே தீர்வது என்ற வைராக்கியத்துடன் அலைந்தவன் சோர்ந்து களைத்துவிட்டான். மாலை மங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவன் இதயம் குமுறிக் குமுறி அழுதது.

“ஓ! நான் சிறை சென்று வந்தவன்”

நேற்றுப் புலரும் பொழுதில் புதிய வாழ்வை எண்ணிப் புறப்பட்டவன் இன்று இருட்டும் பொழுதில் தன் வாழ்வு இருண்டு விட்டதை உணர்ந்தான்.

கண்களும் பசியால் இருட்டின. மனமும் இருண்டது. புதிய இலட்சியமும் நம்பிக்கைகளும் இருண்டன.

பழையமுருகேசு விழித்துக் கொண்டான். கண்ணெதிரே சாராயத் தவறணை தெரிகிறது. அவன் தன்னை இழக்கிறான்.

புதிதாகப் பிறந்த அந்த மனிதனின் மானிடம் உறங்கிவிட்டது.

மிருகம் ஒன்று விழித்துக் கொள்கிறது.

“ஓ! நான் சிறை சென்று வந்தவன். எனக்கு இங்கே இடமில்லை. இந்த உலகில், இந்தச் சமூகத்தில் எனக்கு இடமில்லை. எனக்குரிய இடம் சிறைதான். மறுபடியும் நான் அங்குதான் போகவேண்டும்.....

“அதற்கு என்னவழி?

என்னைச் சிறைக்கு அனுப்பி இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கியவரை மறு உலகிற்கு அனுப்பினால் இந்தச் சமூகம் மறுபடி என்னைச் சிறைக்கு அனுப்பி வைக்கும். அதுதான் சரி.

அந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் “உலகே மாயம்” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டு நிறை வெறியுடன், ஆனால் நிலை தவறாத நோக்கத்துடன் கையில் கத்தியுடன் நடந்துகொண்டிருக்கிறான்.

சிறை சென்று திரும்பிய குற்றவாளி முருகேசு.

தினகரன் 18-04-1982

பாவத்தின் பங்காளிகள்

அந்த 'பச்சிலேர்ஸ் டொமற்றி' அன்று கலகலத்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்தப் பகுதி அரசாங்கக் காரியாலயத்தில் வேலைசெய்யும் உத்தியோகத்தர் பலரும் அங்கு வந்து குழுமியிருந்தனர். ஒரே பாட்டும் கூத்துமாகக் கழிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு புறத்தில் தேங்காய் துருவும் சத்தமும் விறகு கொத்தும் சத்தமும் சமையல் மும்முரமாக நடப்பதைத் தெரியப்படுத்தின.

அன்று அந்த அலுவலகத்தின் வருடாந்தக் கணக்குப்பரிசோதனை யாவும் நிறைவுபெற்றதனால் அதை ஒரு சந்தோஷநாளாகக் கொண்டாட வேண்டுமென்று ஒரு பிரேரணையைக் கொண்டு வந்தவன் சிவதாசன். உடனே அதைச் சில்வா ஆமோதித்ததோடு அதற்கு ஆதரவைத் திரட்டத் தொடங்கினான்.

எஞ்சினியர் புன்முறுவலோடு ஒரு ஐம்பது ரூபாவை எடுத்துக் கொடுத்ததன் மூலம் விருந்திற்கான தமது சம்மதத்தைத் தெரிவித்தார். தலைமை லிகிதரும் தொழில் நுட்ப உத்தியோகத்தர்களும் தொடர்ந்து ஐம்பது ரூபாய்களை எடுத்தெறிந்தனர்.

பிறகென்ன? மற்ற லிகிதர்களும் தமது பங்கிற்கு இருபத்தைந்தும் பதினைந்தும் என்று போட்டஉடன் கந்தோரில் பணம் நீராக ஓடத் தொடங்கியது. வாகனங்களும் சுழன்று ஓடித்திரிந்தன.

டொமற்றியில் அரிசி, காய்கறி, தேங்காய், முட்டை, மீன் இவை எல்லாம் வந்து குவிந்தன. சமையல் தொடங்கியது.

அலுவலகத்தில் வெறும் மேசைகளின்மேல் மின்விசிறிகள் முழுவேகத்துடன் சுழன்றுகொண்டிருக்க, உத்தியோகத்தார்கள் அனைவரும் டொமற்றியில் கூடி நின்றனர்.

அவர்கள் கண்களும் தலையும் சுழலத் தொடங்கின. இப்போது சாராயம் தண்ணீராக ஓடத் தொடங்கியது.

முதலில் நான்கு போத்தல் காணும் என்று கணக்குப் பார்த்து வாங்கியது போய் அதன் பிறகு இன்னும் ஒன்று இன்னும் இரண்டு என்று ஒவ்வொருவர் கணக்கில் போத்தல்கள் வந்து கொண்டிருந்தன.

எஞ்சினியர் சமரக்கோன், பகுதி உதவியாளர் சில்வா, தலைமை லிகிதர் குமாரசிங்கம், தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்தார்கள் சிவதாசன், நந்தரத்ன, ஜயசிங்க, அபயசேகரா மற்றும் லிகிதர்கள் ஜினதாச, கனகரத்தினம், படவரைஞர் குணம் ஆகியோரும் சேர்ந்திருந்த அந்த இடத்தில் ஒரே கலகலப்புத்தான்.

சாதாரணமாகவே கலகலப்பாக இருக்குமென்றால் சாராயம் சேர்ந்து விட்டால் கேட்கவேண்டியதில்லைத்தானே.

தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளும் கலந்து குழம்பி வந்துகொண்டிருந்தன. பாட்டுக்களும் கலந்து ஒலித்தன.

அவர்கள் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருவிதமானவர்களாக இருந்தாலும் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருந்தார்கள்.

சிவதாசன் சாராயம் குடிப்பதில்லை. ஆகவே, மற்றவர்கள் குடித்து முடிக்கும்வரை காத்திருந்தான். அவனுக்குப் பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. உள்ளேஇருந்து வரும் முட்டைப்

பொரியலின் மணம் அதற்குத் தூபம் போட்டது.

அபயசேகரா மச்சம் மாமிசம் எதுவும் சாப்பிடுவதில்லை. ஆனால் நன்றாகக் குடிப்பான். அவன் குடித்துவிட்டுக் கும்மாளமிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

குணம் குடிப்பதுமில்லை, மாமிசம் சாப்பிடுவதுமில்லை. அவன் இவற்றிலிருந்து ஒதுங்கியிருந்து வேடிக்கை பார்த்தான். இன்றைய விருந்தில் குணம் அபயசேகரா இருவருக்குமாகச் சைவச்சாப்பாடு தனியே தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

“அத குக்குள் மஸ் நத்த” (இன்றைக்கு கோழி இறைச்சி இல்லையா?)

இருந்தாற்போல் ஜினதாஸவின் கேள்வி அனைவருக்கும் வாயில் நீரை ஊறவைத்தது. கனகரத்தினம் விசாரித்தார்

‘அயி? குக்குளெக் ஹிட்டியா நே’ (ஏன் கோழி ஒண்டு நிண்டுதே?)

“கோழி இப்பவும் நிக் குது தான். திருகிறதுக்குத்தான் ஒருதரும் இல்லை” கனகரத்தினத்தின் கேள்விக்குக் குமாரலிங்கம் விளக்கம் கொடுத்தார்.

“ஏன் கோழி உரிக்கிறதுக்கு ஏலாதாமோ உந் தச் சமையல் காரருக்கு?”

புரியாதவராகத் திருப்பிக் கேட்டார் கனகரத்தினம். அந்தப்பகுதிக்கு புதிதாக வந்த அவருக்கு விளக்கம் கொடுக்க முற்பட்டார் குமாரலிங்கம்.

“இல்லை கனகரத்தினம், இவங்கள் எல்லாரும் நல்லா இறைச்சி சாப்பிடுவான்கள். ஆனால், ஆடு கோழி ஒண்டையும் கொல்லமாட்டான்கள். ஆரையேன் கொண்டு கொல்லுவிச்சுப் போட்டு நல்லா விழுங்குவான்கள்”

இப்படி விளக்கம் கொடுத்த கையோடு அவர் கனகரத்தினத்திடம் சொன்னார்.

“ஏலுமெண்டால் நீங்கள் திருகிப்போட்டுக் குடுங்கோவன். நேரமெல்லே போகுது”.

“என்னாலை ஏலாது. எனக்கேன் உந்தப் பாவத்தை?” என்று விடையிறுத்தார் கனகரத்தினம்.

“அதுதான் நானும் பேசாமலிருக்கிறேன். அவங்களாரேன் செய்யட்டுமன்” என்று சொல்லி அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்த குமாரலிங்கத்தை,

“என்ன நீங்க இரண்டுபேரும் உங்கடை பாஷையிலை ஏதேதோ கதைக்கிறியள்?” என்று சிங்களத்தில் கேட்டான் சில்வா.

தங்கள் சம்பாஷணையின் சாரத்தை ஏற்ற முறையில் மாற்றியமைத்துக் கூறினார் குமாரலிங்கம்.

நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. எல்லோருக்கும் பசி வயிற்றைக் கிண்டியது. ஆனால் கோழிக்கறி இல்லாமல் சாப்பிட யாருக்கும் மனமில்லை.

ஓர் உயிரற்ற உடம்பைச் சாப்பிடுவதற்குத் தயாராக இருந்த அத்தனை பேரில் அந்த உயிரைப் போக்குவதற்குமட்டும் யாரும் தயாராக இல்லை. வேறுயாரையாவது ஏவி அந்தக் கொலையைச் செய்வதன்மூலம் அந்தப் பாவம் தங்களைத் தீண்டமாட்டாது என்கின்ற படு முட்டாள்தனமான ஒரு கருத்தோடு அப்படி ஒரு பாவியைத் தேடி அங்குமிங்கும் ஆள் அனுப்பினார்கள்.

அவர்களது துரதிர்ஷ்டம், யாரும் கிடைக்கவில்லை.

இருந்தாற்போல் எஞ்சினியர் சமரக்கோன் ஒரு புதிய ஆலோசனையைக் கொண்டுவந்தார்.

சீட்டிழுப்பு மூலம் அந்தப் ‘புனித’ கைங்கரியத்தை நிறைவேற்றும் ‘புண்ணியாத்மா’ வைத் தேர்ந்தெடுப்போம் என்பதே அந்த யோசனை.

வெறியில் சுழன்று கொண்டிருந்த தலைகளெல்லாம் அதற்குத் தலையாட்டின.

ஒரு வேளை அந்த வேலையைத் தாமே செய்யவேண்டி வரக்கூடும் என்ற யோசனையில்லாமல் அவசரமாக எல்லோரும் சம்மதித்தனர். கோழிக்கறியின் சுவையும், சாராயத்தின் வெறியும் அப்படிச் செய்ய வைத்தன.

சில்வா கடதாசித் துண்டுகளைக் கிழித் தெடுத்து வரிசையாகப் பெயர்களை எழுதத் தொடங்கினான். குமாரலிங்கம் பெயர்களைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்.

“மிஸ்டர் சமரக்கோன்..... சில்வா..... குமாரலிங்கம் ஜயசிங்க.....சிவதாசன்..... அபயசேகர....

“நா....நா.....மகே நம தாண்ட எப்பா” (இல்லை இல்லை என்றை பேர் போடவேண்டாம்) என்று அபயசேகரா கத்தியதைத் தொடர்ந்து எல்லோரும் அவனைத் திரும்பிப்பார்த்தனர்.

“ஓ. அபயசேகரா சொல்லிறது சரி, அவன்ரை பேரும் என்றை பேரும் போடத் தேவையில்லை. நாங்க ரெண்டு பேரும் இறைச்சி சாப்பிடுறதில்லை....”

என்று தமிழில் சொல்லிய குணம் அதைச் சிங்களத்திலும் மறுபடி சொன்னான்.

இதற்குச் சில்வாவிடமிருந்து பலமான மறுப்புக் கிளம்பியது. விருந்து என்று எல்லோரும் ஒன்றாக வந்த பிறகு இப்படிப் பிரித்துக் கொள்வது தவறு என்று அவன் வாதிட்டான்.

குடியில் குழம்பியிருந்த ஏனைய தலைகளும் அதற்குத் தாளம் போட்டன. எஞ்சினியரும் அதே கருத்தைச் சொன்னவுடன் வேறு வழி இல் லாமல் குணமும், அபயசேகராவும் அமைதியடைந்தனர்.

“நீங்கள் உண்மையில் புண்ணியவான்கள் என்றால் உங்கள் பெயருக்குச் சீட்டுவராது” என்று புதிய தத்துவம் பேசினான் சிவதாசன்.

எல்லோருடைய பெயர்களும் எழுதப்பட்டு ஒவ்வொரு சீட்டும் தனித்தனியே சுருட்டி ஒரு தட்டில் போடப்பட்டது. சில்வா

அடுத்த வீட்டிற்கு ஓடிப்போய் ஒரு சிறுமியைக் கூப்பிடிவந்தான்.

ஆவலோடும் நடுக்கத்தோடும் எல்லோரும் குழுமிநிற்க அந்தச்சிறுமி பிஞ்சுக் கரங்களால் ஒரு சீட்டை எடுத்து எஞ்சினியரிடம் கொடுத்துவிட்டு ஓடினாள்.

சிவந்த கண்களால் எல்லோரையும் ஒருதடவை பார்த்துவிட்டு அந்தச்சீட்டை மெதுவாகப் பிரித்து வாசித்தார் அவர்.

“குணம்!”

‘திடுப்’ என்று ஒரு கணம் நின்றிவிட்டு மறுபடி படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது குணத்தின் இதயம். அப்படியே மயக்கம் போட்டு விழுந்து விடுவேனோ என்று நினைத்தான் அவன்.

“கொல்லாமல் கொன்றதைத் தின்னாமல்” என்ற திருமுறைப் பாடலின் அடிகள் அவன் இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஓங்காரமாக அவன் செவிகளுக்குள் ஒலித்தன.

‘ஓ!’ என்று மற்றைய யாவரும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தில் கைகொட்டியபடி கூத்தாடினார்.

‘குடிவெறியும் புலாலுணவும், வாழ்வில் நினைத்தே அறியாத எனக்கு இது என்ன சோதனை’ என்று எண்ணிக் கலங்கியபடி,

“என்னை விட்டிடுங்கோ. நான் பார்ட்டிக்கும் நிற்கேல்லை. எனக்கு ஒண்டும் வேண்டாம். நான் போறன்” என்றபடி புறப்பட்டான்.

அவனைப் போகவிடவில்லை அவர்கள். எல்லோருமாக அவனைச் சூழ்ந்து நின்று தடுத்தனர்.

“எப்படியாவது இண்டைக்குக் கோழியைச் சரிப்பண்ணித் தந்தால்தான் போகலாம் என்று ‘கேரோ’ செய்தனர்.

அவன் கெஞ்சி மன்றாடினான். அவன் கெஞ்ச அவர்கள் மிஞ்சினார்கள்.

சாராயம் பருக்குவோமென்றார்கள். மீன்கறியை வாய்க்குள் திணிப்போமென்றார்கள். முட்டையை உடைத்து வாய்க்குள் ஊற்றுவோ மென்றார்கள்.

அவனால் தப்பமுடியாமல் போய்விட்டது. கோழியைக் கொலை செய்தால் அவன் தன் இஷ்டப்படி நடக்கமுடியும். அல்லது அன்றைக்கு அவன் தன்னுடைய வாழ்க்கை முறையை மாற்றி ஒரு குடிகாரனாக, ஒரு மாமிச பட்சணியாக மாற வேண்டிவரும் என்ற அளவுக்கு நிலைமை வந்துவிட்டது.

குணம் தனக்குள் சிந்தித்தான்.

“கடமையைச்செய் பலனை எதிர்பாராதே. நீ செய்யும் செயல்களின் விளைவுகள், பிரதிபலன்கள் யாவற்றையும் நீ எனக்கே அர்ப்பணித்துவிடு. உன்னைப் பாவ புண்ணியங்கள் தீண்டா”

என்ற கண்ணனின் வார்த்தைகள் அவன் காதில் ஒலித்தன.

அவன் தீர்க்கமான ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டான்.

இன்று அவன் செய்யப்போகும் பாவத்தில் அவனுக்கு எந்தவித பங்குமில்லை, எல்லாப் பாவமும் அவர்களையே சாரப்போகிறது.

மாமிசம் உண்பவர்கள் இருப்பதால்தான் உயிர்களைக் கொல்பவர்கள் உருவாகிறார்கள். உயிர்களைக்கொலை செய்பவர்கள் வேறு தொழில் இல்லாமல் அல்லது ஏதாவது நிர்ப்பந்தங்களின் பேரில் கொலை செய்வதற்குச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படலாம். ஆனால் புலாலுண்பவர்கள் புலாலை விரும்பியே உண்கிறார்கள். எனவே கொல்பவர்களுடைய பாவங்களையும் சேர்த்து உண்பவர்கள் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். அவர்களுடைய பாவங்களை அவர்களே தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நிச்சயமான தீர்மானத்துடன் கோழிச்சாவலை நோக்கி எழுந்து நடந்தான் குணம்.

ஆவலோடு அனைவரும் சுற்றிவளைத்து நின்று அந்தப்

பாவச் செயலை எப்படிச் செய்யவேண்டுமென அவனுக்கு விளக்கம் கொடுத்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் பங்குக்குரிய பாவத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

ஆயிற்று. அருவருப்போடு முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டு உடனேயே அங்கிருந்து வெளியேறிய அவனை,

“குணம் நீ சாப்பிடேல்லையே?” என்று யாரோ கேட்டார்கள்.

“நான் இன்னும் மூண்டு நாளைக்குச் சாப்பிடமாட்டன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு நடந்தான் குணம்.

ஈழமுரசு 11-03-1984.

அரங்கேறாத ஆசைகள்

“வேலவரே உமைத் தேடி ஒரு மடந்தை
விடியுமளவும் காத்திருக்கிற வகை என்ன? வேலவரே!”

அந்த பைரவிராகப் பதம் பக்கவாத்திய சகிதமாகக்
கணீரென்ற குரலில் மிதந்து வருகின்றது.

சபை கொள்ளாத கூட்டம். ஆனால், அவ்வளவு பேரும்
ஆடாமல், அசையாமல், அரவமேதுமில்லாமல் மெய்மறந்து
ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சுபாஷினி மேடையில் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இசையரசி சந்திராவின் குரலில் ஏக்கமும், கனிவுமாக
இனிமை குழைந்து நின்றது. அதன்பாவம் சுபாவின் முகத்திலும்
அபிநயங்களிலும் பிரதிபலித்தது.

திடீரென மிருதங்க வித்வானின் அழுத்தமான தீர்மானத்தில்
திடுக்குற்ற சுபாவை நோக்கிக் கலகலவென்று சிரித்தாள் அவள்
தோழி தேவகி.

மேடையையும் சபையையும் பாடகியையும் காணாமல்
திகைத்தவளைக் கிண்டல் செய்தாள் தேவகி.

“என்ன சுபா ! பகற்கனவு காணுறியோ? நானும் வந்து இவ்வளவு நேரமாய்ப் பக்கத்திலை இருக்கிறேன். கண்கள்கூட மூடாமல் முனிச்சபடி முகட்டு வளையைப் பார்த்தபடி அப்பிடி என்ன கனவு?”

வெட்கத்துடன் சிரித்தாள் சுபாஷினி. விழித்தபடியே காணும் இத்தகைய பகற்கனவு புதியதல்ல! அவள் நடனம் கற்கத் தொடங்கிய நாளிலிருந்தே இப்படி ஒரு லட்சியக் கனவு அவளுக்கு.

“என்ன காதற் கனவோ?”

கையைப்பிடித்து இழுத்தபடி காதில் குசுகுசுத்தாள் தேவகி.

“அப்படியெல்லாம் இல்லை தேவகி. காதல்கனவு காணிற பருவம்தான். எண்டாலும் எனக்கொரு இலட்சியக் கனவு இருக்கிறதாலை நான்.....”

“அதென்ன இலட்சியக் கனவோ?”

“நான் ஒரு நாட்டியப் பேரரசியாய் வந்து உலகப் புகழ்பெற்று....”

அவளது அழகிய பெரிய கண்கள் மேலும் விரிந்து முகம் கொள்ளாமல் பரந்து நிற்க, அந்தக் கண்களில் ஏக்கமும் கனவும் நீந்த சுபாஷினி சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு அந்தக் கலையில் அப்பிடி ஒரு லயிப்பு.

சின்னஞ்சிறு வயதில் வானொலிப் பாடல்களைக் கேட்டுக் கொண்டு தளிர்ப் பாதங்களைத் தூக்கி ஆடுவதும், பாடசாலையில் பாலர் நடனங்களில் அபிநயம் பிடிப்பதுமாக அவளுடைய ஆர்வம் வெளிப்பட்டபோது தனது தகுதியையும் மீறி அவளை நடன வகுப்பில் சேர்த்துவிட்டார் அவளது தந்தை.

பன்னிரண்டு வயதில் ஆரம்பமான நடனப் பயிற்சி இந்த ஏழு வருடங்களில் அவளை ஒரு திறமையான நர்த்தகியாக்கி விட்டிருந்தது. வெறும் தொழில் ரீதியாக நடனத்தைக் கற்பிக்காமல் சுபாவினுடைய ஆர்வத்தையும் ஆற்றலையுமே தனக்குக் கிட்டும்

மேலான சன்மானமாகக் கொண்டு கற்பித்தவள் கீதாஞ்சலி.

சுபாவின் குடும்பத்துடன் நெருங்கிப் பழகி அவர்களது ஏழ்மை நிலையை உணர்ந்தவள் கீதாஞ்சலி. தன்னுடைய ஏழ்மையால் தனது திறமைகள் பிரகாசிக்க முடியாமல் போய்விட்ட ஏக்கம் கீதாஞ்சலிக்கு உண்டு. தன் மாணவியாவது நன்கு பிரகாசிக்க வேண்டும் என்கின்ற நல்லெண்ணம் சுபாவின் திறமைக்கு மெருகூட்ட வகை செய்தது.

இப் போதெல் லாம் சுபாவின் இதயத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தது அவளது நடன அரங்கேற்றம் பற்றிய கனவுதான். ஓர் அரங்கேற்றம் செய்வதற்குத் தேவையானதைக் காட்டிலும் அதிக திறமையும் பயிற்சியும் சுபாவிடம் உண்டு என்று ஒருநாள் கீதாஞ்சலி கூறியது அப்படி ஒரு கனவிற்கு வித்திட்டது அவள் அடிமனத்தில்.

“தோழியர் இருவருமாக என்ன மந்திராலோசனை நடக்கிறது”

என்று கேலி பேசிக்கொண்டே வந்தாள் கீதாஞ்சலி.

“உங்கடை மாணவி கனவுலகத்திலைதான் சஞ்சரிக்கிறது வழக்கம். நான்தான் அவளைத் திரும்பவும் இந்த உலகத்துக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்றாள் தேவகி.

“அதென்ன கனவுலகம்?” என்று சிரித்தாள் கீதாஞ்சலி.

“இலட்சியக் கனவு” என்று மொழிந்த சுபா தேவகியைப்பார்த்து,

“இனி நாங்கள் ரெண்டு பேரும் கனவுலகத்துக்குப் போகப் போறம். உனக்கு அது சரிப்பட்டு வராது. நீ நடையைக் கட்டலாம்” என்று அவளைக் கிளப்பி அனுப்பிவிட்டு கீதாஞ்சலியிடம் குழைந்தாள்.

“மச்சர் என்றை அரங்கேற்றம்.....”

“சுபா, அரங்கேற்றமெண்டிறது அவ்வளவு சாதாரணமான விஷயமில்லை.....”

“நீங்க தானே டீச்சர் சொன்னநீங்கள். நான் அரங்கேற்றத்துக்கு வேண்டிய தெல்லாம் படிச்சிட்டனெண்டு.....”

சுபாவின் கண்கள் கலங்கித் துடித்தன. அழுகை வந்துவிடுவேன் என்று பயம் காட்டியது. கீதாஞ்சலிக்கு அதைப் பார்த்ததும் இரக்கமாக இருந்தது.

“அடி அசடே, நான் அதையே சொன்னான்?”

ஆதரவாக அவள் கையைப் பற்றினாள் கீதாஞ்சலி.

“உன்னுடைய திறமையைப் பற்றிச் சந்தேகப்பட ஆருக்கும் தகுதியில்லை. ஆனால், அரங்கேற்றம் எண்டிறது கலைத் திறமையை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டதல்லவே! பொருளாதாரத் தகைமையும் அதுக்கு வேணும். சுபா! நாங்கள் ஏழைகள். எங்கடை ஆற்றல்களை மற்றவர்களுக்கு வெளிப் படுத்திறதுக்குக்கூட வழியில்லாதவை நாங்கள்.....”

தன்னுடைய திறமையில் தன் குரு வைத்திருக்கும் நம்பிக்கை அவளுக்கு சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்தியது. தங்கள் ஏழ்மையின் இயலாமையை அவள் எடுத்துக்கூறினாலும் தானும் அதே வர்க்கம்தான் என்ற உணர்வோடு தனக்கு ஆதரவாகக் கதைத்த பாங்கு அவளிடம் மேலும் ஒரு நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

“என்ன டீச்சர், அரங்கேற்றத்துக்கு அவ்வளவு கனக்கச் செலவு வருமோ?... கொஞ்சம் சுருக்கமாய் எங்களாலை இயண்டளவுக்குச் செய்யலாம் தானே.”

“சுபா உன்னை கனவுகள் எனக்குத் தெரியும், ஊருலகம் புகழ்வேண்டும். பல மேடைகளில் உன்னை நிகழ்ச்சி நடக்க வேண்டும். வெளிநாடுகளுக்குப் போகவேண்டும் எண்டெல்லாம் நீ நினைக்கிறாய். அதெல்லாத்துக்கும் இந்த அரங்கேற்றம் ஒரு பிள்ளையார் சுளி மாதிரி இருக்கவேணும்தானே.

“அதினாலை பெரிய மண்டபம் ஒழுங்கு செய்ய வேணும். விளம்பரங்கள் செய்ய வேணும். “ஹொஸ்டீம்” தைக்க வேணும்,

பெரிய பிஸ்னஸ்காரர், கலாசார அமைச்சு ஆக்கள், அரசியல்வாதிகள், இவையளையெல்லாம் பிடிக்கவேணும்..... மலர் அடிக்கவேணும், கார்ட் அடிக் கவேணும்..... இப்பிடியெல்லாம் பார்த்தால் ஒரு பத்தாயிரமெண்டாலும் வேண்டாமே?”

மச்சரையே மலைத்துப் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சுபா. ஏக்கம் மிகுந்த அவள் விழிகளை உற்றுப் பார்த்தபடி மௌனமாகச் சில கணம் இருந்த கீதாஞ்சலி அவள் கரங்களைப் பற்றியபடி சொன்னாள்.

“நான் உனக்கு மச்சர் மட்டுமில்லை சுபா, உன்னை குடும்பத்திலை நெருங்கிப் பழகினவன். உங்கடை குடும்பப் பிரச்சினை எல்லாம் தெரியும். உன்னை அக்காவுக்கு இப்ப கலியாணப் பேச்சு நடக்குது. இப்ப அவவின்னை கலியாண வீட்டுக்கே அப்பா ஆயிரமாயிரமாகக் கடன்படப் போகிறார். அதுக்கிடையிலை அரங்கேற்றத்திற்கென்று இன்னொரு பத்தாயிரம் கடன்படவேண்டிய நிலையென்றால்..... நான் எப்படி சுபா..... உனக்கு அப்படியொரு ஆசையைத் தூண்டலாம்?”

“உண்மைதான் ரீச்சர், ஆனால் நான் கொஞ்சக் காசு சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன். டியூசன் கொடுத்தும் கோழிவளர்த்தும் தையல் வேலையிலுமாய்க் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ச் சேர்த்து வைச்சிருக்கிறேன்.”

“சரி சுபா, நீ வீட்டிலை கதைச்சு யோசிச்சுக்கொண்டு வா, நானும் உனக்கு அரங்கேற்றத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யிறேன்”

இருவரின் உள்ளங்களிலும் ஒரு நிறைவு தங்கப் பிரிந்தனர்.

**

**

**

அப்பா மிகுந்த சோர்வோடுதான் வீட்டுக்கு வந்தார். அம்மாவின் ஆதரவான பேச்சும் சூடான தேநீரும் அவர் ஆயாசத்தை ஓரளவு தீர்த்தன. அக்காவின் முகம் அவர் கண்களில்

பட்டபோது தமது சோர்வு ஒரு பொருட்டாகப் படவில்லை. அந்த ஏக்கம் நிறைந்த விழிகளில் இனிமை தங்க வைப்பதற்காகத் தான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும் தகும் என்று நினைத்தார்.

எல்லோருடைய கவலைகள் களைப்புக்களையும் சுபாவினுடைய கலகலப்பான பேச்சுக்களும் சிரித்த முகமும்தான் மாற்றி நிறைவளித்தன.

நேற்று வந்த கல்யாணப் பேச்சு விஷயமாய்த்தான் அப்பா போய் வந்தார். தரகர் முத்துக்குமாருவில் இவர்களுக்கு நல்ல நம்பிக்கை. அதனால்தான் அவர் கொண்டு வந்த சம்பந்தத்தில் இறங்கினார்கள்.

இப்பொழுது சீதனவிஷயத்தில்தான் சிறிது இழுபறி.

**

**

**

அரங்கேற்றத்துக்கான ஆயத்தங்கள் வலு மும்முரமாகத் தொடங்கி விட்டன. நாள் முழுவதும் நடனப் பயிற்சியிலே சுபாவின் பொழுது கழிந்தது. கீதாஞ்சலியும் தனது மற்றைய அலுவல்களை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு இவளைப் பயிற்றுவதில் முழுமுச்சாக ஈடுபட்டாள்.

“சுபா நானும் படிக்கிற காலத்திலை என்றை அரங்கேற்றத்தைப் பற்றி நிறையக் கனவு கண்டனான். ஆனால் அது நிறைவேறாமல் போட்டுது. அந்த ஏமாற்றத்தை இலகுவில் மறக்க என்னாலை முடியேல்லை. ஆனால் உன்னை அரங்கேற்றத்திலை நான் என்றை கவலையைத் தீர்த்துக் கொள்வன். இந்த நிகழ்ச்சியாலை சந்தோஷப்படுகிற முதல் ஆள் நான்தான்”

என்று பெருமையோடும் மகிழ்ச்சியோடும் சொல்லிச் சொல்லி மாய்ந்து போனாள் கீதாஞ்சலி.

சுபாஷினியின் ஆசைப்படி சங்கீத பூஷணம் சந்திரா பின்னணி பாடுவதற்குச் சம்மதித்து விட்டாள். பக்கவாத்தியக் காரர்களும் தயாராகி விட்டனர். இடையிடையே ஒத்திகைகளும் வலு மும்முரமாக நடைபெற்றுவந்தன.

சுபா மறுபடியும் கனவுலகத்தினுள் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தாள். நடனப் பயிற்சி நடைபெறும் போதே அவள் அரங்கேற்றம் நடைபெறுவதாகத்தான் நினைப்பாள்.

“என்ன தேவகி கண்டு கனநாள் ஆச்சது. வா” என்று வரவேற்றாள் சுபா.

“இஞ்ச வந்தென்ன புண்ணியம் நீ என்னைத் திரும்பியும் பார்க்கமாட்டாய். ‘தா தெய் ததிங்கிண தொம்’ எண்டு ஒரே டான்ஸ் பயித்தியத்திலை இருப்பாய்”

பொய்க் கோபத் துடன் சொன்ன தேவகியை முறைத்துவிட்டு,

“என்ன செய்யிறது தேவகி எனக்கு அப்படியொரு இலட்சிய வெறி. ஒரு மாதிரி என்றை ஆசை நிறைவேறுகிற நாள் வந்துகொண்டிருக்கு. ஆனால் நீ வந்தால்தானே நான் என்றை கற்பனையுலகத்திலையிருந்து நினைவுலகத்திற்கு வரமுடிகிறது. அதற்காகவென்றாலும் நீ வந்துபோகவேண்டும்” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தாள் சுபா.

“அதுதானே வந்திருக்கிறன். ஆனால் அங்கை பார் கார் வந்திட்டுது. உன்னை றிகேசலுக்கு ரீச்சரும், பாட்டுக்காரர் எல்லாம் வருகினம் இனி நான் என்ன கதைக்கிறது.”

“பரவாயில்லை கொஞ்சமிருந்து என்றை ஆட்டத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் போவன்”

சிறிது நேரத்தில் அவளுக்கு மிகப் பிடித்தமான அந்தப் பதம் ஒலிக்க அவள் பாதங்கள் நடனத்தில் லயிக்கின்றன.

“வேலவரே உமைத் தேடி ஒரு மடந்தை விடியுமளவும் காத்திருக்கிற வகை என்ன”

**

**

**

சுபாவின் அக்காவிற்குக் கல்யாணம் முற்றாகிவிட்டது. அடுத்த இரண்டு வாரங்களில் திருமணப் பதிவிற்கு நாள்

வைத்தாகி விட்டது. வீடுவளவும் தந்து நகையும் போட்டு முப்பதினாயிரம் ரூபா காசும் தரவேண்டும் என்று மாப்பிள்ளை வீட்டார் கேட்டிருந்தனர்.

இருக்கும் நகைகள் முழுவதையும் போட்டு இருக்கும் ஒரே வீடுவளவையும் கொடுப்பதற்கு அப்பா தயார். ஏதோ உயிர் பிரிவதற்கிடையில் உழைத்துச் சுபாவையும் எப்படியாவது கரையேற்றிவிடலாம் என்று அந்த ஏழைத் தந்தையின் நம்பிக்கை. எப்படியாவது இருப்பவற்றைக் கொடுத்து ஒரு குமரையாவது கரைசேர்த்துவிட வேண்டுமென்று அவரது ஆசை. ஆனால் அவர்கள் கேட்ட முப்பதினாயிரம் தான் அவரைத் திக்குமுக்காட வைத்தது.

தரகர் நடந்தார். அப்பா நடந்தார்.

பெண்வீட்டுக்கும் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கும் இடையில்தான்.

மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் தலைகள் பக்கவாட்டில் ஆடின. அசையாமல் நின்றன.

உச்சாணிக் கொப்பில் ஏறின, இறங்கின. மெல்ல மேலும் கீழும் ஆடின.

கடைசியில் ஒரு வாறாகப் பத்தாயிரத்துக்குச் சம்மதித்தார்கள்.

சுபாவுக்காகவும் தமது ஜீவனத்துக்காகவும் வைத்திருந்த மிச்சசொச்சக் காணிகளை ஈடுவைத்தும் கைமாற்றுக் கடன்களாகவும் திரட்டி பத்தாயிரம் புரண்டது. திருமணப் பதிவுக்கு நாளும் வைத்தாகி விட்டது.

**

**

**

இன்னும் ஒருமாதம் தான் உண்டு அரங்கேற்றத்திற்கு. அசுரசாதகம் செய்துகொண்டிருந்தாள் சுபா. பக்கவாத்தியங்கள் நல்ல ஒத்துழைப்பு. கீதாஞ்சலிக்கு மிகுந்த திருப்தி.

**

**

**

வெளியே தரகரும் அப்பாவும் விவாதிக்கும் சத்தம்

அதிகமானதால் சுபாவின் பயிற்சி தடைப்பட்டது. என்னவென்று பார்க்க வெளியே வந்தாள். அப்பாவின் முகத்தில் கவலையும் ஆத்திரமும் பீறிட்டு நின்றன.

அம்மா கண்கள் கலங்கி உதடுகள் துடிக்க நின்றிருந்தாள்.

அக்கா முகத்தைக் கவிழ்த்தபடி நின்றாள்.

திகைத்து நின்ற சுபாவிற்குத் தரகர்தான் விசயத்தை உடைத்துச் சொன்னார்.

“மாப்பிள்ளைப் பெடியன் வெளிநாட்டுக்குப் போற யோசனையிலை ஒரு ஏஜென்சிக்குப் பத்தாயிரம் ரூபா கொடுத்து ஏமாந்துபோனான் தங்கச்சி. அந்தக் கடன்கள் இப்ப அவசரமாய்த் தீர்க்கவேண்டி இருக்கிறதாலை எழுத்திலண்டு இன்னொரு பத்தாயிரம் ரூபா டொனேசனாய்த் தரவேண்டுமாம்”

“இது என்ன அநியாயம் மாமா? எல்லாம் சரி என்று நாளும் வைச்சாப்பிறகு....”

“அதுக்கென்ன தங்கச்சி செய்யிறது? நானும் சொல்லித்தான் பார்த்தனான். அவைக்கு உடனை பத்தாயிரம் வேணும். வேறு இடத்திலை இருந்தும் பேச்சுக்கால் வந்திருக்கு. அவை உடனை முற்றுச் சொல்லட்டாம்”

சுபா தந்தையைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். களையிழந்த அந்த முகத்தைப் பார்க்கமுடியாது திரும்பினாள். ஒரு கணம் நின்று நிதானித்தாள். உள்ளே விரைந்தவள் திரும்பி வந்தாள்.

“அப்பா இந்தாங்கோ இதிலை ஆறாயிரம் ரூபா இருக்கு மிச்சத்துக்கு என்றை சங்கிலியை வித்தால் காணும்”

என்று சொல்லிக் கொண்டு தன் சங்கிலியைக் கழற்றினாள்.

அப்பா திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தார்.

“உன்னை அரங்கேற்றத்திற்கு என்னம்மா செய்வாய்?”

அவர் வார்த்தைகள் குழறின. அக்கா வார்த்தைகள்

இன்றி ஓடிவந்து சுபாவின் கையைப் பிடித்தாள். அவளுக்கு அழகை வெடித்துக் கிளம்பியது. அம்மா சேலைத் தலைப்பில் முகத்தைப் புதைத்தபடி விம்மினாள்.

தரகரின் கண்கள்கூடக் கலங்கின.

சுபா நிதானமாகச் சொன்னாள்,

“அப்பா, என்றை இலட்சியம் கனவாயே இருக்கட்டும். சொன்ன நாளிலை எழுத்தை நடத்தச் சொல்லுங்கோ. நான் பொத்திப் பொத்திச் சேர்த்து வைத்திருந்த காசு இப்படியொரு நல்ல காரியத்துக்குப் பிரயோசனப்படுகிறதெண்டு எனக்குச் சந்தோஷம்.

“ஒரு பெண்ணின் நாட்டியம் அரங்கிலை ஏறுகிறதைவிட ஒரு கன்னியின் கழுத்திலை தாலி ஏறுகிறது புனிதமானது.....”

அவள் குரல் தளதளத்தது.

எங்கோ தொனவில் இருந்து அவளுக்குப் பிடித்தமான அந்த பைரவி ராகப் பதம் காற்றில் மிதந்தது.

“வேலவரே உமைத் தேடி ஒரு மடந்தை விடியுமளவும் காத்திருக்கிற வகை என்ன? வேலவரே.....”

வீரகேசரி 18-11-1984

தந்தை 'மகட்' காற்றும் உதவி

அந்தத் தொழிற்சாலை அலுவலக வாசலில் தயங்கியவாறு நிற்கின்றனர் அந்த இளம் தம்பதியினர்.

அலுவலகம் அமைதியாக இருக்கிறது. கனகராஜா மிக நிதானமாகத் தமது கடமைகளில் முழுகியிருக்கிறார். அருகில் தொழிற்சாலை இயந்திரங்கள் இயங்கும் ஓசை பெரிதாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

கனகராஜாதான் தொழிற்சாலையின் உரிமையாளர். நிர்வாகியும் அவரே. சுதந்திரமாக இயங்கும் ஒரு தனியார் துறைத் தொழில் நிறுவனம் அது.

வாசலில் ஏதோ நிழல் ஆடுவதை உணர்ந்து நிமிர்ந்த கனகராஜா இளம் தம்பதியைக் கண்டார்.

“வாங்கோ இப்படி இதிலை இருங்கோ” என்று அவர்களை அவர் வரவேற்று முன்னால் இருந்த ஆசனத்தில் அமரச் செய்தார்.

வாசலில் காவலாளி பின்னர் பியோன் என்று பலருக்குப் பல்லுக்காட்டி மணிக்கணக்கில் காத்திருந்து அதன் பிறகுதான் முதலாளியைக் காணவேண்டிவரும் என்று எதிர்பார்த்து வந்த அந்தத் தம்பதிக்கு எத்தத் தடையோ காவலோ இல்லாமல் நேரடியாக முதலாளிக்கு முன்னால் வந்திருக்க முடிந்தது பெரிய அதிசயமாக இருந்தது.

முதலாளி கொஞ்ச நேரம் தனது அலுவல்களை அவசரம் அவசரமாக முடித்துவிட்டு,

“என்ன விசேஷம் ! நீங்கள் எங்கையிருந்து வாறியள்?” என்று விசாரித்தார்.

“நான் ஆவரங்கால் சுந்தரமூர்த்தியின் மகள்.....”

“ஓ! எங்கடை சுந்தரத்தாற்றை பெடிச்சியே? மெத்தச் சந்தோஷம். இப்ப ஆவரங்காலிலை இருந்துதானே வாறியள்? அப்பா சுகமாக இருக்கிறாரா? அதுசரி எப்ப கல்யாணம் நடந்தது? எனக்குக்கூட சுந்தரம் அறிவிக்கேல்லை”

என்று சரமாரியான கேள்விகளுடன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார் கனகராஜா.

வந்திருந்தவர்களின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி. அவர்களும் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

புதுத் தம்பதிக்கான கலகலப்பு, மினுமினுப்பு, மெருகு ஒன்றையும் அவர்களிடம் காணவில்லை என்பதைக் கனகராஜா சாடையாக அவதானித்தார். ஏதோ கவலையும் வறுமையும் குடிக்கொண்ட முகங்களாக, வாட்டமும் ஆயாசமும்தான் அங்கு மேலே தெரிந்தன.

சுந்தரமூர்த்தியர் சாதாரண ஆளில்லை. சமாதான நீதவான். பெரிய சமூகசேவகர். ஓரளவு வசதி படைத்தவர். கனகராஜாவின் நண்பர். ஆனால், இப்போது சில காலமாகத் தொடர்பு விட்டுப் போயிருந்தது.

கனகராஜா கலகலப்பாகத் தங்களிடம் பேசத் தொடங்கியதும் மகிழ்ச்சியும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டதான் செய்தன அவர்களுக்கு.

ஆனால் அத்தனை கேள்விகளும் தொடர்ந்து சரமாரியாகப் பறந்து வந்தமை கொஞ்சம் திக்குமுக்காட வைத்தது.

“நாங்கள் இப்ப சாவகச்சேரியிலை இருந்து வாறம். இப்ப அங்கைதான் இருக்கிறநாங்கள்”

என்று ஒட்டுமொத்தமான பதிலைக் கூறிவிட்டு, நேரடியாக விஷயத்திற்கு நழுவினாள் அந்தப் பெண்.

“உங்கடை ‘இன்டஸ்றியிலை’ வேக்கன்ஸி இருக்கென்று கேள்விப்பட்டநாங்கள். நான் ஏ.எல். பாஸ்பண்ணிப்போட்டு

ரைப்ரைட்டிங்கும் படிச்சிட்டு இருக்கிறன். அதுதான் எனக்கும் ஒரு வேலை கிடைச்சதெண்டால்.....”

“எங்களுக்கு ஆக இரண்டு பேர்தான் பிள்ளை வேணும். அதோடை சிபார்சு அது இது எண்டெல்லாம் நான் பார்க்கிறதில்லை. நல்ல நம்பிக்கையான பிள்ளையாய்த் திறமையுள்ள பிள்ளையாய் வேணும்..... எங்கை பார்ப்பம் சேர்ட்டிபிக்கட்டுக்களை...” என்று கையை நீட்டினார்.

நம்பிக்கையோடு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு சான்றிதழ்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுத்தனர். அவற்றை வாங்கிப் பார்த்துக்கொண்டே,

“அப்பாவையும் கனகாலம் சந்திக்கேல்லை..... சுகமாய் இருக்கிறார்தானே?”

என்று மறுபடியும் வினவினார்.

அவள் தடுமாற்றத்துடன் “ஓம்” என்றாள்.

“அது சரி பிள்ளை..... மறந்திட்டன்..... போனமாசமும் ஏதோ ‘காட்’ போட்டிருந்தவர். நான் கொழும்பிலை நிண்டதிலை வரமுடியவில்லை..... பிறகும் பல சோலியிலை மறந்திட்டன்..... அதென்ன சாமத்தியச் சடங்கோ..... வீடுகுடிபூரலோ நடந்தது என்ன?”

என்று கேட்ட கனகராஜாவைப் பார்த்து மிரண்டபடி

“என்ன..... என்னெண்டு தெரியேல்லை...”

என்று இழுத்தாள் அவள்.

முதலாளி திகைப்போடு. “உதென்ன பிள்ளை ?..... அப்ப நீர்”

“நாங்கள் இப்ப அப்பாவோடை கொண்டாட்டம் இல்லை”

இதைச் சொன்னபோது ஒரு தடுமாற்றம், தயக்கம், கலக்கம், அவற்றோடு பயம் கலந்த ஒரு வெட்கமும் குமிழியிடத் தலை குனிந்திருந்தாள் அவள்.

அவன் இதில் சம்பந்தம் இல்லாதவன் போல எங்கோ தொலைவில் நோக்கியவாறு இருந்தான். இதைக் கேட்டபோது ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியை மிக இலகுவில் ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு மெல்லிய புன்சிரிப்பு உதடுகளில் இழையோட அவனை உறுத்து நோக்கினார் கனகராஜா முதலாளி. அவருக்கு இப்போது எல்லாம் புரிந்தன.

“ஓஹோ, அப்ப உங்கடை கலியாணத்துக்குப் பிறகு அவரோடை கொண்டாட்டம் இல்லையோ?”

“ஓம்”

“இது அவருக்கு விருப்பம் இல்லாத கலியாணமோ?”

“ஓம்”

“ஓ! அப்ப நீ வீட்டைவிட்டு ஓடிவந்திட்டாய்.....” என்று நேரடியான ஒரு சொற்சாட்டையைச் சொடுக்கி அவன் மேல் விசுக்கி அவளைத் துடிதுடிக்க வைத்துவிட்டு நிதானமாக அவளை நோக்கினார் கனகராஜா.

அவனுக்கு ஆத்திரம் பரபரத்தது.

‘ஓடிப் போனவள்’ என்று இவர் ஏன் குத்திக் காட்டவேண்டும். வேலைதர விருப்பம் இல்லையென்றால் இல்லையென்று சொல்லிவிடலாமே. அதற்குமேல் இந்த வீண் கதையெல்லாம் எதற்கு?

பொங்கி வழியும் ஆத்திரத்தை கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு பொறுமையாக இருந்தான் அவன். அப்படியே எழுந்து போய்விடலாமா என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.

அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாமல் முதலாளி பக்கம் திரும்பவும் முடியாமல் தத்தளித்தபடி குனிந்திருந்த அவன் முகம் சிவந்து துடித்தது. கண்களில் திரண்டுவந்த கண்ணீர் முட்டித் ததும்பியது. அவர் மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னார்.

“பிள்ளை இப்ப உன்னை அவமானப் படுத்த வேணுமெண்டோ, புண்படுத்தவேணுமெண்டோ எனக்கு ஒரு

நோக்கமும் இல்லை. நீ உன்னை அப்பருக்கு விருப்பமில்லாமல் கலியாணம் செய்ததைப்பற்றி நான் குறைசொல்லத் தயாராய் இல்லை. நீ செய்த பிழை அதல்ல. நான் உனக்கு இதை விளங்கப்படுத்திற்றுக்காகத்தான் இப்பிடிக்கைதச்சநான்”

இபடிச் சொல்லி நிறுத்திவிட்டு அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தார் முதலாளி.

இவர் என்ன சொல்ல வருகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாமல் இருவரும் அவர் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனர். அவர் தொடர்ந்தார்.

“நான்கூட என்னை அப்பாவுக்கு விருப்பமில்லாமல்தான் கலியாணம் செய்தனான். ஆனால் என்னை கையிலை நம்பிக்கை வைச்சு என்னை திறமையால்தான் படிப்படியாய் முன்னேறினனான்.

“எப்ப நீ அப்பாவை விட்டு வெளியேறினியோ அண்டைக்கே அப்பாவின்ரை நல்ல பெயரை உன்னுடைய தேவைக்குப் பயன்படுத்த உனக்கு உரிமையில்லை. அதுதான் நீ செய்த பிழை.

“நீ நேர்மையாய் ஒரு அப்பிளிக்கேசனை எனக்கு எழுது. நான் பரீட்சை வைத்து அதிலை நீ தேறினால் வேலை தாறன். உன்ரை திறமையைக் காட்டி நீ முன்னேறு. அதை நான் வரவேற்கிறன். ஆனால் உன்ரை அப்பாவின்ரை பெயரை நீ பயன்படுத்தாததை. சரி போட்டு வாங்கோ எனக்கு வேலையிருக்கு” என்று எழுந்தார் அவர்.

தினகரன் 02-03-1986

வீரகேசரி 12-10-1986

அழகு

ஊரில் நடந்த கல்யாண வீட்டிற்குக் குடும்பத்தோடு போக முடியவில்லை. போகாமல் விடவும் முடியாது. மிகவும் நெருங்கிய உறவினர்கள் வீட்டுக் கல்யாணம்.

அவனுக்குத் தனியே போகப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் அவளுக்கு பாடசாலையில் பரீட்சை சமயமென்பதால் லீவு எடுக்கவே முடியாமல் போய் விட்டது.

“இரண்டுபேரும் வேலைசெய்யிறதெண்டால் இதுதான் பெரிய கரைச்சல்” என்று அவள் புறுபுறுத்தாள்.

இவனை மட்டும் போய் வருமாறு வற்புறுத்தினாள். கடைசியில் ஒருவாறு இவன் மட்டும் புறப்பட்டுப் போனான்.

இவனது வீட்டிற்கு அருகில்தான் கல்யாண வீடு. வீட்டிலிருந்து இவனது சகோதரி, மைத்துனர், சகலன், சகோதரன், அவர் மனைவி, இளைய மைத்துனன் என்று எல்லோருமாகக் கல்யாண வீட்டில் கலந்து கொண்டதில் இவனது தனிமை உணர்வு போய்க் கலகலப்பாகக் கலந்து கொண்டான்.

ஆயிற்று, கல்யாண வீட்டின் களேபரங்கள் எல்லாம் முடிந்து இவர்கள் அனைவரும் வீடு திரும்பியபின் மாலையில் ஒரு வட்டமேஜை மாநாடு வழக்கம் போல் கூடியது.

“கல்யாணச் சாப்பாடு வலு திறம். ஆனால், சாம்பார்தான் சரியில்லை” அத்தான் விமர்சனத்தை ஆரம்பித்து வைத்தார்.

“எண்டாலும் பாயிசத்துக்கு மட்டும் நூறு மாக்ஸ் போடலாம்” இது இனிப்புப் பிரியரான இளைய மைத்துனனின் அபிப்பிராயம்.

இப்படி சாம்பாரில் ஆரம்பித்து கூறைப்புடைவை, மேளக்கச்சேரி, பந்தல், சோடனை என்று பலவற்றுக்கும் தாவிக்கடைசியில் பெண்ணைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தது.

“எண்டாலும் மாப்பிள்ளையின்றை சிமாட்டுக்குப் பொம்பிளை தோதில்லை” இது அக்காவிடமிருந்து புறப்பட்ட வார்த்தை.

“ஏன்? பொம்பிளைக்கென்ன குறை? ஆள் கொஞ்சம் நிறம் குறைவு தான். அதுக்கென்ன? கறுப்பிலை அழகில்லையே” இது இவனுடைய பதில் வாதம்.

“அக்கா சொன்னது தான் சரி. ஆள் கறுப்பு மட்டுமில்லை ஒரே வலிச்சல். கன்னம்ரெண்டும் ஒட்டிப் போய்க் கிடக்குது” என்று மைத்துனர் மறுத்த போது இவனுக்கு ஒரு மாதிரியாகி விட்டது. இவன் அதற்குப் பதிலாக....

“அது இனிமேல் மாப்பிளை வீட்டாரைப் பொறுத்தது. நல்ல வடிவாச் சாப்பிடக் குடுத்துச் சந்தோஷமாய் வைச்சிருந்தால் ஆறு மாதத்திலை ஆள் தளதளப்பாய் வந்திடலாம்” என்று சொன்ன போது,

“இவருக்குக் கண்ணாடிதான் போடவேணும். இந்தப் பொம்பிளையைப் போய் வடிவேண்டு சொல்லுறாரே” என்று இவனது சகலனும் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு வந்த பொழுது இவனுக்கு ‘ஏன்கருத்துரை சொல்ல வந்தோம்’ என்றாகி விட்டது.

‘ஒருவேளை இவர்கள் அழகு என்பதை மிகவும் அதி உன்னத நிலையிலிருந்து கணிக்கிறார்களோ?....’

எதையும் கணிப்பதில் ஒப்பீட்டு முறை இலகுவானது என்று

இவன் கருதிக் கொண்டு இறுதி முயற்சியாக,

“அதெல்லாம் போகட்டும். மாப்பிளையின்ரை சகோதரி மாரைவிட இவள் வடிவோ இல்லையோ?” என்று இவன் கேட்டான்.

“அதுகளைப் பார்த்த உடனை ஒரு லக்ஷ்மிகரமாவது இருக்குது. தளதளவென்று நல்ல நிறமாய்....”

என்று யாரோ வார்த்தைகளை நீட்டும் போது இவனுக்கு எழுந்து ஓடி விடலாம் போலிருந்தது. அவன் மனதிற்குள் குமைந்தான்.

அழகுணர்ச்சி, கலையம் சம், ரசனை எனப் பன ஒவ்வொருவருக்கும் மாறுபாடாக இருக்கும்தான். ஆனால், இவ்வளவு பேருக்கும் அழகற்றவளாகத் தெரிந்தவள் இவனுக்கு மட்டும் அழகாகத் தெரிந்ததேன்?

வெறும் தசைப்பிண்டங்களாகத் தளதளவென்று விளைந்திருப்பதும் அவித்த மாவெள்ளையாகப் பளீரிடுவதிலும் தான் அழகு இருக்கிறதோ?

அவன் மணப் பெண்ணை ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்தான்.

அந்தக் கருவிழிகள் - கரிய நிறமான அவளது முகத்திலேயே கரிய விழிகளாகப் பளபளக்கும் அந்தப் பெரிய விழிகள் - அவற்றின் படபடப்பு, அவற்றில் மிதந்து தெரியும் கனவின் லயிப்பு - நாணத்தின் சிலிர்ப்பு - இவை போதாதா அவளை அழகி என்று சொல்ல?

கொடி போன்ற அந்த மெல்லிய உடல் சரிந்து விடுமோ என்று பயப்படத் தக்கதாக அவள் மெல்ல அடியெடுத்து நடந்த அந்த நடை, பாதங்களில் விரல்கள் அமைந்திருக்கும் பாங்கு, மெல்லிய சிறிய உதடுகள் குவிந்து தாமரை மொட்டாகத் தோன்ற.... முகத்தாமரை மலரும்போது அந்த இதழ்த் தாமரையும் விரிந்து..... நிரைத்த வெண்பற்கள் பளீரிடும் போது உள்ளத்தில் ஏற்படும் சிலிர்ப்பு....

இந்த வர்ணனைகளை அவன் வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாது.

மணமகளைத் தனியே அழைத்துப் போய் தனித்தனியே ஒவ்வோர் அணுவாக ரசித்தவன் போல இப்படிச் சொல்ல முடியாது.

உள்ளத்தில் ஏற்படும் சிலிர்ப்பு என்று நினைத்தானே.... அதை இவன் வாய் விட்டுச் சொன்னால் அது பெண்சதை மீது ஆண் சதை கொள்ளும் சிலிர்ப்பாகத்தான் மற்றவர்களுக்குத் தோன்றுமே அல்லாமல் அழகினை ஆராதிக்கும் கலைஞனின் கண்களுக்கு ஒரு கணப் பார்வையில் இத்தனை விபரங்களும் தோன்றிவிடும் என்பதோ அல்லது இந்த சிலிர்ப்பின் பின்னணியி லுள்ள புனிதமான உபாசனையோ தோன்றாது என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

அழகு என்பதை அளவு கோல் கொண்டு அளந்து விட முடியுமா என்ன? 34 - 26 - 34 என்று அளந்து பார்த்து வண்ணத்தை உரைத்துப்பார்த்து, உடற் செழிப்பு, கட்டான தன்மை, கவர்ச்சி என்பவற்றை அளந்து பார்த்து விடலாம். ஆனால், உண்மையான எழில் என்பது ஒரே பார்வையில் கண்ணிழிகளைத் தாண்டிக் கருத்தினைக் கவர்ந்து இதயத் திரையில் படம் எழுதி விடுகிறது. ஏன் அது அழகாயிருக்கிறது என்பதற்குக் காரணங்களை அங்கு வரிசைப் படுத்திவிட முடியாது.

அவன் எதையும் சொல்ல வில்லை. நினைத்துக் கொண்டான். எப்படி அவர்களிடம் சொல்லலாம்?

முழு நிர்வாணமான ஒரு பெண்ணின் ஓவியத்தைக் கண்டவுடன் ஐயோ, ஆபாசம், அருவருப்பு என்று சாதாரண மக்கள் ஓடிவிடுகிறார்கள். அந்தப் படத்தைக் கண்டவுடன் அவர்களது கீழ்த்தரமான உணர்வுகள் கிளர்ந்தெழுகின்றன.

அதே ஓவியத்தை ஒரு கலைஞன் பார்த்தால் என்ன செய்கிறான்? அப்படியே நின்று விடுகிறான். அதனை அணுஅணுவாக ரசிக்கிறான். அவனது கலையுணர்வு மேலிடுகிற

தல்லாமல் உடல் வேட்கை எழவில்லை. ஒரு கலைஞனின் பார்வைக்கும் சாதாரண மனிதனின் பார்வைக்கும் இது தான் வேறுபாடு.

தன் மனத்துக்கு அவன் தானே சமாதானம் தேடிக்கொண்டு அந்த ஓரிரு கணங்களை அந்தரமான மன நிலையில் நகர்த்தும் போது அம்மா அவனை இக்கட்டிலிருந்து விடுவித்தாள்.

“ஆற்றையேன் பெண்டிலைப் பற்றி உங்களுக்கேன் உந்த ஆராய்ச்சி? விட்டிட்டு வாங்கோ தேத்தண்ணி குடிக்க” என்று அவள் அழைத்தது மாநாட்டைக் கலையவைத்தது.

ஊரிலிருந்து திரும்பி வந்தவுடன் கல்யாண வீட்டுப் புதினங்கள் சகலதையும் ஆதியோடு அந்தமாக - மாப்பிளை அழைப்பிற்கு வந்த பெண்ணின் மைத்துனி உடுத்திருந்த சேலையிலிருந்து நாதஸ்வர வித்வான் பிரமாதமாக வாசித்த ஸகானா ராகம் வரை மனைவியிடம் அளந்த இவன் மணப் பெண்ணைப் பற்றி எந்தக் கதையும் பேசவில்லை. அவளுக்கோ முதலில் அறிய வேண்டிய விஷயம் அதுவாகத்தான் இருந்தது.

“அதெல்லாம் கிடக்கட்டுமப்பா, பொம்பிளை எப்பிடி? வடிவோ?”

அவள் வலியுறுத்திக் கேட்ட போது.

“எனக்கென்னப்பா தெரியும் அதைப் பற்றி? அதை நீயே போய் பார்த்துக் கொள்” என்று சொல்லி நிறுத்தி விட்டான்.

இது அவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது. தெருவில் போகும் போது கூட சாதாரணமாக,

“அதோ ‘சிவசங்கரி’ யின்றை கதையளிலை வாறமாதிரிச் சாட்டை சாட்டையான பொம்பிளை ஒண்டு போகுது பா” என்றோ அல்லது.

“இதுகளெல்லாம் தாங்களும் பெரிய அழகியள் எண்டு பூசி மினுக்கிக் கொண்டு வருகுதுகளே...” என்றோ விமர்சனங்களை

அனாயாசமாக அள்ளி வீசுவன் இன்று மணப் பெண்ணைப் பற்றி எதுவுமே பேசாதது அவளுக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

அவனைப் பொறுத்தவரை ஏற்கெனவே நடந்து விட்ட சம்பவம் அவன் மனதைப் பாதித்து விட்டது ஒருபுறம் இருக்க இன்னொரு காரணத்தை உத்தேசித்தும் அவன் மணமகளைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டான்.

தன் மனைவி எந்தவிதமான புறத்தாக்கங்கள் - தூண்டல்கள் எதுவுமில்லாமல் சொந்த அபிப்பிராயத்தின்படி அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து விட்டு என்ன கூறுகிறாள் என்பதை அறிய வேண்டும் என்று அவன் ஆவல் கொண்டான். அவன் மனத்தினுள் நடந்த விவாதத்திற்கான தீர்ப்பு அவளுடைய அபிப்பிராயமாக இருக்கலாம் என அவன் நம்பினான். அந்த நாளும் விரைந்து வந்தது.

அடுத்த வாரம் இவர்களது குடும்பத்தவர்கள் அனைவருமாக அந்தப் புதுமணத் தம்பதிகளுக்கு விருந்துபசாரம் செய்ய உள்ளதாகவும், இவர்களை வரும்படியும் கடிதம் வந்தது

இம்முறை இருவருமே போக முடிந்தது.

விருந்து தட்புடலாக நடந்தது.

விருந்தின் களேபரம் முடிந்தவுடனேயே இவன் தனியாகத் தன் மனைவியை அழைத்து மிகவும் சீரியசாக “பொம்பினை எப்பிடி?” என்று வினாவினான்.

அவளுக்கு இப்போதும் திகைப்பு.

அன்றைக்கு அவள் கேட்ட அதே கேள்வி.

இவன் விடை சொல்லாத அதே கேள்வி!

ஏன் இவ்வளவு அவசரமாக இந்தக் கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும்.

“ஏனப்பா? ஏதேன் அழகு ராணிப் போட்டி நடத்தப் போகிறியனே?”

“பகிடியை விட்டிட்டுச் சொல்லன்”

“அவளுக்கென்ன? நல்ல வடிவான பொம்பிளை. மாப்பிளைக்கு நல்ல தோது”

இவன் முகம் திருப்தியால் மலர்ந்தது. நிம்மதியான பெரு மூச்சுடன் மறுபடி கேட்டான்.

“மாப்பிளையின்ரை சகோதரியளை விடவோ?”

“ஓ. அதுகளை விட இவள் கறுப்பாயும் வாடிப் போயும் இருக்கிறாள். எண்டாலும் ஒரு துறுதுறுப்பும் கவர்ச்சியும் இவளிலை இருக்குது”

“மெத்தச்சரி. பொம்பிளை மாப்பிளை போன உடனை உன்ரை சகோதரங்கள் எல்லாருக்கும் உ்நூ அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லு. மிச்சக்கதையை நான் பிறகு சொல்லிறன்”

என்று கூறிச் சிரித்தபடி புதிரின் முடிச்சை இறுக்கினான் இவன்.

அவள் புதிரின் வியப்போடு உள்ளே விரைந்தாள்.

இவன் முகத்தில் திருப்தியும் ஆனந்தமும் மிளிர்ந்தன.

நெஞ்சை நிமிர்த்தியபடி ராஜநடை நடந்தான் இவன்.

வீரகேசரி 24-03-1985

பைத்தியம் பிடித்த சில மனிதர்களும்.

பைத்தியம் ஆக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணும்

“
ஐயோ, என்னை அடிக்கிறாங்களே..... படுபாவிப்
பயல்கள் கொல்லிறான்களே....”

என்று ஓலமிட்டு அரற்றும் குரல்கேட்டு நான் வெளி
வாசலுக்கு வந்தேன்.

வீட்டு வாசல் முன் நிலத்தில் ஒரு பெண் தலைவிரி
கோலமாக உட்கார்ந்திருந்தாள். ஆடைகள் அலங்கோலமாகக்
கலைந்திருக்க அழுதுகொண்டு - கண்களும் முகமும் வீங்கிக்
கிடக்க - மெலிந்த தோற்றத்துடன் அவள் காணப்பட்டாள். நடுத்தர
வயதைக் கடந்திருப்பாள். அவளது அப்போதைய கோலம்
கிழவிபோலத் தோன்ற வைத்தது.

‘கேற்’ றைத் திறந்து நான் வெளியில் வந்தபோது
தூரத்தில் இரண்டொருவர் விரைந்து வருவது தெரிந்தது. இவள்
திரும்பி அவர்களைப் பார்த்து விட்டு மேலும் பலத்த குரலில்
அழுது கொண்டே மணலை அள்ளி அவர்கள் பக்கமாகத்
தூற்றிக்கொண்டு.

“நாசமறுவான்கள்! துலைஞ்சு போவாரே! என்னை ஏன்
கொல்ல வாறியள்? நான் உங்களுக்கு என்ன செய்தனான்.....”
என்று புலம்பினாள்.

அப்போதுதான் அவள் முகத்தை நன்கு கவனித்தேன்.

ஓ! அவள் எங்கள் குணமணி ரீச்சரல்லவா?

சுமார் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன் ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் நான் படித்த பொழுது எனக்கு அவள் படிப்பித்திருக்கிறாள். அதற்குப்பிறகு நான் வேறு கல்லூரிக்குப் போய், பின் உத்தியோகமாகி வெளியூர்களில் இருக்க நேர்ந்தது. இடையில் ஊர் வருகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் இரண்டொரு முறை குணமணி ரீச்சரைக் கண்டிருக்கிறேன்.

எங்களுக்குப் படிப்பிக்கின்ற காலத்தில் நல்ல அழகாக உடை உடுத்தி நாகரிகத் தோற்றத்துடன் மினு மினுப்பாக இருப்பாள். இடையில் நான் கண்டபோது மெலிந்து, கறுத்துப், பொலிவிழந்திருந்தாள்.

‘இப்போது திடீரென்று இவளுக்கு என்ன நடந்தது?’ என்று நான் நினைத்துக்கொண்டே,

“என்ன ரீச்சர்? என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டதும்,

“ஐயோ தம்பி, இவங்கள் என்னை அடிக்கிறார்கள். இஞ்சை பாரன் தடியாலை ராத்திரி முழுக்க அடி அடியெண்டு அடிச்ச தழும்புகள்” என்று சொல்லிக் கைகளைக் காட்டினாள்.

அப்போது தொலைவில் வந்துகொண்டிருந்தவர்கள் வாசலை அண்மி வந்துவிட்டார்கள். அவர்களுள் ஒருவர் குணமணி ரீச்சரின் பெறாமகன் வாசு. மற்றவர்களும் அவர்களின் உறவுக்காரர்கள்தான்.

“எழும்பு போவம். வீட்டை நட கெதியாய்”

என்று உறுக்கியபடி அவர்கள் அருகில் வர, ரீச்சர் மேலும் குழறிக்கொண்டு என் வீட்டுக் கேற்றைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள். இதற்கிடையில் அக்கம்பக்கத்தவர்களும் வந்து கூடிவிட்டார்கள். வாசு ஒரு பெரிய கம்பை எடுத்துக்கொண்டு

“வீட்டை நடக்கிறியோ இல்லை அடிச்சுக் கலைக்கிறதோ”

என்று கேட்டுக் கொண்டு கேற்றை நெருங்கினார். நான் கேற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு நடுவில் நின்றேன். அக்கம்பக்கத்தில்

நின்றவர்களில் பலர் வேடிக்கை பார்க்க, சிலர் வாசுவைத் தடுத்து நிறுத்தினர்.

வாசு கோபத்தோடு.

“இது மனிசி விசர்பிடிச்சுத் தெருவெல்லாம் அலையிறது எங்களுக்கல்லே மானக் கேடாய்க் கிடக்குது.....பேசாமல் திண்டு போட்டு வீட்டிலை கிடக்கிறதுமில்லை.....”

அப்போது எனக்கு மேலும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

‘குணமணி ரீச்சுருக்குப் பைத்தியமா? ஏன் இப்படி ஆகியது?’ என்று நான் நினைக்கையில் அக்கம்பக்கத்தில் நின்றவர்கள் பேசிக் கொண்டதிலிருந்து இரண்டொரு மாதமாக ரீச்சர் மனநிலை சரியில்லாமல் இருக்கிறாவென்று தெரிந்து கொண்டேன்.

ரீச்சர் கேற்றுக்கு இப்பால் இருந்து கண்ணீர் வடித்தவாறு.

“அறுவாங்கள், என்னைப் பைத்தியம் எண்டு சொல்லி வீட்டுக்கை பூட்டிவச்சு அடிக்கிறாங்கள். எனக்கென்ன விசரே?”

என்று கேட்டுத் தன்னை விசர் என்று சொல்லித் தனக்குக் கெட்ட பெயர் வரச் செய்தவர்கள் என்று ஊரில் உள்ள நாலைந்து ஆட்களின் பெயர்களைச் சொல்லி மண்ணை வாரி அள்ளித் தூற்றினான்.

இப்போது மறுபடியும் தடியோடும், மேலும் ஆக்கிரோஷத்தோடும் கேற்றடிக்கு வந்த வாசு என்னைத் தள்ளிவிட்டு ரீச்சரின் கையைப் பிடித்து இழுத்தார். அவள் அவலமாகக் கத்திக்கொண்டே மண்ணில் புரள்வது எனக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“இஞ்சேருங்கோ வாசு அண்ணை, அவ பைத்திய மெண்டாலும் எனக்குப் படிப்பிச்ச ரீச்சர். அவ என்னை வீட்டுக்குள்ளை இருக்கேக்கை அவவை ஒண்டும் செய்யா தையுங்கோ. அவ தன்ரைபாட்டிலை வீட்டை வந்துசேருவா, நீங்க போங்கோ”

என்று சொல்லி மறுபடியும் தடுத்தேன்.

“என்ன இருந்தாலும் அவ உன்ரை பெரியம்மாவல்லே, இப்பிடிச் செய்யாதை மேனை”

என்று யாரோ ஒரு வயதான பெண் சொல்லிக் கேட்டது.

வாசு கையை விட்டுவிட்டு நகர, ரீச்சர் நன்றி மிளிரும் கண்களுடன் ஒரு கணம் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் கேற்றைச் சாத்திவிட்டு அதனருகில் இருந்தான். தூரத்தில் தெரிந்த கோயிலை நோக்கிக் கும்பிட்டுக் கொண்டு அருகில் கோயிலை மறைத்தபடி நின்ற எல்லாரையும் விலகும்படி சைகை காட்டினான். பின்னால் நின்ற என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து.

“நீ ஏன் இதிலை நிக்கிறாய்? அங்காலை போ!” என்றான். அவளுக்காக நான் பேசப்போக அவள் என்னையே துரத்துகிறாளே என்று நினைத்துக் கொண்டாலும் தெளிவற்ற அவளது மன நிலையைப் புரிந்து கொண்டு - அவளுக்காகப் பரிந்துகொண்டு, சற்று விலகி நின்று அவளைப்பற்றிச் சிந்தித்தேன். அவளைப் பற்றிய பல தகவல்களை அங்கு கூடி நின்றவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அவளுடைய கணவன் ஒரு குடிகாரன். மனிதாபிமானம் சிறிதுமில்லாதவன். உழைப்பு எதுவும் கிடையாது. இவளுடைய உழைப்பில் குடித்துவிட்டு இவளையும் குழந்தைகளையும் வருத்துவான். இத்தகைய துன்பங்களிலிருந்து கொஞ்சம் விடுதலை பெறுவதற்கு அவளுடைய ஆசிரியத் தொழில் துணையாக இருந்தது. அழகிய பிஞ்சு முகங்களைக் காண்பதிலும் அவர்களுடன் உரையாடுவதிலும் அவள் தன் துயரங்களை ஓரளவு மறக்க முடிந்தது.

ஆனால் அதற்கும் வேட்டு விழுந்தது.

“பள்ளிக்கூடத்தில் நீ என்ன வேசையாடித் திரியிறாய்”

என்று கணவன் ஒருநாள் குடிவெறியில் கேட்டபோது அவள்

மனம் ஒரேயடியாகச் சரிந்துவிட்டது.

வாழ்க்கையில் என்ன இன்பத்தைத்தான் கண்டாள் அவள். இளவயதில் எத்தனை இன்பக் கோட்டைகளைக் கனவில் கட்டி எழுப்பியிருப்பாள். அவை அத்தனையும் சிதைந்து விட்டபின் அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

அப்போதிருந்தே மனம் பேதலித்துப் போய்த் தன்பாட்டில் பேசிக் கொள்வதும், கண்ணீர் விடுவதும், சிரிப்பதுமாக இருந்தாள். இருந்தாற் போல் எங்காவது புறப்பட்டுப் போவாள். யாரையாவது கண்டவுடன் தன் வீட்டாரைப் பற்றியும், கணவரை பற்றியும் குறை சொல்ல முற்பட்டாள்.

இவையெல்லாம் வீட்டுக்காரருக்குத் தலைகுனிவாகி விட்டது. அவளைப் பைத்தியம் என்று முடிவு கட்டினார்கள். உற்றும், சுற்றும், ஊரவர் எல்லாருமாக அவளுக்குப் பைத்தியக்காரிப் பட்டத்தைக் கட்டிவிட்டார்கள். வீட்டிற்குள் பூட்டி வைத்தார்கள். அவள் அடம்பிடித்தபோது அடித்தார்கள். இம்சை செய்தார்கள்.

இவை எல்லாம் அவள் மனத்தை மேலும் வருத்தவே அவள் உண்மையாகவே பைத்தியமாகத் தொடங்கிவிட்டாள்.

சற்று நேரத்தில் நான் வாசுவையும் கூட்டத்தினரையும் விநயமாக அப்புறப்படுத்தியபின் குணமணி ரீச்சரையும் மெல்ல வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

சில நாட்களின்பின் அவள் ஆஸ்பத்திரியில் சிகிச்சைக்காக அநுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என அறிந்தேன். ஆனால், அதனால் என் மனம் அமைதியடைந்து விடவில்லை. ஏனென்றால் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று சுகமாகித் திரும்பி வந்தவர்களையும் சிறைசென்று மனம்திருந்தி வந்தவர்களையும் ஏற்று வாழவைக்க இந்த உலகம் தயாராக இருப்பதில்லையே!

மல்லிகை ஜூன் 1979

என் அப்பாவின் மனைவியின் தம்பி

என் கணவர் என்றால்.....

ஒளவையாருக்கு வினாயகர் நேரில் காட்சி கொடுத்தாராம். ஒளவையார் பிள்ளையாரிடம் புதுமையான ஒரு வரம் கேட்டுக் கொண்டாளாம்.

தனக்கு உடனடியாக முதுமை வேண்டும் என்பதே அந்த வரம்.

அவள் புத்திசாலிதான். அவள் காலத்திலும் சீதனம், சாதி, சமயம் என்று கல்யாணப் பிரச்சனைகள் இருந்ததுபோலும். அவள் சுலபமாகப் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு கண்டு விட்டாள்.....

‘.....எனக்கும் அப்படி ஒருசக்தி இருந்தால்..... பிள்ளையார் எனக்கு முன்னால் தோன்றி அருள்கொடுத்தால் நானும் அவளைப் போலவே வரம் கேட்கவேண்டும்.

முதுமை வேண்டும். ஓ! இந்த இளமை எத்தனை பொல்லாதது..... உடல், மனம், உணர்ச்சிகள் யாவற்றிலுமே முதுமை பெற்றால்தான் இந்த சமூகத்திலிருந்து தப்பலாம்....

இல்லாவிட்டால் இப்படியே ஒவ்வொரு கல்யாணமாகப் பேசிப்பேசி.....

ஒவ்வொரு மாப்பிள்ளையாகத் தட்டிப்போக.....

நான் பெருமூச்சுகளை விட்டவாறு...

இளமை என்னை அணுஅணுவாகத் தின்றுகொண்டிருக்க

என் அழகை இந்த சமூகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ரசித்து

ஓ! எத்தனை சலிப்பான வாழ்க்கை இது!

விக்னேஸ்வரா! ஓளவையாரைப்போல் எனக் கொரு வரம்
நீ தரமாட்டாயா?

தேடுவாரற்று ஒருமூலையில் ஒதுங்கியிருந்த அந்தச்சிறிய
பிள்ளையார் கோயிலில் அவள் வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

இந்தக் கேடுகெட்ட சமூகத்திலே பெண்ணாகப்
பிறந்துவிட்ட ஒருகாரணத்தால்தான் அவள் அப்படியான
சிந்தனைகளை வளர்த்துக் கொள்ள நேர்ந்ததோ?

உண்மையில் அப்படி ஒரு வரத்தைப் பெற்றுக்
கொள்வதற்காக அவள் அங்கு வரவில்லை. ஏதோ தன்னுடைய
நாளாந்தக் கடமைகளில் ஒன்றாக அவ்வப்போது தன் வீட்டிற்கு
அருகிலுள்ள அந்தக் கோயிலுக்கும் போவது வழக்கம்.

எங்கேயோ தொலைவிலுள்ள கோயிலுக்குத்
தேடிப்போய்த்தான் தெய்வத்தைத் தரிசிக்க வேண்டுமா என்ன?

அவள் கோயிலிலிருந்து திரும்பி நடந்து கொண்டிருந்தாள்.
நடுத்தர வயதைக் கடந்துவிட்ட இரண்டு பெண்கள்
இவளைக்கடந்து எதிர்ப்புறம் சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

தலையிலிருந்து கால்வரை இவளைக் கூர்ந்து கூர்ந்து
பார்த்துப் பார்வையாலேயே அவளைத் துளைத்தெடுத்துக்கொண்டு
இதழ்க்கடையில் ஒரு கேலிப் புன்னகையையும் நெளியவிட்டுக்
கொண்டு அவர்கள் நடந்தபொழுது.....

அப்பப்பா, அந்தப் பார்வையைத் தாங்க மாட்டாமல்
இவள் அப்படியே கூனிப்போய் விட்டாள். காவாலித்தனமான
இளவட்டங்களின் நீசத்தனமான பார்வைகளில்கூட இத்தனை
தாக்கம் இருப்பதில்லை.

அந்தப் பெண்களின் பார்வையில் கேலி, கிண்டல்,
அருவருப்பு, அலட்சியம் இவையெல்லாம் கலந்திருந்தன.

அதே தெருவில் இருப்பவர்கள்தான் அவர்கள். அவர்களது 'நக்கல்' பேச்சுக்கள் இவள்காத்தில் விழாமல் இல்லை.

“பாத்தியாடி, ஒரு கழுதை வயசிருக்கும், உந்த உடம்பை வைச்சுக்கொண்டு இன்னும்கன்னி கழியாமல் இருக்குதடி. பாக்கிற பொடியள் பழுதாகாமல் என்ன செய்யுங்கள். உதுகள் கலியாணம் செய்யாமல் இப்பிடித் திரியிறதாலைதானே இப்ப நாட்டிலை பாவங்கள் மலிஞ்சிருக்குது.”

“ஓமெண்டிறன், அதுகும் ஏதும் அம்மன் கோயில், முருகன் கோயில்களுக்கெண்டாலும் போய் நேர்த்தி வைச்சுக்கும்பிடலாம். இது குமரி இந்தப்பிள்ளையார் கோயிலுக்கெல்லோ போய்க் கும்பிட்டிட்டு வருகுது. அது பாவம், தனக்கே இன்னும் கலியாணம் ஆகாமல் இருக்கிற பிள்ளையார் உதுகளின்ரை கலியாணத்தை எங்கை செய்துவைக்கப் போறார்”

பெண்பிள்ளைகளைப் பெறாத இரண்டு அதிஷ்டசாலிகள் போலும் அவர்கள். அர்த்தமில்லாமல் இப்பிடித் துக்கிரித்தனமாகப் பேசிக்கொண்டு போனார்கள். இவர்களைப்போன்ற பெண்களின் பொறுப்பற்ற தன்மைகூட இத்தகைய பல இளம் பெண்களின் வாழ்க்கைச் சீரழிவுக்குக் காரணம் என்பதை இவர்கள் சிந்திப்பதில்லை. அந்தப் பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் 'சாத்தி' யிருந்த பவுண்நகைகளின் பெறுமதியே நூறு ஏழைப் பெண்களின் சீதனத்திற்கும் திருமணச் செலவுக்கும் போதுமானது என இவள் எண்ணிக்கொண்டாள்.

இவளுடைய கவலையால்தான் இவள்தாயார் இறந்து போனாள். அவள் இறந்தும் ஏழெட்டு வருடமாகி விட்டது. இப்போது அவள் இறந்துவிட்டாள் என்ற கவலைகூட இவளுக்கும் இவள் தந்தைக்கும் ஓரளவு மறந்துவிட்டது. இப்போ இவளது தந்தைக்கு இவளது திருமணம் பற்றித்தான் ஒரேகவலை. இவளுக்கோ தன் கவலையில் தாயைப்போல் தந்தையும் போய்விடக் கூடாதே என்று கவலை.

இருபது வயதானதுமே கல்யாணப் பேச்சும் ஆரம்பமாகி விட்டது. இன்னும் முடிந்த பாடில்லை.

இப்போது தலையில் ஆங்காங்கே நரைமயிர்கள்கூடத் தலைகாட்டத் தொடங்கிவிட்டன.

ஒவ்வொரு பேச்சில் ஒவ்வொரு குறையாகத் தட்டுப் பட்டுவிடுகின்றன. முக்கியமாகப் பேசிவரும் அநேக மாப்பிளைகள் கூடவே கல்யாணத்திற்கென்று ஒவ்வொரு சகோதரிகளையும் வைத்திருக்கிறார்கள். இவர்களிடம் மாப்பிள்ளை கேட்கிறார்கள்.

ஒரு ஆண் சகோதரத்துடன் பிறக்காதது பற்றி இவள் இப்போது கவலைப்படுகிறாள்.

இப்போதெல்லாம் ஆண்கள் திருமணம் செய்வது தங்கள் சகோதரிகளைக் கல்யாணம் செய்வதற்காகத்தான் போலும் என்று அவள் நினைத்துப் பார்க்கிறாள். இவர்கள் ஒரு மாப்பிள்ளை கொடுக்க முடியாதவர்களாக இருப்பதால்தான் இவள் இன்னமும் இப்படி இருக்கிறாள்.

“உனக்குக் கல்யாணமாக வேண்டுமானால் இனி நான்தான் மாப்பிளையாக வேணும்” என்று அவள் தந்தையார் அன்றைக் கொருநாள் கேலியாக, ஆனால் உள்ளே அழுதுகொண்டே சொன்னார்.

அவருக்கென்ன நாற்பத்திரண்டு வயதுதான் மதிக்கலாம். ஐம்பத்திரண்டு வயதென்பதை யாரும் நம்பமாட்டார்கள். நல்ல தேகக்கட்டும் அழகும்.

தான் ஒரு தடையாக இருந்திராவிட்டால் அம்மா இறந்தவுடன் இவர் இன்னொரு கல்யாணம் செப்திருக்கலாமே என்று இவள் யோசித்தாள்.

கடைசியாக, அவர் கேலி செய்ததை உண்மையாக்கும் வகையில் இன்று ஒரு கல்யாணப் பேச்சு வந்திருக்கிறது.

“நல்ல மாப்பிளை ஒண்டிருக்கு பாருங்கோ. ஆனால்

நாப்பத்திரண்டு வயசிலை மாப்பிளைக்கு ஒரு சகோதரி இருக்கிறாள். அவளுக்கொரு மாப்பிளை வேணுமாம்.”

என்று கூறிய தரகர்,

“ஏன் பாருங்கோ, நீங்களே விருப்பமெண்டால் மாப்பிளையின்றை சகோதரிப் பெட்டையைக் கட்டலாம்.....”

அசந்துபோனார் இவர்.

“என்ன? நானோ?” திகைப்போடு கேட்டுக்கொண்டு தன்னையே ஒருகணம் பார்த்துக்கொண்டவர் மகளை நோக்கித் திரும்பியவர் அவள் மௌனமாகத் தலைகுனிந்தபடி எழுந்து உள்ளே போவதைக்கண்டார்.

“அவைக்கு நல்ல சம்மதம் நீங்கள் சரியெண்டால் சரிதான். இனி நல்லாய் யோசிச்சுச் சொல்லுங்கோ. நான் நாளைக்குவாறன் வந்தவர் போய்விட்டார். இவர் அசையாமல் இருந்தார்.

அவள் நன்றாக யோசித்தாள்

‘இப்படி ஒரு கல்யாணம் அவசியமா?’

‘கன்னி கழியாமல் உதுகள் உப்பிடித் திரியிறதாலை தானே நாட்டிலை பாவங்கள் மலிஞ்சிருக்குது’

தன்காதிலேயே விழுகின்ற வசைமொழிகள்.....

பெருமூச்சுக்கள்.....

தன்னையே தின்னுகிற இளமைவேகம்.....

எல்லாவற்றையும் விடத் தன் பொறுப்பிலிருந்து மீளத்துடிக்கும் தந்தையின்றிலை....

அதேநேரம் இன்னுமொரு கன்னிகழிகின்ற கைங்கரியம்.....

அப்பாவுக்கு கடைசிக்காலத்தில் ஓர் ஆறுதல்.....

அப்பாவை எப்படியும் இதற்குச் சம்மதிக்கவைக்கவேண்டும்.

அவள் நிச்சயத்துடன் தந்தையை நோக்கிநடக்கும்போது
விக்கிரமபதித்தன் கதை ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. அவள்
நினைக்கிறாள்.

என் அப்பாவின் மனைவியின் தம்பி என் கணவர்
என்றால்.....

என் மகனுக்கு என் அப்பா என்ன முறை?.....

சிரித்திரன் ஏப்ரல் 1982

அம்மாவுக்கு

உண்மை புரிந்து விட்டது

வர வரக் கூட்டம் அதிகமாகிக் கொண்டேயிருந்தது.

அம்மா சோர்வடைந்து விட்டாள். நிற்கமுடியாமல் அருகிலிருந்த தூணில் சாய்ந்தவாறு மெல்ல அமர்ந்தாள்.

எனக்கு அவளைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. மணிக்கட்டைத் திருப்பி நேரத்தைப் பார்த்துவிட்டு,

“நேரம் ஒரு மணியாகிறது” என்று கூறினேன் நான்.

அந்த வசனத்தை மிகக் கவனமாகக் கூறியிருந்த போதும் என்னையும் மீறி எனது சலிப்பு அந்த வார்த்தையில் இழையோடியது எனக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் அந்தச் சலிப்பை அதிகம் பொருட்படுத்தாமல் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு,

“இவ்வளவு தூரம் வந்தனாங்கள். இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருந்து பாத்திட்டுப் போவம்” என்றாள் அம்மா.

காலை ஏழு மணிக்கு அங்கு வந்து இவ்வளவு நேரம் காத்திருந்தும் கூட இன்னும் சலிப்பேற்படாமல் அதுவும் இந்த அறுபது வயதிலும் கூடப் பொறுமையாகக் காத்திருந்த அம்மாவைப் பார்க்க எனக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

அதீதமான அற்புத சக்திவாய்ந்த அந்த சுவாமிகளைப் பார்த்து அவரிடம் ஆசீர்வாதம் வாங்கிவிட வேண்டுமென்று அவ்வளவு ஆசை அவளுக்கு.

சென்றவாரம்தான் அந்த சுவாமிகள் இந்தியாவிலிருந்து வந்தார். அற்புதங்கள் பல செய்துகாட்டும் யோக சாதனைகளைப் பெற்றவர் என்றும் அவருக்கு உலகம் முழுவதும் ஆயிரக் கணக்கான சீடர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றும் எல்லாரும் பேசிக்கொண்டார்கள். பத்திரிகைகள் அவருடைய சாதனைகளைப் பற்றி எழுதித்தள்ளின.

நேற்று முன்தினம் பக்கத்து ஊரில் மடம் ஒன்றில் அவர் வந்திறங்கிய நேரம்முதல் அவரைப் போய்ப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று அம்மா துடிதுடித்தாள். அவளது கடைசிக்காலத்து ஆசைகளை ஏன் கெடுப்பானென்று எண்ணி இன்றைய எனது விடுமுறையைத் தியாகம் செய்தேன் நான்.

அதிகாலை மூன்று மணிக் கே எழுந்து, வீட்டுக் காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு சுவாமிகளுக்குக் கையுறையாக வெத்திலை பாக்குப் பழம் எடுத்துக்கொண்டு ஏழு மணிக்கு வந்த அவளுக்கு சுவாமியின் தரிசனம் இன்னும் கிடைக்கவில்லை.

கப்பல் போன்ற பெரிய கார் ஒன்று மடத்தின் முன்னே வந்து நின்றது. பட்டுப் பீதாம்பரங்களும் வைரவெடூரியங்களும் அழகு சாதனப் பொருட்களும் வாசனைத்திரவியங்களும் இரண்டு மனித உருவங்களுக்கு மேல் வீற்றிருந்தவாறு காரிலிருந்து இறங்கின.

சுவாமிகளைத் தரிசிக்க வந்து இடிபட்டு நெரிந்து முறிந்துகொண்டிருந்த பக்தர் கூட்டம் ஒதுங்கி வழிவிட்டது. சுவாமிகள் இருந்த அறை வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்த இரண்டொருவர் - அவர்கள்தான் அந்த மடத்தின் நிர்வாகிகளாம் - ஓடிவந்து கூழைக் கும்பிடு போட்டு வரவேற்று உள்ளே கூட்டிச் சென்றனர். பெருமூச்சுகள் பல அந்த மண்டபத்திலிருந்து எழுந்தன.

இது ஒன்று மட்டுமல்ல இதற்கு முன் இதே போலப் பல பெரிய மனிதர்கள் ஆடை நலுங்காமல் வந்து அரை நிமிட நேரத்தில் அலுவலை முடித்துக்கொண்டு போய்விட அங்கே எங்களைப்போன்றவர்கள் மணிக்கணக்கில் காத்திருக்க நேரிட்டது. மடத்து நிர்வாகிகள் வருபவர்களை அதிகாரம் பண்ணி

வந்திருப்பவர்களில் பெரிய மனிதர்களாகவும் தமக்கு வேண்டியவர்களாகவும் உள்ளவர்களை அழைத்து விஷயத்தை முடித்து அனுப்பிவிட்டு மற்றவர்களைக் காக்கவைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

‘எத்தனையோ யோகசாதனைகளையும் அற்புதங்களையும் நடத்தி உலகப் புகழ்பெற்ற துறவிக்கு இங்கே என் அம்மாவைப் போன்ற பல வயோதிபர்களும், நோயாளிகளும் மணிக்கணக்கில் காத்திருப்பதை அறியும் சக்திமட்டும் ஏன் இல்லாமல் போனது?’ என்று நான் நினைத்துக்கொண்டேன்.

அந்த நிர்வாகிகளின் நியாயமற்ற இந்தச் செய்கைகளும் அவற்றைக் கண்டும் பொங்கி எழ முயலாத பக்தகோடிகளும்....

இதை எல்லாம் பார்க்கிறபோது எனக்கு அங்கு நிலவிய பக்திச் சூழ்நிலையையும் மீறி ஆத்திரம்தான் வந்தது.

“அம்மா பசிக்குது” என்று முனகியபடி ஒரு கிழட்டுப் பிச்சைக்காரி வாடி, மெலிந்து வற்றிய தோற்றத்துடன் நடக்கவும் தஞ்சமின்றி அருகே நின்று கையை நீட்டினாள்.

எனக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. அம்மாவின் கையிலிருந்த வாழைப்பழங்களில் சிலவற்றைப் பிய்த்து எடுத்து அந்தக் கிழவியின் கையில் கொடுத்தேன்.

அம்மா இதற்கு என்ன சொல்வாளோ என்ற அச்சத்தோடு நான் அவளைப்பார்த்தபோது பிச்சைக்காரி,

“நீங்க நல்லாயிருக்கணும்மா. தம்பி பெரிய உத்தியோகத்தில் இருக்கோணும். சாமி உங்களைக் காப்பாத்தட்டும்”

என்று மகிழ்ச்சியில் நாத்தழதழக்கக் கூறியபடி உடனே அந்த வாழைப் பழங்களைச் சாப்பிடத் தொடங்கினாள்.

திடீரென்று அம்மா எழுந்தாள்.

“இந்தாணை ஆச்சி, இதையும் சாப்பிடு”

என்று கூறி மீதிப் பழங்களையும் கொடுத்துவிட்டு என்னைப் பார்த்து,

“வா போவம்” என்றாள்.

நான் ஆச்சரியத்துடன் அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

அம்மாவின் கண்களில் நீர் துளிர்த்திருந்தது. முகத்தில் தெளிவு இருந்தது.

எனது வினாக்குறியைப் புரிந்து கொண்டு,

“நாங்கள்தான் ஆசீர்வாதம் வாங்கியாச்சே. உண்மையாய் ஆசீர்வாதம் எங்கையிருந்து வரவேண்டுமோ அங்கையிருந்து அது கிடைச்சிட்டுது”

என்று மகிழ்ச்சியோடு கூறிக்கொண்டு நடந்த அவளைப் புரிந்துகொண்டு நானும் பின்தொடர்ந்தேன்.

- சுடர் புரட்டாதி 1975

கூனல்

கோயில் கதவை இழுத்துப் பூட்டிவிட்டு அருகில் இருந்த “எசுமான்” வீட்டை நோக்கி நடந்தார் ஐயர்.

மெலிந்த - நெடிந்த உருவம். வயதுக்கு மீறி முதிர்ச்சியடைந்து முதுகு கூனி வளைந்துபோயிருந்தது. காலம் காலமாகத் தோய்த்துத் தோய்த்துத் தினமும் உடுக்கும் நாலுமுழத் துண்டு எண்ணெயும் கரியும் படிந்து நிறம் மங்கிக் கிழிசல்கள் ஒட்டுகளுடன் இடுப்பில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

எசுமான் வீட்டின் வாசலில் ஏறி அழைப்புமணியை அழுக்குகிறார்.

மின் விளக்குகளும், மின் விசிறிகளும், அழகிய பூச்சாடிகளும், பெரிய பெரிய அலங்கார சோபாக்களும், யன்னல் திரைச் சீலைகளும் அந்த ஆலய நிர்வாகியான ‘எசுமானு’டைய பண நிலைமையைத் துலாம்பரமாக எடுத்துக்கூறின.

வாசலருகிலிருந்த குஷன் தைத்த சோபா ஒன்றில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த நாய்க்குட்டி இவரைக் கண்டதும் மெல்ல உறுமிக்கொண்டு இறங்கியது.

உள்ளேயிருந்து வந்த எசுமானிடம் இவர் கோயிற்றிறப்பை ஒப்படைத்தார்.

கோயில் பூஜைகள் எல்லாம் சரியான நேரத்துக்கு நடப்பதற்கும், கோயிற் பாதுகாப்புக்குமாக திறப்பை ஒவ்வொரு நேரப் பூசை முடிந்ததும் தம்மிடமே ஒப்படைக்கவேண்டுமென்பது அவரது கட்டளை.

“ஏன்காணும் இண்டைக்குப் பத்துநிமிசம் முந்தியே பூட்டிக் கொண்டு வந்திட்டீர்! ஒரு மணி மட்டும் கோயில் திறந்து வைச்சிருக்கவேணுமண்டல்லே சொன்னான்”

ஒரு மணி ஆகிவிட்டதா இல்லையா என்று அறிந்து கதவைப் பூட்டுவதற்குக் கையில் மணிக்கூடு கட்டியிருக்கத்தக்க வசதி ஐயருக்கு இருக்கிறதா என்ன? அந்த இல்லாமையைக் கூறத் துணிவில்லாமல் தயங்கி நின்றார் அவர்.

அப்போது உள்ளேயிருந்து வந்த எசமானின் மகள் காரிக்கன் துணியில் தைத்து கோயிலின் எண்ணெயும் கரியும் சமந்து ஐயரின் பை சோபாவில் கிடப்பதைக் கண்டு

“ஐயர்! இந்தப் பையிலை கிடக்கிற எண்ணெயும் கரியும் சோபாவிலையல்லே பிரளப்போகுது”

என்று கர்வத்தோடு கத்தினாள். சற்றுமுன் அவர்களது நாய்க்குட்டி படுத்திருந்த அந்த சோபாவில் அவரது பை இருப்பதற்குத் தகுதியில்லையென்று நினைத்தபோது அவருக்கு உள்ளூற ஆத்திரம் பொங்கியது.

மௌனமாக அந்தப் பையைக் கையிலேடுத்துக் கொண்டு எசமானைப் பார்த்தபடி தயங்கி நின்றார் ஐயர். அவரது தயக்கத்தின் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்ட எசமான்,

“சம்பளத்துக்கு இன்னும் பத்து நாள் கிடக்கு அதுக்கு முன்னம் ஒண்டும் கிடையாது”

என்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டு உள்ளே திரும்பினார்.

இனி நிற்பதில் பயனில்லையென்று வெளியேறினார் ஐயர்.

நகர மத்தியில் பிரபலமாக அமைந்துள்ள அந்தப் பெரிய

கோயிலின் வருமானத்தை எசமானின் வீட்டு நிலைமைகளிலிருந்தும் அவரது மகளின் நடத்தையில் இருந்தும் கணிப்பிட்டுவிடலாம்.

இருந்தும் நான்கு நேரப் பூசைக்காகச் சரியான மணிக்கணக்குத் தவறாமல் அரைமைல் தூரத்திலிருந்து நடையிலேயே தினமும் வந்து போகும் அந்த அர்ச்சகருக்கு மாதம் அறுபதுரூபா சம்பளம் மட்டும் கொடுக்கிறார்கள்.

உதவிக்கு வேறு ஆளில்லாமல் நைவேத்தியப் பொருட்கள் தயாரித்து அபிஷேகம் பூஜைகள் எல்லாவற்றையும் அவர் தனியொருவராகவே செய்த போதும் கூட அவருக்கு மாதச் சம்பளம் அவ்வளவுதான்!

அர்ச்சனைப் பணம் யாவும் கோயிலுக்குரியது.

உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் கிடையாது. அர்ச்சனைக்கு வருகிறவர்கள் அவர் நிலைகண்டு இரங்கி தகூழினையாக ஏதாவது கொடுப்பதைக்கூட எடுப்பதற்கு உரிமையில்லை. அதுவும் கோயில் உண்டியலில் போடப்பட்டு விடவேண்டும்.

உண்டியலில் 'திருப்பணி உண்டியல்' என்றுதான் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆனால், அந்தப் பணத்தில் பெரும் பகுதி எசமான் வீட்டுத் திருப்பணிக்கு போய்விடுவது வழக்கம்.

“தொழிலாளர்கள் முதலாளிகளினால் சுரண்டப்படுகிறார்கள். சாதித் தமிழர் பிடித்த பெரும் பணக்காரப் பூர்ஷ்வாக்கள் ஏழைத் தொழிலாளரைக் கொடுமைப் படுத்தித் தமது வயிறு வளர்ப்பதைத் தடுக்கவேண்டும். நாம் அந்த முதலாளித்துவ சக்திகளை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும்.”

என்று யாரோ ஒரு தொழிற் சங்கவாதி பேசியிருந்ததாக அன்றைய தினசரித்தாளில் படித்த வசனங்கள் அவர் நினைவுக்கு வந்தன.

‘அப்படியானால், என்னுடைய நிலைமைக்கு எந்தத் தொழிற்சங்கம் வழிவகுக்கும்?’

விடியற்காலையிலிருந்து அர்த்த ஜாமப் பூஜைவரை இடையில் இரண்டொரு மணித் தியாலங்கள் தவிர மீதிப்பொழுதெல்லாம் கோயிலில் கஷ்டப்படுகிறேன்.

‘மடைப்பள்ளிப் புகையில் வேர்த்துக்களைத்து வெந்து போவதும், குடம் குடமாகத் தண்ணீர் அள்ளி அபிஷேகம் பண்ணுவதுமாகக் கஷ்டப்படுகிறேன்.

‘எனது வேலைக்கேற்ற ஊதியம் தரப்படுவதில்லை. அது மட்டுமல்லாமல் கிடைக்கின்ற தகழீணைப் பணம்கூட கோயில் எசமான் என்ற முதலாளியால் அரக்கத்தனமாகச் சுரண்டப்படுகிறது. என்னை இப்படி வாட்டி வதைத்து அவர் பெரிய மாளிகையில் சொகுசு வாழ்க்கை வாழுகின்றார்.

நான் ஒரு தொழிலாளியாக இருக்க முடியாதோ?

ஜாதி இல்லை என்று சொல்கிற அதே பிரமுகர்கள் ஜாதியை வைத்தே தொழிலாளி முதலாளி பேதத்தை இன்று நடைமுறைப்படுத்துகிறார்கள்.

ஒருவேளை மதமும் மதச் சடங்குகளும் மானுடத்திற்கு வேண்டாதவை என அவர்கள் கருதுவதால் நானும் வேண்டாதவன் என்று ஒதுக்க முயற்சிக்கலாம்.

ஆனால் இன்று மதம் மக்களால் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகிவிட்டது. அந்த ஏழைத் தொழிலாளருக்கு மனச்சாந்திக்கு இந்த வழிபாடு அவசியம் தேவை.

நான் இல்லாவிட்டாலும் கோயில் வழிபாட்டை அவர்கள் நிறுத்தப் போவதில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் மதம் வேண்டாம் என்று சொல்கிற ‘பெரிய கை’கள் கூட சமயத்தில் பகட்டாக வந்து காளாஞ்சி வாங்கிக்கொண்டு போக ஆலயமும், ஐயரும் தேவையாக இருக்கிறதே!

பலவித சிந்தனைகள் அலைமோத - இன்றைய சமூக நிலைகளையும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் வர்க்க பேதங்களையும் சிந்தித்தவாறு அந்த மெல்லிய குச்சி உருவம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

தொழிலாளர் சிந்துகின்ற வியர்வை பற்றிக் கதை கதையாக எழுதுகிறார்கள். நான் தினமும் சிந்துகின்ற வியர்வையெல்லாம் அபிஷேக ஜலத்தோடு கலந்து கழுவப் பட்டுப் போய்விடுவதால் யாருக்கும் தென்படுவதில்லையோ?

இந்த ஜாதி அமைப்பு ஏன்தான் வந்ததோ?

என் மகனுடைய வாழ்க்கை பாழாவதற்கும் என்னுடைய இந்த நிலைதானே காரணம்.

மகனை வேலைக்கு வரச்சொல்லி ஒரு சின்னக் கொம்பனியிலிருந்து போன கிழமை கடிதம் வந்தது. அவன் கொழும்பில் கண்ட கண்ட இடங்களிலும் சாப்பிடவேண்டிவரும். அப்படி வந்தால் நான் பூஜை பண்ணத் தகுதியற்றவன் என்று என்னை நீக்கிவிடப்போவதாக எசமான் மிரட்டினார்.

பூசாரியின் மகனுக்கு உத்தியோகம் என்ன வேண்டியிருக்கு என்பது எசமானின் நினைவு.

வயிற்றுக்குச் சோறுபோடும் இந்த அறுபது ரூபாவை விட்டால் எனக்கு வேறு வழி ஏது? வேலை வேண்டாமென்று மகனைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டேன்.

“இப்ப அவனுடைய நல்வாழ்வுக்கு மட்டுமல்லாமல் என்னுடைய இந்த நிலைமைக்கும் இந்தச் சமுதாய அமைப்பு முறை தானே காரணம்.

நான் ஒரு பெரிய சாதிக்காரன் என்றதாலே நான் இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி உழைத்தாலும் பூர்ஷ்வா என்ற பேரை மாற்றமுடியாது. எனக்கு உதவயாரும் முன்வர மாட்டார்கள். என்னைத்தொழிலாளி என்று ஏற்றுக்கொள்ளவும் மாட்டார்கள்.

இன்றைக்கு முற்போக்குப் பேசுபவர்கள் கூட எசமான் போன்றவர்களைப் பின்னால் நின்று திட்டித்தீர்த்து விட்டு முன்னால் வந்து நின்று பல்லிளிப்பதைத்தான் காண முடிகிறது.

இந்த சமுதாயத்தில் இருக்கிற ஜாதிகளை நான் இன்றைக்குத்தான் புரிந்து கொண்டேன். பிராமணன், வேளாளன், பள்ளன், பறையன் என்பதெல்லாவற்றையும் விட உள்ளவன் இல்லாதவன் என்ற இரண்டும்தான் ஜாதிகள்.....!

அன்றிரவு எசுமான் வீட்டில் திறப்பைக்கொடுத்து விட்டு,

“நாளைக்குத் தொடக்கம் திறப்புவாங்க வரமாட்டேன்”

என்று கூறி விட்டு வேகமாகத் திரும்பி நடந்தார்.

“மகனை நாளைக்குக் கொழும்புக்குப்போக ஆயத்தப் படுத்தச்சொல்லவேணும். உடனே போய் அந்த வேலையை ஒப்புக் கொள்ளவேணும்”

என்ற எண்ணத்தோடு நடந்த அவரது சுனல் முதுகுகூடச் சிறிது நிமிர்ந்திருந்தது.

சுடர் தை 1976

சுடர் மாதாந்தப் போட்டியிலும்

தகவம் காலாண்டுச் சிறுகதைத் தேர்விலும்

பரிசுகள் பெற்ற கதை.

முன்றிற்குப் பிறகு

“இஞ்சேர் கனகரத்தினம்! உனக்கு நான் சொல்லிறது பகிடியாய்க் கிடக்கோ? நான் என்ன பொய்யே சொல்லுறன் இஞ்சை உன்ரை கிரகக் கோட்டிலை இருக்கிற கிரகங்களும் உன்ரை கைரேகையும் சொல்லுறதை அப்பிடியே சொல்லிறன். நீ நம்பினால் நம்பு, இல்லாட்டிப்போ”

சாத்திரி சின்னத்தம்பி, கனகரத்தினத்தின் கையைப் பார்த்துக்கொண்டு உறுதியாகக் கூறினார். கனகரத்தினத்துக்கு நம்பிக்கை வரவில்லை.

“இல்லை பாருங்கோ..... எனக்கிப்ப நாற்பத்தியெட்டு வயதாகுது. மனிசிக்கும் ஒரு நாப்பத்தஞ்சுக்குக் கிட்ட வரும். கலியாணம் முடிச்ச இருவது வரியத்துக்கு மேலையாச்சு. இவ்வளவு காலமாயில்லாத பிள்ளை இனி என்னண்டு வரப்போகுது. அதுதான் எனக்குப் புரியேல்லை”.... என்று இழுத்த அவரை இடைமறித்து.

என்ன, என்ன? பிள்ளை என்னண்டு வரப்போகுதெண்டு புரியேல்லையோ? நான் அது வாற விதத்தை விளங்கப் படுத்திறதோ?” என்று கேட்டுத் தனது வயதுக்குச் சற்றும் பொருத்தமில்லாத அபத்தமான ஒரு நகைச்சுவையை அவிழ்த்து விட்டார் சாத்திரியார். கனகரத்தினத்தார் சிரிப்பதாக இல்லை யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

“என்ன கனகரத்தினம் யோசனை, உனக்கு இனிப் பிறக்கப் போற பிள்ளைதான் உன்ரை ஏகப்பட்ட சொத்துகளெல்லாத் துக்கும் வாரிசு. சிங்கக்குட்டி போலை ஒரு அதிர்ஷ்டக்காரன் பிறக்கப் போறான் பாரன். இன்னும் ரண்டு வரியத்துக்குள்ளை உனக்குப் பிள்ளையில்லையெண்டால் நான் சாத்திரம் பாக்கிறதை

விட்டிடுறன்.... அது சரி, எனக்கு இனி ஒரு பொம்பிளைப்பிள்ளை பிறந்தால் உனக்குப் பிறக்கப் போற பொடியனுக்குக் கட்டிப்போடலாம். எனக்குத்தானே இனிப் பிள்ளை இல்லை... என்ன செய்யிறது?” என்று கூறிச் சிரித்தார் சின்னத்தம்பியர்.

இப்போது கனகரத்தினத்தாருக்கும் கொஞ்சம் சிரிப்பு வந்தது.

“ஏன் உங்களுக்கு இனிப் பிள்ளை இல்லையெண்டு சொல்லுறியள். உங்களுக்கும் என்றை வயதுதானே இருக்கும். மனிசிக்கும் ஆக மிஞ்சினால் நாற்பது வயதிருக்குமெண்டு நினைக்கிறன்.” என்றார் கனகரத்தினம்.

“நான் ஆரெண்டு தெரியுமோ? இருவது வயதிலையிருந்து சாத்திரம் பாக்கத் தொடங்கினனான். இப்ப எனக்கும் அங்கை ஒரு நாற்பத்தி ஒன்பது வயது முடியுது. இந்த முப்பது வரியத்திலை நான் சொல்லி ஒரு சாத்திரம் பிழைச்சிருக்குதோ? இல்லைக் கேக்கிறன் சொல்லு!... எனக்கும் என்றை மனிசிக்கும் மூண்டு பிள்ளையள். மூண்டும் கலியாணம் கட்டி நல்லாயிருக்குதுகள் இதுக்குமேலை என்றை கிரகக் கோட்டின்படி பிள்ளையள் இல்லை”

சின்னத்தம்பியின் சுயபுராணத்தை அதற்குமேல் கேட்கப் பொறுமையில்லாமல் புறப்பட்டார் கனகரத்தினம்.

பஞ்சாங்கத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த சாத்திரியார் உள்ளே ஏதோ சத்தம் கேட்டு எழுந்து ஓடினார். அவர் மனைவி சரசு வாசற்படியிலிருந்து ஓங்காளித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன சரசு? என்ன விஷயம்?”

என்று கேட்டுக்கொண்டு அருகில் வந்து ஆதரவோடு மனைவியின் தலையைப் பிடித்தார்.

“விடுங்கோ, அதெல்லாம் சரிவந்திடும்”

என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒருமுறை சத்தியெடுத்த சரசு நாணத்தோடு நிமிர்ந்தாள்.

இவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு இந்த வயதிலே தோன்றிய அந்த நாணத்துக்குக் காரணம் புரியாத சின்னத்தம்பி,

“ஏன் சரசு! இண்டைக்குச் சாப்பாட்டிலை ஏதும் வித்தியாசமோ?” என்று வினவினார்.

சரசு தலையைக் குனிந்து கொண்டே

“வித்தியாசமொண்டுமில்லை.... இது மூண்டு மாசம்...”

என்று கூறிக் கொண்டு உள்ளே விரைந்தாள்.

“என்னடி? மூண்டு மாசமோ? அடி பாதகி” என்று கத்திக் கொண்டு பின்னால் தொடர்ந்து வந்த கணவனை அதிசயமாகப் பார்த்துக்கொண்டே,

“அந்தப் பாதகத்திலை உங்களுக்கும் பங்கு இருக்குதெண்டு நினைவில்லையோ?” என்று கேட்டாள் சரசு.

“அதுசரி, ஆனால் என்னுடைய சாதக பலன், கைரேகை ரண்டின்படியும் எனக்கு மூண்டு பிள்ளையளுக்கு மேலை இல்லை. இது எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியும்”

என்று உறுதியாகக் கூறிக்கொண்டு அவளை உறுத்துப் பார்த்தார்.

“அப்படியெண்டால்... இந்தப்பிள்ளை?” என்று இழுத்தாள் அவள்.

“அது என்னுடையதில்லை, அதுக்குத் தகப்பன் ஆரெண்டு நான் அறியோணும், சண்டாளி எனக்குத் துரோகம் செய்திட்டியே...?”

என்று குமுறிய சாத்திரியாரின் கால்களில் விழுந்து கதறினாள் சரசு. தனது இதயசுத்தத்தையும், உடற் பரிசுத்தத்தையும், நிரூபிக்க முயன்று சத்தியங்கள் கூறி ஒப்பாரி வைத்தாள்.

சாத்திரி சின்னத்தம்பியின் நினைவில் அவரது முப்பது வருட சோதிட வாழ்க்கை சுழன்றது.

சர்வநிச்சயமாக கனகரத்தினத்தாரிடமும் அவர் போலவே வேறும் பலரிடமும் தாம் அடித்துக்கூறிய தமது சோதிட அறிவும் மனக் கண்ணில் நிழலாடியது.

தமக்கு நாலாவது பிள்ளை உண்டு என்பதை நம்பமுடியாத அவர். காலடியில் விழுந்து கதறிய மனைவியை உதறித்தள்ளிவிட்டு,

“உன்ரை முகத்திலையே முழிக்கிறது பாவம்” என்று கூறிக்கொண்டு வெளியேறினார்.

வாசற்படியில் இறங்கிய சின்னத்தம்பியை நோக்கி ஓடிவந்த ஒருவர் மூச்சிரைத்தபடி அவசரமாகக் கூறினார்.

“சாத்திரியார்! புதினம் தெரியுமே? சந்தியிலை ஒரு அக்சிடெண்டல்லே”

சாத்திரியார் சுரத்தில்லாமல்,

“என்ன நடந்தது” என்று கேட்டார்.

“எங்கடை கனகரத்தினத்தாரும் மனிசியுமாய்க் காரிலை போய்க்கொண்டிருந்தவை. பஸ் ஒண்டு அடிச்ச உடனை அதிலை ரண்டு பேரும் முடிஞ்சினம். இப்பதான் வீட்டை கொண்டு போகினம்.”

வந்தவர் போய்விட்டார். சின்னத்தம்பியர் ஒரு கணம் விக்கித்து நின்று விட்டார். கனகரத்தினத்தாருக்குக் கிடைக்க விருக்கும் சந்தான பாக்கியம் பற்றியும் தமது சோதிடத் திறமை பற்றியும் பெருமையோடு கூறியவை மறுகணம் நினைவில் சுழன்றன.

மனைவி சரசுவம் மனக் கண்ணில் தோன்றினாள் வாசற்படியில் ஒரு காலும் வெளியில் ஒரு காலுமாக நின்றிருந்த அவரது கால்கள் ஒரு கணம் நிதானித்துவிட்டு மீண்டும் வீட்டினுள் திரும்பி நடந்தன.

- சுடர் ஆனி 1976.

ஓகோ! அதுவா சங்கதி?

கொண்டோடி துரைசிங்கத்தாரை உங்களுக்குத் தெரியுமே? ஆவரைக் கண்டால் எல்லோருக்கும் நடுக்கம்தான். ஒவ்வொருவருடனும் மிக நெருக்கமாகப் பழகி அவர்களிடமிருந்து பல இரகசியத் தகவல்களை அறிந்து பின்னர் அவற்றைக் கொண்டோடிப் போய் இன்னொரு இடத்தில் கை,கால் வைத்து மிகவும் சுவையாகக் கொட்டி விடுவது வழக்கம். ஊர்ப்புதினங்களையும் குசுகுசு கதைகளையும் எப்படியாவது மணந்து பிடித்து விடுவார். யாரையாவது கண்டவுடன் கேட்டியளே சங்கதி என்று ஆரம்பித்து காதிற்குள் இரகசியமாக வெகு விஸ்தாரமாகச் செய்திகள் வாசிப்பார்.

அன்றைக்கு ஒருநாள் துரைசிங்கம் சினிமா பார்க்கப் போயிருந்தார். படம் ஆரம்பித்த பின் அவசரம் அவசரமாகத் தியேட்டருக்குள் நுழைந்து துரைசிங்கத்திற்கு அருகில் அமர்ந்தான் தவம். வந்த அவசரத்தில் துரைசிங்கத்தைக் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் அவர் இவனைக் கண்டுவிட்டார். இடைவேளை வரட்டும் என்று காத்திருந்தார். கொண்டோடி துரைசிங்கம் சில நாட்களுக்கு முன், தான் கண்ட காட்சியை யாரிற்கும் சொல்லாமல் தலை வெடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதை இன்று எப்படியாவது தவத்திடம் அவிழ்த்துவிட வேண்டும் என்று இடைவேளையைக் காத்திருந்தார் அவர்.

அப்பாடா அந்த இடைவேளையும் வந்தது. கொண்டோடி மெதுவாகத் தவத்தைச் சுரண்டினார். அப்போதுதான் அவரைத் திரும்பிப் பார்த்த தவம் அசட்டுச் சிரிப்பை நெளியவிட்டான். அவரிடமிருந்து நழுவவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் கண்களை அங்குமிங்கும் அலையவிட்டான். இதற்கிடையில் துரைசிங்கம் அவன் காதிற்குள் வாயை நுழைத்து கேட்டியளே சங்கதி? என்று ஆரம்பித்தார். காதில் தெறித்த எச்சிலை மெல்லத் துடைத்துக் கொண்டு தவம் பரிதாபமாக அவர் சொல்வதைக் கேட்க ஆயத்தமானான்.

“தம்பி, போன கிழமை நீங்கள் பக்கத்து ஊரில் சந்திரா என்ற பிள்ளையைப் பொம்பிளை பாத்திட்டு வந்தனங்களல்லே என்று கேட்டு நிறுத்தினார் அவர். தவத்திற்கு அப்போது கல்யாணப் கேச்சுக்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. சென்ற வாரம் சந்திராவைப் பெண் பார்த்து சம்மதமும் கொடுத்துவிட்டிருந்தான். இப்போது இவரது கதையில் என்ன புயல் கிளரப்போகிறதோ என்ற பயத்துடன் அவன் இருந்தான். அவர் தொடர்ந்தார்.

“அவளை எனக்கு முந்தியே தெரியும். நான் அடிக்கடி கண்டிருக்கிறேன். குடும்பம் பிழையில்லை. ஆனால் கொஞ்சம் யோசிச்சுச் செய்யவேணும்.” “ஏன்? ஏன்ன விஷயம்?” என்று பதறினான் தவம். இல்லைத் தம்பி, முந்தநாள் அவளும் இன்னொரு பொடியனுமாய் படம் பார்க்க வந்ததைக் கண்டனான். அவனைப் பார்த்தால் அவ்வளவு நல்லாயில்லை. தலைவளர்ப்பும் கிருதாஷுமாய் பெரிய கூலிங்கிளாசும் போட்டுக் கொண்டு ஒரு காவாலி மாதிரிக் கிடந்துது.

அவரது கதையைக் கேட்டுத் தவம் குழம்பினான். ஆனால் துரைசிங்கம் வசனத்தை முடிக்கவில்லை. பின்னாலிருந்து துரைசிங்கத்தின் பிடரியில் படார் என்று ஓர் அறை விழுந்தது. “ஐயோ” என்று அலறியபடி திரும்பினார் அவர். தவமும் திகைப்புடன் திரும்பினான். அங்கே துரைசிங்கம் வர்ணித்த அதே ‘காவாலி’ நின்று கொண்டிருந்தான். துரைசிங்கம் உடனே “தம்பி தம்பி, இதுதான் அந்தப் பொடியன். பார்த்தியே நான் சொன்னேன்.

தன்னிலே குற்றமிருந்ததால்தானே இப்பிடிக்கோபம் வருகுது” என்று தனது கட்சிக்கு நியாயம் தேடினார். இப்போது திடீரென்று தவறும் கோபத்துடன் துரைசிங்கத்தின்மேல் பாய்ந்தான். ‘இதென்னடா வம்பாப் போச்சு’ என்று நினைத்த துரைசிங்கம் அலறினார். சனங்கள் எல்லாம் கூடிவிட்டனர்.

“டேய் கொண்டோடி, இதார் தெரியுமே? என்ற வருங்கால மனைவி சந்திராவின் அண்ணன். என்றை மச்சான். விளங்கிச்சுதே?” என்று தவம் கூறியதும் அசடு வழியத் தலை குனிந்தபடி மிகுதிப் படமும் வேண்டாமென்று அவ்வளவோடு வெளியே நழுவினார் கொண்டோடி துரைசிங்கம்.

இப்போதெல்லாம் யாரிடமாவது அவர் “கேட்டியளே சங்கதி?” என்று ஆரம்பித்தால் அவர்கள் “ஓ அந்தத் தியேட்டர்ச் சங்கதிதானே?” என்று திருப்பிக் கேட்டு அவர் வாயை அடைத்து விடுகின்றார்கள்.

ஈழநாடு 21.12.1980

சங்கீதச் சமர்

“தேவீ, நீயே துணை தென்மதுரை வாழ் மீனலோஜனி” என்று ஒரு பெண்குரல் கீரவாணி ராகத்தைக் குழைத்துக் கொடுக்கக் கீரவாணி ராகத்தை அந்தக் குரலோடு நிறுத்திவிட்டு அந்த வார்த்தைகளை மட்டும் வாங்கி மீளச் சொல்கின்றன மாணவிகளின் குரல். கோரஸ் பாடும் இந்தக் குரலை எதிரொலிப்பது போல எதிரிட்டு விறாந்தையிலிருந்து “வாமதேவர் மகிழ் சுந்தரி சங்கரி ஸ்யாமளாங்கி ஆனந்தபைரவி” என்று ஒரு தேன்குரல் கிளம்பும். அதையும் மறு ஒலிப்புச் செய்ய ஒரு கோரஸ் அங்கு இருக்கும்.

இப்போது கொஞ்ச நாளாக அந்தத் தெரு மட்டுமல்லாமல் ஊரே சங்கீதசாகரத்தில் அழுந்தித் தவித்தது. ஆம் தவியோ தவியென்று தவித்தது. ஆனால் இப்போதெல்லாம் இரவில் தூரத்தில் கடற்கரைப் பத்தைகளருகில் நரியின் ஊளை ஒலி கேட்பதில்லையாம்.

இதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, சங்கீத மன்றங்கள் இரண்டு ஓட்டப்போட்டி நடத்துவதுதான் காரணம். சங்கீத வித்துவான் சந்திராவும் மிருதங்க வித்துவான் நடராஜா மாஸ்டரும் ஓட்டப்போட்டி நடத்தினர். எதிரும் புதிருமாக இருக்கும் வீடு அவர்களுடையது. சங்கீத வித்வத் தன்மைகளுக்கிடையில் போட்டி கிளம்பியது. பொறாமை மூண்டது.

இரண்டு இடங்களிலும் சங்கீத சபைகள் அமைத்து வகுப்புக்கள் நடத்தப்பட்டன. அது “பவப்பிரியா இசை மன்றம்” இது “சிவப்பிரியா சங்கீத சபா” சந்திராவுக்கு வந்து வாய்த்த கணவன் நல்ல சங்கீத ரஸிகராகவும் கேள் விஞான

முடையவராகவும் இருந்ததால் அவளுடைய வித்வச் செருக்கு ஒருபடி உயர்ந்தது. நடராஜா மாஸ்டரின் மனைவிக்குச் சங்கீதம் என்றால் கொஞ்சம் அப்படித்தான். “சங்கராபரணம் எப்படி?” என்று கேட்டால் “அதற்கு எத்தனை பவுண் வேணும்?” என்று கேட்பாள். வித்வான் நடராஜா மாஸ்டரின் மிருதங்கத்தை அவர் மனைவி தூக்கி உள்ளே வைக்கும்போது “தொப்பியைக் கீழை விட்டுவை” என்று அவர் சொன்னால் அவருடைய “ஹொண்டா” பாச் தைத்த தொப்பியை நிலத்தில் வைத்துவிட்டு அதற்குமேல் மிருதங்கத்தை தொப்பென்று அதுவும் வலந்தலைப் பக்கத்தைக் கீழேவைத்து வைப்பாள். இதனால் வித்வான் ஒரு சங்கீத ஆசிரியையைத் துணைசேர்க்க வேண்டியிருந்தது. அவர் சங்கீதரத்னம் பத்மலோஜனியை அழைத்து வகுப்புக்கள் தொடங்கினார். பவப்பிரியா மன்றத்தில் பத்மலோஜனி வந்து “தேவி நீயே துணை தென்மதுரை வாழ் மீனலோஜினி” என்று பாடத் தொடங்கினாள்.

இங்கே சிவப்பிரியா மன்றத்தில் சங்கீத பூஷணம் சந்திரா “வாமதேவர் மகிழ் சுந்தரீ” என்று ஆனந்தபைரவியை அவிழ்த்துவிடத் தொடங்கினாள். இருவரின் ஓட்டப் பந்தயத்துக்குத் துணை சேர்ப்பதற்காக அவர் களின் ஊரிலுள்ள குஞ்சு குருமான்களை நோக்கி ஓட்டப் போட்டி நடத்தினர். ஏறக்குறைய ஊரிலுள்ள சின்னஞ் சிறுககள் எல்லாம் ஐம்பதுக்கு ஐம்பது என்று இரு இடங்களுக்கும் சங்கீதம் படிக்க வரத்தொடங்கினார்கள்.

மும்மூர்த்திகளும் உருத்திர மூர்த்திகளாக அங்கு வருகை தந்து அங்கு படிக்கவருபவர்கள் யாவரும் சங்கீத சம்ஹார மூர்த்திகளாக இருப்பதைக் கண்டு பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு முகாரி பாடியவாறு திரும்பி ஓடினர். அவர்களுடைய நடுக்கம் காரணமாக இயல்பாகவே அந்த முகாரி நிறைய ப்ருக்காக்களோடு பொலிந்தது.

மாணவர்கள் எல்லோரும் இப்போது இந்த இரண்டு வீட்டையும் நோக்கி ஓட்டம் பிடித்ததால் இப்போது இந்த வீடுகளுக்கருகிலிருப்போர் வேறு இடங்களை நோக்கி ஓட்டம் போடவேண்டிய நிலை உருவாகியது. நடராஜா மாஸ்டரின்

மிருதங்கத்தை நாலைந்து பொடியள் வெளுத்துவாங்கும் சத்தம் கேட்ட மறுநாள் சந்திராவின் அம்மாவின் தம்பி பெண்சாதியின் சகோதரியின் மைத்துனர் மகளுடைய வயலினை நாலைந்து 'பெட்டையள்' அறுக்கத் தொடங்கினார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல் முன்னேற்பாடாக பவப்பிரியாவை முந்திக்கொண்டு சிவப்பிரியாவில் நடனவகுப்புகளும் தொடங்க வேண்டுமென்று சந்திரா முனைந்து நின்றாள். பிறகென்ன ஊரில் மிச்சம் மீதியுள்ள 'பொம்பிளைப் பிள்ளைகள்' எல்லோரும் சந்திரா வீட்டுச் சீமெந்து தரையை உதைக்கத் தொடங்கினர்.

மிருதங்க வித்துவானுக்குப் பொறுக்கவில்லை. ஏதாவது செய்தாக வேண்டுமென்று, மண்டையைப் போட்டு உடைத்தார். அடுத்தநாள் ஹிப்பித் தலைமயிர் முகத்தை மறைக்கத் தோசைக்கல்லுக் கண்ணாடியால் ஒருவாறு பார்வை பெற்று ஓர் இளந்தாரி கையில் எலக்ரிக் கிற்றாருடன் நடராஜா மாஸ்டரின் வீட்டினுள் நுழைந்தான். பிறகென்ன பவப்பிரியா மன்ற ஆசிரியை பத்மலோஜினியைப் பார்ப்பதற்கு ஒரு இளைஞர் கூட்டம் தினமும் அங்கு கூடலாயிற்று. அவர்கள் கிற்றார் பழகுகிறார்களாம்.

மேற்கும் கிழக்கும் இணைந்து குழம்பியது பவப்பிரியா இசை மன்றத்தில். இதற்கிடையில் புதிய நாட்டிய சாஸ்திரம் எழுதவேண்டிய தேவை ஏற்படுவதை உணர்ந்து பரத முனிவர் சிவப்பிரியாவை நோக்கிப் பயணம் செய்தார். அவர் புறப்படுவதைக் கண்ட நாரதரும் ராகவிபோதம் நூலாசிரியர் சோமநாதரும் மற்றும் சங்கீத சாஸ்திர விற்பன்னர்களும் அவரோடு சேர்ந்து புறப்பட்டனர். ஏற்கெனவே மும்மூர்த்திகளும் வந்து அவர்களிடம் முறையிட்டிருந்ததால் இந்த இரண்டு பிரியா மன்றங்களையும் சற்றுக் கவனிக்க வேண்டுமென்று யோசித்திருந்தார்கள் அவர்கள்.

இவர்களெல்லோருமாக தேவலோகத்திலிருந்து புஷ்பக விமானத்தில் ஏறிப் புறப்பட்டனர். பிரியா மன்றங்களிலிருந்து புறப்பட்ட ஸ்வரங்கள் யாவும் ஒன்றோடொன்று முட்டி மோதிப் போரிட்டபடி வானத்தில் திரையிட்டிருந்ததால் விமானம் கீழிறங்க முடியாமல் தவித்தது. நாட்டியமானும் பெண்களின் முகத்தில்

பாவம் எதுவும் இல்லாமல் வெறும் பாவமாக இருந்தது. சோமநாதர் தலையைச் சொறிந்து கொண்டு நாரதரைப் பார்த்து “ஸ்வரங்கள் ஏழா ஒன்பதா?” என்று கேட்டார். நாரதர் திடுக்கிட்டார். “இன்னும் கொஞ்ச நேரம் நின்றால் உமக்கு முழுச் சங்கீதமுமே மறந்து போகும்” என்று சொல்லி உடனே எல்லோரும் அங்கிருந்து ஓட்டம் பிடித்தனர்.

வழியில் வெகுவேகமாக மன்மதன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான். நாரதர் வியப்புடன் விசாரிக்க அவன் “நீங்கள் ஓடுங்கோ உங்களுக்கு அங்கை வேலையில்லை எனக்குத்தான் இனி அங்கை வேலை” என்று சொல்லி விரைந்தான். பவப்பிரியாவில் பத்மலோஜனி ரீச்சரின் கிறீனார் கண்கள் ஹிப்பி இளைஞனின் மிருதங்கத் தொப்பிக் கண்களோடு இரகசியம் பேசிக் கொண்டிருந்தன. இவர்களுக்கு இடைஞ்சல் செய்யக் கூடாதென்று சின்னஞ் சிறுசுகள் வெளியே வந்து விட்டனர். சிவப்பிரியாவில் சந்திரா, கவிஞர் தவத்தின் கவிதைகள் பற்றி நாட்டிய ரீச்சருக்கு விமர்சனம் பண்ண அவள் நாட்டியப் பேரொளி பத்மினியின் நடனம் பற்றி விமர்சனம் பண்ண அந்த மாணவிகளும் அவர்களுக்கு இடைஞ்சல் செய்யாமல் வெளியே வந்தனர். இரண்டு மன்றத்து மாணவர்களுமாகச் சேர்ந்து குழுக்குழுவாக வேறு வேறு விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டனர்.

அடுத்த வீட்டில் இருந்த விளையாட்டு ஆசிரியர் தேவநாயகம் இவர்களைக் கூப்பிட்டார். அடுத்த நாட் காலை அவர் வீட்டு வாசலில் ‘சிவபவப்பிரியா விளையாட்டுக் கழகம்’ என்று ஒரு போர்ட் போடப்பட்டிருந்ததை நடராஜா மாஸ்டரும் சந்திராவும் கண்டு திகைத்தபோது மாணவர்கள் யாவரும் அங்கே சென்று கூடி நின்றனர்.

சுழநாடு 18-03-1984

அதிர்ஷ்டம்

“கேட்டிங்களே! பெரிய மச்சாளுக்கு உந்த சுவீப்பில ஐநூறு ரூபா கிடைச்சதாம்.” இது என் மனைவியின் குரல். பேப்பரில் முழுகியிருந்த நான் மெல்ல நிமிர்ந்தபோது என்னை நேரில் பார்க்காமல் பேப்பரிலை இருந்த விளம்பரத்தை ஆவலுடன் பார்த்தாள் அவள். அதிர்ஷ்ட லொத்தர் என்ற சுவீப்பிற்குப் பிரமாண்டமான விளம்பரம் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. ஏற்கெனவே அந்த சுவீப் பற்றி இரண்டொரு தடவை அவள் சாடையாக ஆசையுடன் கதைத்தபொழுதே நான் மறுத்துவிட்டேன். இது ஒரு சூதாட்டம். தவிரவும் அதிர்ஷ்டத்தின் மீது நம்பிக்கை வைக்க வேண்டுமா? என்பது எனது கருத்து. ஒவ்வொரு நாளும் இது பற்றிய விளம்பரங்கள், செய்திகள் வெளிவரும்போது அவளுக்கு ஆர்வம் அதிகரித்து வருவதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. யாருக்குத்தான் தேவைகள் இல்லை. ஒரு ரீ. வி. வாங்க வேண்டும், நல்லசாறிகள் இரண்டு மூன்று எடுக்க வேண்டும், நல்ல நல்ல டிரௌசர், ஷேட் வாங்க வேண்டும், பிள்ளைகளுக்கு அது வேண்டும் இது வேண்டும் என்று எமது பட்ஜெட்டில் பட்டியல் நீளும்போது.....

“எங்களுக்கு ஒரு சுவீப் விழுந்தால்.....” என்ற ஏக்கமான நப்பாசை அந்த நேரத்திய பிரச்சினைக்கு அரைப்புள்ளி போட்டு நிறுத்தம் கொடுக்கும். இப்போது வந்திருக்கும் புதியவகை சுவீப்பில் அதிர்ஷ்டத்திற்கான வாய்ப்புக்கள் அதிகம் என்றும் ஏழுக்கு ஒன்று பரிசுக்குரியது என்றும் அவள் அறிந்து வைத்திருப்பதனால் அவளுடைய ஆவல் அதிகரித்து வந்தது. தெரிந்த நபர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் சிறு சிறு அதிர்ஷ்டங்கள் வந்துகொண்

டிருந்தபோது, நமது அதிர்ஷ்டத்தைப் பரிசோதித் துப் பார்த்தாலென்ன என்று நினைப்பதில் ஓரளவு நியாயம் இருப்பதை நானும் உணராமல் இல்லை.

போதாக்குறைக்கு பிள்ளைகளும் ஒவ்வொருவராக சுவீப் அதிர்ஷ்டத்தினை அரவணைத்துவிட வேண்டுமென்று நச்சரிக்கத் தொடங்கினர். கடைசியில் நான் ஒரு சுவீப்பைச் சுரண்டிப் பார்க்க வேண்டிய நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். ஆனால் நிபந்தனை ஒன்றை முன்னமேயே போட்டேன். “ஒரேயொரு டிக்கெட்தான் எடுக்கலாம். அது யார் எடுப்பது என்பதை நீங்களே தீர்மானித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டேன்.

நான் நீ எனப் பிள்ளைகள் இருவரும் அடிபட்டு விட்டு நாணயத்தின் துணையை நாடினர். “பூவா” “தலையா” அவ்நளின் அதிர்ஷ்டத்தை நிர்ணயித்தது. ஒரு பத்து ரூபாவை அந்த சுவீப் பிற்காகக் கொடுத்தபிறகு எனக்கும் கற்பனைகள் வளர்ந்தன. ஒரு சிறு பரிசுத் தொகையாவது கிடைத்தால் ஒரு மாதமாவது கடன் பழு இல்லாமல் இருக்கலாமே என்று ஒரு நப்பாசை கிளர்ந்தது. என்றாலும் அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளாமல் காத்திருந்தேன்.

சுவீப் டிக்கெட்டைக் கையில் வைத்தபடி தொங்கிய முகத்துடன் அவர்கள் மறுபடி எனக்குமுன்னே வந்த போது, கடைசி நேரத் தில் எனக்குள் எழுந்த நப்பாசைகள் நிராசைகளாகிவிட்ட போதிலும் ஏதோ ஒரு திருப்தியும் என்னுள் பரவியதை நான் உணர்ந்தேன். ஏக்கமும் ஏமாற்றமும் நிலவிய மனைவியின் முகத்தைப் பரிவுடன் பார்த்தேன்.

தினகரன் 29-07-1984

என் கதைகளை வாசகர்களிடம்
எடுத்துச் சென்ற ஊடகங்கள்

வீரகேசரி
மல்லிகை
சிரித்திரன்
தினகரன்
சுடர்
அமிர்தகங்கை
ஈழநாடு
ஈழமுரசு
புதுயுகம்
செம்புலம்

என்றும் நன்றிக்குரியன.

1985இல் செங்கை ஆழியான் அவர்கள்

நிபாயமான போராட்டங்கள் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு வழங்கிய
முன்னுரை

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் இன்றைய ஆரோக்கியமான போக்கிற்கு இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் கணிசமான அளவு பங்கினைச் செலுத்தி வருகின்றனர் என்ற மெய்யின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது அவர்களுள் முதன்மை வகிக்கின்ற ஒருவராகக் கோப்பாய் சிவம் விளங்குவதைக் காணலாம். கோப்பாய் சிவத்தின் பல்துறை சார்ந்த ஆக்கங்களின் கனத்திற்கு மறுமலர்ச்சிக் குழுவின் விரல்விட்டெண்ணக்கூடிய ஆக்க இலக்கியகர்த்தாக்களுள் ஒருவரான பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசுர்மாவின் மகன் என்பதும் அதனால் பண்டைய தமிழிலக்கியத்தின் பாரம்பரியத்தையும் நவீன இலக்கியத்தின் போக்குகளையும் புரிந்து கொள்ளக் கிடைத்த வாய்ப்பின் விளைவு என்பதும் ஆதார எழுத்துக்களாகும் என நம்புகிறேன்.

சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், குறுநாவல், கட்டுரை ஆகிய பல்துறைகளிலும் கோப்பாய் சிவம் ஈடுபட்டபோதிலும் அவரது ஆக்கங்களிலிருந்து அவரைச் சிறந்தவொரு சிறுகதை ஆசிரியராக இனம் காண்பதில் சிரமமில்லை. முப்பத்தொரு வயது இளைஞரான அவரின் எழுத்துக்களில் வயதுக்குரிய முதிரா இளமையைக் காணமுடியாது, அனுபவ முதிர்ச்சியைக் காணமுடிவது அவரின் எழுத்துக்களின் திறமைக்குச் சான்று. 1967ல் அவரின் பதின்முன்றாவது வயதில் அவரது முதற்கவிதை ஜோதி பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து பல சஞ்சிகைகளிலும் அவரது ஆக்கங்கள் வெளிவந்தபோதிலும் அவரின் ஆக்கங்களின் இலக்கியப் பங்களிப்பு 1975இன் பின்னரே சாத்தியமாயிற்று என்பது என்கருத்து.

1975இல் அவரது சகோதரி செளமினியுடன் இணைந்து கனவுப் பூக்கள் என்றொரு புதுக்கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டார். அன்னை பராசக்தி என்ற ஆன்மீகக் கட்டுரைத் தொகுதியொன்றும் 1975இல் வெளியிடப்பட்டது.

ஈழநாடு பத்தாவதாண்டு நிறைவுக் கவிதைப் போட்டி (1969), நீலாவணன் நினைவுக் கவிதைப் போட்டி (1972), சுடர் சிறுகதைப் போட்டி (1976), செவ்வந்தி கவிதைப் போட்டி (1978), வீரகேசரி எழுத்தாளராண்டுத் திறனாய்வுப் போட்டி (1981), தாரகை சிறுகதைப் போட்டி (1983), களம் சிறுகதைப் போட்டி (1984), நீர்ப்பாசனத் திணைக்களக் கடன் வழங்கு சபைக் கட்டுரைப் போட்டி (1984) முதலியவற்றில் கோப்பாய் சிவம் பரிசில்கள் பெற்றிருக்கின்றார். இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக 1984ஆம் ஆண்டு ஆக்கவரிமைகள் வியாபாரக் குறிகள் பதிவகம் நடத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசாக ரூ 5000 பெற்றமை அவரது இலக்கிய முயற்சிகளுக்குச் சிகரம் வைத்ததாகும். அவ்வாறு வெற்றியீட்டிய சிறுகதைகளின் தொகுப்புத்தான் இந்த **நியாயமான போராட்டங்கள்** என்ற கதைத் தொகுப்பு ஆகும்.

இச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதுவதில் உண்மையில் மகிழ்வும் திருப்தியும் ஏற்படுகிறது. ஒரு நூலுக்கு முன்னுரை எழுதுவது சிரமமான பணி. ஆக்கியோனின் முகம் கோணாமல் அவனது ஆக்கங்களைச் சீர்தூக்கி விமர்சிக்க வேண்டும். மனத்தின் ஆழத்தில் உண்மையாகப் படுவது ஆக்கியோனின் மனத்தைக் கோணச் செய்யுமாயிற்று அவற்றைக் கூறாது விட நேரிட்டு விடும். ஆனால் கோப்பாய் சிவத்தின் இத் தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகளைப் படித்தபோது முகமனுக்குப் புகழாரம் சூட்ட வேண்டிய மனதுக்கொவ்வா நிலைமை எனக்கு ஏற்படவில்லை. ஏனெனில் கோப்பாய் சிவம் சிறுகதை வடிவத்தையும் அது கூறவேண்டிய பொருளையும் அது கொண்டிருக்க வேண்டிய சமூகச் செய்தியையும் சரிவரப் புரிந்து ஆக்கியிருக்கின்ற திறன் எனது இரசனைக்குச் சுவை கூட்டி கருத்து வெளிப்பாட்டில் போலி உணர்வற்ற உண்மை நிலைப்பாட்டைக் கூற உதவியுள்ளது.

இத்தொகுதியில் உள்ள ஏழு கதைகளில் ஒரு மரண ஊர்வலம் புறப்படப் போகிறது. நியாயமான போராட்டங்கள் ஆகிய இரண்டு கதைகளும் யாழ்ப்பாணச் சாதியமைப்பின் ஒரு கோணத்தைச் சித்திரிப்பன. சாதிப் பிரச்சினையை மையமாக வைத்துப் படைக்கப்பட்ட பல கதைகளில் காணப்படும் ஒருவழிப் பாதை கோப்பாய் சிவத்தின் இக்கதைகளில் இல்லை. நியாயமான இயல்பான மாறுதல்களை ஏற்கும் மனிதாபிமான சமநிலை நோக்கு இந்த இரு கதைகளிலும் காணப்படுகிறது.

இத் தொகுதியிலுள்ள ஏக்கங்கள், கணிப்பு, நிழல்களும் நிஜங்களும், அவனும் இவரும், சிதைந்த கூடு ஆகிய ஐந்து சிறுகதைகளும் மனித அகவுணர்வுகளின் அறிவு பூர்வமான வெளிப்பாடுகளைச் சிறப்பாகச் சித்திரிப்பன. இவை கோப்பாய் சிவத்தின் சொந்த அனுபவ வெளிப்பாடுகள் என எண்ணுகிறேன். இந்த ஐந்து சிறுகதைகளிலும் கதை என்று கூற எதுவும் இல்லாதிருப்பதுதான் இக்கதைகளின் வெற்றிக்கும் காரணம். நவீன சிறுகதைகளின் போக்கினைக் கோப்பாய் சிவம் நன்கு புரிந்திருக்கிறார் என்பதற்கு இவை தக்க எடுத்துக் காட்டுக்கள். மனித உணர்வின் ஒரு சிறு முறுகலை அவிழ்த்து விடும்போது இக்கதைகள் பூரணம் பெற்று விடுவதைக் காணலாம். தத்துவார்த்தமான வார்த்தை யாடல்கள் மூலமும் இனிமையும் இறுக்கமும் கொண்ட உரை நடை மூலமும் இக்கதைகளைக் கோப்பாய் சிவம் சிறப்பாக நகர்த்தி முடித்துள்ளார்.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்திற்குச் சிறப்புச் சேர்ப்போர் வரிசையில் இச்சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் கோப்பாய் சிவம் சேர்கிறார் என்பதில் ஐயமில்லை.

உதவி அரசாங்க அதிபர் செங்கை ஆழியான்
(அபிவிருத்தி) (க. குணராசா)

கச்சேரி, கிளிநொச்சி.

10.06.1985.

2004இல் தார்மீகக் கோபங்கள் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சிற்பி அவர்கள் வழங்கிய முன்னுரை

“நியாயமான போராட்டங்கள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை 1985 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டு, ஆற்றல் வாய்ந்த சிறுகதை எழுத்தாளனாகத் தன்னை இனங்காட்டிய கோப்பாய் சிவம் அவர்களின் இரண்டாவது சிறுகதைத்தொகுதி - தார்மீகக் கோபங்கள்.

இவருடைய தந்தையார் பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா (1916 - 2003) தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகியவற்றில் ஆழ்ந்த புலமையும் மலையாளம், ஆங்கிலம், பாளி, ஹிந்தி ஆகிய மொழிகளை வாசித்து விளங்கிக் கொள்ளும் ஆற்றலும் சிங்களம், தெலுங்கு, கன்னடம், குஜராத்தி, வங்காளம் ஆகிய மொழிகளில் நியாயமான அளவு பரிச்சயமும் உடையவராகி அம் மொழிகளில் எழுந்த சிறந்த இலக்கியங்களுட் சிலவற்றை மூலத்திலேயே வாசித்து இரசிக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர்.

சில மொழிபெயர்ப்புக்களாலும் பிற மொழி இலக்கியங்கள் சம்பந்தமான கட்டுரைகளாலும் விமர்சனங்களாலும் சிறுகதைகள், இலக்கியக் கட்டுரைகள் போன்றவற்றாலும் தமிழை வளம்படுத்தி ஈழத்துப் பேனா மன்னர்களுள் ஒருவராகக் கணிக்கப்பட்டவர்.

ஈழத்து இலக்கிய விமர்சகர்களாலும் எழுத்தாளர்களாலும் வாசகர்களாலும் இன்றும் விதந்து பேசப்பட்டுவரும் “மறுமலர்ச்சி” சஞ்சிகையைப் பற்றி, “பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா இல்லையென்றால் “மறுமலர்ச்சி”யே இல்லை” என அதன் நிறுவக ஆசிரியரும் பிரபல எழுத்தாளருமான “சாகித்திய ரத்தினம்” தி. ச. வரதராசன் (வரதர்) குறிப்பிடுமளவிற்கு அந்தச் சஞ்சிகையின் ஆதாரசக்தியாக - உயிர் நாடியாக விளங்கியவர்.

இலங்கை, இந்திய அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், கல்விமான்கள் போன்றோருடன் நேரிலும், கடித மூலமும் தொடர்பு கொண்டு இலக்கண இலக்கியக் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து தானும் பயன் பெற்று அவர்களையும் பயன் பெறச் செய்தவர்.

முப்பது ஆண்டுக்கு மேல் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்து இலக்கிய வேட்கையும் தமிழ் மொழிப் பற்றும் நிறைந்த மாணவர் பலரை உருவாக்கியவர். ஆசிரியப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னர் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கப் பணிகளில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர்.

இதமான இலக்கியச் சூழலில் வாழ்ந்து வளரும் வாய்ப்பைப் பெற்ற கோப்பாய் சிவம் தந்தையின் பெயரில் குளிர் காயாமல் அவர்வழி தான் பெற்ற இலக்கிய ஆர்வத்தையும் அறிவையும் அனுபவங்களையும் தன் போக்கிற்கும் நோக்கிற்குமேற்ப இசைவாக்கம் செய்து தனக்கென ஓர் இலக்கிய ஆளுமையை வளர்த்துக் கொண்டார்.

“வீரகேசரி” நிறுவனத்தின் வெளியீடான “ஜோதி” இதழில் 1967 ஆம் ஆண்டில் எழுதிய ‘ஈழவளநாடு’ என்ற கவிதையுடன் இவர் எழுத்துலகிற் புகுந்தார். வீரகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு, ஈழமுரசு, சுடர், சிரித்திரன், மல்லிகை, அமிர்த கங்கை போன்ற பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளிலும் விசேட மலர்கள் சிலவற்றிலும் ‘ஆனந்த பைரவி’, ‘கோப்பாய் சிவம்’, ‘சங்கீதா’ ஆகிய புனைபெயர்களில் இவருடைய சிறுகதைகள், கவிதைகள், குறுநாவல்கள், கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன.

“கனவுப் பூக்கள்”(கவிதைத் தொகுதி), “நியாயமான போராட்டங்கள்” (சிறுகதைத் தொகுதி), “வெள்ளோட்டம்” (குறுநாவல்), “இலங்கையில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் - சஞ்சிகைகள்”, “சைவாலயக் கிரியைகள்”, “சைவ விரதங்களும் விழாக்களும்” “ஆற்றல் பல நல்கும் ஆஞ்சனேயர்” ஆகியவை இதுவரை வெளியான இவருடைய பத்துறை சார்ந்த நூல்கள்.

இவரது இந்த இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியில் 1975 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1986 ஆம் ஆண்டு வரையிலான

பன்னிரண்டு வருடங்களில் இவர் எழுதிய 18 சிறுகதைகள் இடம்பெறுகின்றன.

வாழ்க்கையிலே நாம் காண்கின்ற சில மனிதர்களை நாம் காணத் தவறுகின்ற கோணங்களிற் பார்த்து அவர்களின் பிரச்சினைகளை, ஏக்கங்களை, அவலங்களை, கனவுகளைத் தன்கதைப் பொருள்களாக்கி அவற்றை அனுதாபத்துடன் நோக்க வைக்கின்றார், சிந்திக்க வைக்கின்றார்.

திடீர்த் திருப்பங்களை, குறிப்பிட்ட சில பருவத்தினர்க்குக் கிளகிளுப்பூட்டும் விரஸங்களைத் தவிர்த்துத் தான் சொல்ல விரும்பும் செய்திக்குப் பொருத்தமான சம்பவங்களை எளிய, இனிய தமிழ் நடையில் ஆசிரியர் சொல்வது பாராட்டிற்குரியது.

பிள்ளைத் தமிழ், குழந்தை, தார்மீகக் கோபம் தலை தூக்குகின்றது ஆகியவை குழந்தைகள், சிறுவர்கள் சம்பந்தமான கதைகள். பிள்ளைத் தமிழில் “நான்” ஆகவும் மற்றைய இரண்டு கதைகளிலும் “அவன்” ஆகவும் குழந்தைகள் மேல் தான் கொண்டுள்ள பாசத்தையும் பரிவுணர்ச்சியையும் ஆசிரியர் வெளியிடுகின்றார்.

ஏழ்மை காரணமாக, வீட்டு வேலைக்காரியாக இருந்து கஷ்டப்படுகின்ற - தேநீர் குடித்தால் தான் மேலும் கறுப்பாகி விடுவேன் என நம்பிக்கை கொண்டிருக்கின்ற ஓர் அப்பாவிச் சிறுமிக்கு மீட்சி அளிக்கும் முயற்சி அந்தச் சிறுமியாலேயே தோற்கடிக்கப்படுவதை உருக்கமாகக் கூறுகின்றது “பிள்ளைத் தமிழ்”. அந்த வீட்டுக் குழந்தையில் வேலைக்காரச் சிறுமி வைத்துள்ள அப்பழுக்கற்ற பாசத்தின் முன்னால் அவளுடைய வயதுக்கு ஒவ்வாத வேலைச்சுமை பெரிதாகத் தெரியவில்லை.

தன்னுடைய திறமையான நடிப்பினால் போட்டியில் முதற் பரிசு பெறும் தகுதியை நாடகத்துக்கு உருவாக்கிக் கொடுத்த ஒரு சிறுவன் ஏதோ காரணத்தினால் அவனுடைய ஆசிரியர்களால் ஒதுக்கப்படுவதைக் கண்டு நடுவர் ஒருவர் குழறுவதை, அதைத் தட்டிக் கேட்பதா வேண்டாமா என்ற மனப் போராட்டத்திற் சிக்கித் தவிப்பதை, இறுதியிற் சரியான முடிவொன்றை எடுப்பதை,

‘தார்மீகக் கோபம் தலை தூக்குகின்றது’ என்ற கதை சுவையாகச் சொல்கின்றது.

ஆகம விதிப்படியும் அந்தரங்க சுத்தியுடனும் பக்தி பூர்வமாகவும் ஆலயக் கிரியைகளை ஆற்றும் கோயிற் குருமார் பொருளாதார முடையால் அடையும் கஷ்டங்களை, அவற்றைச் சீர் செய்ய வேண்டியவர்களின் அக்கறையின்மையை “அன்னை சிரித்தாள்”, “சுனல்” ஆகிய கதைகளில் ஆசிரியர் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றார். ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை என்ற சமாதானத்துடன் யோகநாதக் குருக்கள் செய்த செயல் (அன்னை சிரித்தாள்) கோவில் ஐயர் எடுத்த முடிவு (சுனல்) ஆகியவற்றின் சரி - பிழைகளை விட, அவர்களின் உள்மனப் போராட்டங்கள் சமய, சமூக, பொருளாதார ரீதியிலான சிந்தனைகள் முக்கியமானவை.

அற்புதமான சக்தி வாய்ந்த அந்தச் சுவாமிகளை நேரிலேயே தரிசித்து ஆசிர்வாதம் பெறவேண்டும் என்ற ஆசையுடன் வந்த அந்த அறுபது வயதுப் பெண் எத்துணை நேரம் “தவம்” கிடந்தாள்! தரிசிக்கும் பாக்கியம் அவளுக்குக் கிடைக்கவேயில்லை. பொறுமை இழந்து, வீட்டிற்குத் திரும்பிச் செல்லலாமோ எனச் சிந்தித்த வேளையில் அவளுக்கு ஆசீர்வாதம் கிடைத்தது! அதை வழங்கியவர்.....? “அம்மாவுக்கு உண்மை புரிந்துவிட்டது” என்ற கதையில் ஆரோக்கியமான கருத்துப் புரட்சியொன்றை ஆசிரியர் புகுத்துகின்றார்.

ஆஸ்திகர்களின் வாழ்க்கையுடன் பின்னிப் பிணைந்திருப்பது சோதிடம். வேதங்களின் அங்கமான சோதிடத்தின் நம்பகத்தன்மையை எடுத்துக் காட்டும் விதத்தில் அமைந்துள்ளது, “சோதிடம் பிழையென்றால் கிரகணத்தைப் பார். வாகடம் பிழையென்றால் வைத்தியத்தைப் பார்” என்ற முதுமொழி.

எனினும் சோதிடபலன்கள் சில சமயம் பொய்த்துப் போகின்றனவே! காரணம் என்ன? “நான் சோதிடத்தை நம்புகின்றேன் ஆனால்: சோதிடரை நம்பவில்லை” எனச் சமீபத்தில் யாரோ கூறியதை நினைவூட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது “முன்றிற்குப்பிறகு” என்ற சிறுகதை.

சம்பவங்களைவிட, பாத்திரங்களின் பலவண்ணச் சிந்தனை வீச்சுக்களே “மௌனங்கள் உடைகின்றன”, “இரசனைகள்” ஆகிய கதைகளில் நம்மை ஈர்க்கின்றன.

நடைமுறைக்கும் எதிர்பார்ப்புக்குமிடையேயுள்ள இடைவெளியைச் சமன் செய்யும் சுகமான சிந்தனைகள். அலுப்போ ஆயாசமோ ஏற்படாத ஆக்கபூர்வமான சிந்தனைகள்.

“விரும்பியது கிடைக்காவிட்டால் கிடைத்ததை விரும்பு” என்ற ஆக்கபூர்வமான கருத்தொன்று இழையோடுவதையும் உணரலாம்.

அனுதாபம் தெரிவித்து ஆறுதல் கூறுவது கணவனை இழந்த இளம் பெண்ணின் சோகத்தைப் பன்மடங்காக்கி விடுமோ எனத் தயங்கும் ஒருவனின் சிந்தனை ஓட்டத்தை “இழப்பு” கதையிலே காண்கின்றோம்.

அற்புதமான வேணுகானத்துடன் இழையோடும் சோக பாவத்தின் பின்னணியில் அந்தக் கலைஞனின் காதல் தோல்வி விரவியிருப்பதை “முற்றுப்பெறாத இராகங்கள்” உருக்கமாக உணர்த்துகின்றது.

முதலாளி - தொழிலாளி பிரச்சனைகள், அடக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்ட மக்களின் அவலங்கள், அவற்றின் யதார்த்தபூர்வமான காரணங்கள் விடிவிற்கான நம்பிக்கைகள் போன்றவை மட்டுமே சமுதாய நோக்குடைய இலக்கியத்தின் முக்கியமான அம்சங்கள் என்று சொல்லிவிட முடியாது.

படிக்க வேண்டிய இளம் பருவத்திலே பாடசாலையை எட்டியும் பார்க்க அனுமதிக்கப்படாமல் வீடொன்றிலே வேலைக்காரியாக அடைபட்டுக் கிடக்கும் அவலம் (பிள்ளைத் தமிழ்) கோவிற் குருக்கள்மாரைக் கசக்கிப் பிழியும் பொருளாதரச் சிக்கல் (அன்னை சிரித்தாள், கூனல்) திறமை நிறைந்த - ஆனால், வேறு பின்பலம் இல்லாத மாணவர்கள் சில சந்தர்ப்பங்களில் எதிர்நோக்கும் புறக்கணிப்பு (தார்மீகக் கோபம் தலை தூக்குகின்றது) திறந்த மனதுடன் திருந்திய உள்ளத்துடன்

சிறையிலிருந்து வெளியேறுவோர் மீது சமுதாயம் கொண்டுள்ள காத்ப்புணர்ச்சி (எனக்குரிய இடம்) பெண்களின் நியாயமான ஆசைகளுக்குக் குறுக்கே நிற்கும் சீதனக் கொடுமை (அரங்கேறாத ஆசைகள்) போன்றவை இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகத் தோன்றும் தனிமனிதப் பிரச்சனைகள் அல்ல.

புற்றுநோய்போல் சமுதாயத்தை மெல்ல மெல்ல அரித்துச் சிதைக்கின்ற, உடனடித் தீர்வை அவாவி நிற்கும் நிதர்சனங்கள்.

இவைமீது வாசகர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கின்ற ஆசிரியரின் சமுதாயப் பொறுப்புணர்ச்சி பாராட்டப்பட வேண்டியது.

“சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், குறுநாவல், கட்டுரை ஆகிய பத்துறைகளில் கோப்பாய் சிவம் ஈடுபட்டுள்ள போதிலும் அவரது ஆக்கங்களிலிருந்து அவரைச் சிறந்த ஒரு சிறுகதை ஆசிரியராக இனம் காணலாம்” என ஈழத் தின் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரும் ஆற்றல் மிக்க நாவலாசிரியருமான செங்கை ஆழியான் “ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு” என்ற நூலிற் குறிப்பிட்டதை நன்கு உறுதிப்படுத்தும் வகையில் “பிள்ளைத் தமிழ்”, “தார்மீகக் கோபம் தலை தூக்குகின்றது”, “அன்னை சிரித்தாள்”, “சூனல்”, “முற்றுப்பெறாத இராகங்கள்”, “அம்மாவுக்கு உண்மை புரிந்துவிட்டது” போன்ற கதைகள் அமைந்துள்ளன.

சமீப காலமாக ஆக்க இலக்கியத் துறையிலிருந்து சற்று ஒதுங்கியிருக்கும் கோப்பாய் சிவம் தன் ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி நவநவமான சிறுகதைகள், நாவல்கள் மூலம் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ் வாசகர்களின் சிந்தனைக்கும் வளம் சேர்ப்பார் என எதிர்பார்க்கின்றேன்.

**கந்தரோடை,
சுன்னாகம்.**

**சி.சிவ சரவணபவன்
(சிற்பி)**

**தினகரன் 19.01.1986 இல்
அந்தனி ஜீவா எழுதியது.**

சில வாரங்களுக்கு முன்பு எனக்கு மூன்று புத்தகங்கள் தபாலில் வந்து சேர்ந்தன. அந்தப் புத்தகங்களைப் பார்த்ததும் என் விழிகள் வியப்பால் விரிந்தன. காரணம் நான் தேடிக்கொண்டிருந்த ஒரு புத்தகமும் அதில் இருந்தது.

‘இலங்கையில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள்’ என்ற புத்தகம் தான். அது அதை எழுதியவர் நாடறிந்த எழுத்தாளரான கோப்பாய் சிவம். ஏனைய இரு புத்தகங்களும் கூட அவருடையவைதாம். ஒன்று ‘நியாயமான போராட்டங்கள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி மற்றது அவர் சகோதரியுடன் சேர்ந்து எழுதிய புதுக் கவிதைத் தொகுதியான ‘கனவுப் பூக்கள்’

கோப்பாய் சிவத்தின் படைப்புக்கள் மூலம் அவரை ஏற்கனவே நான் அறிந்துள்ளேன். எனினும் அவரை நான் நேரில் சந்தித்ததேயில்லை.

நண்பரும் பிரபல எழுத்தாளரும் உதவி அரசாங்க அதிபருமான திரு செங்கை ஆழியான் அவர்களுக்கு கோப்பாய் சிவத்தின் ‘இலங்கையில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள்’ புத்தகத்தைக் கேட்டு ஒரு மடல் வரைந்திருந்தேன்.

அந்த மடலின் பயனாகவே கோப்பாய் சிவத்தின் நூல்கள் என்னைத் தேடி வந்திருக்கலாம் என்று எண்ணுகின்றேன்.

மறுமலர்ச்சிக்கால பெரியவர்

நவம்பர் மல்லிகையைக் கடந்த வாரம் படிக்கும் போது அதன் அட்டைப் படக் கட்டுரையை ‘வரதர்’ எழுதியிருந்தார். அட்டையை அலங்கரித்தவர் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் பெரியவர் பண்டிதர் க.பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள்.

பண்டிதர் க.பஞ்சாட்சர சர்மாவை ஒரு தடவை யாழ்ப்பாணத்தில் சந்தித்துள்ளேன். அவரைப் பற்றிய கட்டுரையைப் படித்த பொழுது, படைப்பாளிகளான செளமினியும், கோப்பாய் சிவமும் அவருடைய செல்வங்கள் என அறிந்ததும் எனது மகிழ்ச்சி இரட்டிப்பாகியது. மல்லிகையில் வரதர் எழுதியிருந்த கட்டுரையை வாசித்த பின்னர், என் நினைவில் வந்து நின்றவர் கோப்பாய் சிவம்.

பழைமையில் ஊறித்திளைத்த பண்டிதரின் மகன் கோப்பாய்சிவம். தந்தை பழைய இலக்கியத்தின் பிரதி நிதியாக இருப்பதைப் போல, மகன் நவீன இலக்கியத்தின் வாரிசாகாத் திகழ்கின்றார்.

இதனைக் காலத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி என்றே குறிப்பிடவேண்டும். தந்தையைப் போலவே தனயனும் நல்ல இலக்கியப் பணிகளை ஆற்றிவருவது பாராட்டுக்குரியதாகும்.

சிறுகதை கவிதை, நாடகம், குறுநாவல், கட்டுரை ஆகிய பல்வேறு துறைகளிலும் கோப்பாய் சிவம் ஈடுபட்டுள்ளார். அவரை நல்லதொரு சிறுகதை ஆசிரியராகவே இலக்கிய உலகம் இனம் கண்டுள்ளது. இவர் கிளிநொச்சி நீர்ப்பாசனத்தின் படவரைஞராகக் கடமையாற்றுகிறார்.

சிவத்தின் சிறுகதைகள்

இலங்கையில் படைப்பு இலக்கியத்திற்கு வழங்கப்படும் மிகப் பெரிய பரிசாகிய ரூபா ஐயாயிரம் ஆக்கவுரிமைகள், வியாபாரக் குறிகள் பதிவகத்தினால் 1984ஆம் ஆண்டுக்கான இலக்கியப் போட்டியில் கோப்பாய் சிவத்தின் ஏழு சிறுகதைகள் கொண்ட தொகுதிக்கு வழங்கப்பட்டது. இந்தப் பரிசு பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதியே 'நியாயமான போராட்டங்கள்' என்ற தலைப்பிலவந்துள்ளது.

'ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் இன்றைய ஆரோக்கியமான போக்கிற்கு இளந்தலை முறையினர் கணிசமான அளவு பங்கினைச் செலுத்தி வருகின்றனர் என்ற மெய்மையின்

அடிப்படையில் நோக்கும் போது, அவர்களுள் முதன்மை வகிக்கின்ற ஒருவராகக் கோப்பாய் சிவம் விளங்குவதைக் காணலாம். கோப்பாய் சிவத்தின் பல்துறை சார்ந்த ஆக்கங்கங்களின் கனத்திற்கு 'மறுமலர்ச்சிக் குழுவின் விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களுள் ஒருவரான பண்டிதர் க.பஞ்சாட்சர சர்மாவின் மகன் என்பதும் அதனால் பண்டைத் தமிழிலக்கியத்தின் போக்குகளையும் புரிந்து கொள்ளக் கிடைத்த வாய்ப்பின் விளைவு என்பதும் ஆதார ஏதுக்களாகும் என நம்புகின்றேன்' என பிரபல எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் இவரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கோப்பாய் சிவத்தின் கதைகளில் மனிதாபிமானம் மேலோங்கி நிற்கிறது. 'நியாயமான போராட்டங்கள்' என்ற கதையில் முத்ததுலட்சுமிக் கிழவி மூலம் 'நீ உண்மை நியாயத்துக்காகப் போராட வேணுமடி பிள்ளை' என உரத்த குரலில் கதாசிரியர் சொல்லி வைக்கிறார்.

'அரசியல் மேடைகளில் பேசப்படுகின்ற போராட்டம் என்ற வசனம் அர்த்தமற்ற வெறும் சொல்லாக நின்று விடுகின்ற இந்த நேரத்தில் இவள் அந்த வார்த்தையை எவ்வளவு அழகாகப் பயன்படுத்தி அதற்கா பொருளை விளங்க வைக்கிறாள். எனக் கதாசிரியர் கோப்பாய் சிவம் தனது உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

கோப்பாய் சிவம் தனது கதைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் 'புறத்தே நிகழ்கின்ற சம்பவங்கள், தென்படுகின்ற காட்சிகள், கேட்கின்ற ஓசைகள் எல்லாமே ஏதாவதொரு வகையில் எனது இதயத்தின் உணர்வலை களைத் தூண்டிவிடும்போது இலக்கிய சிருஷ்டிகள் உருவாகின்றன. வாழ்க்கையோடு ஒட்டியதாக நமது கண் முன்னே காண்கின்ற பாத்திரங்களை நடமாட விட்டே எனது கதைகளை நான் அமைக்கின்றேன்' என்கிறார்.

படைப்பாளியான கோப்பாய் சிவம் பதின்மூன்று வயதில் எழுதிய கவிதை மூலம் இலக்கிய உலகிலே தனது காலடிச் சுவடுகளைப் பதிந்தார்.

அதனைத் தொடர்ந்து பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் தனது படைப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். 1975ஆம் ஆண்டு இவரது சகோதரியான செளமினியுடன் இணைந்து ‘கனவுப் பூக்கள்’ என்ற புதுக் கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளார். ‘அன்னை பராசக்தி’ என்ற ஆன்மீகக் கட்டுரைத் தொகுதி ஒன்றையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

தமிழியல் ஆய்வுக்கையேடு

காலத்தின் தேவையை உணர்ந்து கதாசிரியரான கோப்பாய் சிவம் ‘இலங்கையில் தமிழ்வுப் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள்’ என்ற தமிழியல் ஆய்வுக் கையேடு ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்த நூலில் 1841 இல் வெளிவந்த ‘உதய தாரகை’ முதல் 1984 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த ‘இளமதி’ சஞ்சிகை வரை விவரங்களைத் தந்துள்ளார்.

நூல்கள் எரிந்து போகின்ற ஓர் கால கட்டத்தில் வாழ்கின்ற நாம் எம்முடைய பல்வேறு நிலைப்பட்ட வரலாற்றுத் தரவுகளையும், செய்திகளையும் ஆவணப்படுத்தி வைப்பது மிக முக்கியமான கடமையாகும். எம்முடைய நாட்டிலே தோன்றிய தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் ஆகியன பற்றி எமது எதிர்காலச் சந்ததியினர் அறிந்து கொள்ள அவற்றை நூலகங்களிலே அரும் பொருளாகங்களிலே சேகரித்து வைக்க முடியா விட்டாலும் அவை பற்றிய தகவல்களை ஒன்று திரட்டிச் சேர்ப்பது பயன்தரும்.

இவ்வாறு இந்த நூலுக்கு வழங்கிய அணிந்துரையில் பேராசியர் கலாநிதி அ.சண்முகதாஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அவர், கோப்பாய் சிவம் அவர்களுடைய இந்நூல் ஆய்வு நோக்குடையதல்ல, அது ஆய்வுக்குத் தரவாக அமையும் நூல். எனவே அது தமிழுக்குப் பயனுடையது என்கிறார்.

இந்த நூலின் மூலம் பயனுள்ள ஓர் அரிய முயற்சியைப் படைப்பாளியான கோப்பாய் சிவம் செய்துள்ளார்.

மேலும், இத் தொகுப்பில் இடம் பெறாத பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளைத் தேடித் தகவல் சேகரித்து, இரண்டாவது பதிப்பை வெளியிட கோப்பாய் சிவம் ஆர்வம் கொண்டுள்ளார். அதனால் இந் நூலில் இடம் பெறாத தகவல்களை இலக்கிய வாதிகள் அவருக்க அனுப்பி உதவ வேண்டியது கடமையாகும்.

இந்த நூலில் 1841ம் ஆண்டு முதல் 1984ம் ஆண்டு வரை இலங்கையில் வெளிவந்த 375 தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் பற்றிய விவரங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இலங்கையில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் ஒரு நோக்கு ஆரம்பித்த ஆண்டு வரிசையில் இதழ்களில் பட்டியல் அகர வரிசையில் இதழ்களின் பட்டியல் வெளிவர ஆரம்பித்த ஆண்டு விவரம் தெரியாதவை (அகர வரிசை) இப்படியான தலைப்புகளில் நூலில் விவரங்கள் தரப்பட்டு நூலில் விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

ஆசிரியர் இரண்டாம் பதிப்பில் விட்டுப் போன விவரங்களைத் தருவதுடன் ஈழத்து இலக்கியத்திற்குக் கணிசமான பங்காற்றிய கலைச் செல்வி, தேனருவி, மலர், அஞ்சலி போன்ற சஞ்சிகைகளைப் பற்றிச் சற்று விரிவாக எழுத வேண்டும்.

எது எப்படியிருந்த போதிலும் இத்தகைய நல்லதொரு பணியைச் செய்த கோப்பாய் சிவம் அவர்களின் ஆக்கபூர்வமான பணிக்கு இயன்ற அளவு உதவிகளைச் செய்வது ஒவ்வொருவருடைய கடமையாகும்.

இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பை இந்த ஆண்டு வெளியிட நம்மிடமிருக்கும் தகவல்களையும் அவருக்கு அளித்திட வேண்டும்.

கோப்பாய் சிவத்தின் தந்தை. திரு.ச.பஞ்சாட்சரசர்மா மறு மலர்ச்சிக் காலத்து மனிதர். அவரின் மறு மலர்ச்சிக் கால வாரிசாக இவர் திகழுகிறார் என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

கோப்பாய் சிவம் நூல் வெளியீடுகள்

1. இலங்கையில் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளும்
சஞ்சிகைகளும் - ஆய்வும் தொகுப்பும்
2. வெள்ளோட்டம் (பாராட்டுப் பரிசு பெற்றது) -
இரு குறுநாவல்கள்
3. சைவநற்சிந்தனை
4. சைவாலயக்கிரியைகள்
5. சைவ விரதங்களும் விழாக்களும்
6. பஞ்சாக்ஷரம் - ச.ப.சர்மாவின் வாழ்வும் பணியும்
7. நொடியும் விடையும்(பாகம்1 முதல் பாகம் 4 வரை)
-விடுகதைத் தொகுப்பு
8. என்னாலும் பேசமுடியும்
- சிறுவர்க்கான மேடைப் பேச்சுக்கள்
9. மறுமலர்ச்சி கண்ட மாணிக்கம் -
ச.ப.சர்மாவின்பணிகள்பற்றிய பல்கலைக்கழக
ஆய்வு. பதிப்பாசிரியர் கோப்பாய் சிவம்
(ஆய்வாளர் செல்வி செல்வராணி வேலுப்பிள்ளை) 10.
ஆற்றல் பல நல்கும் ஆஞ்சனேயர்
11. நலம் பல நல்கும் நாராயணன்
12. அருள் வழங்கும் மாரியம்மன்
13. இதுதான் இந்துமதம்
14. பஞ்சாக்ஷர தீபம்- மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் பண்டிதர் ச.
பஞ்சாட்சரசர்மாவின் வாழ்வும் பணியும் 15. அக்ஷரானந்தம்
- மொழிசார் கட்டுரைகள்
பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா மற்றும்
ப. சிவானந்தசர்மா (கோப்பாய் சிவம்)

16. வளரும் சிறுவர்க்கு வாழும் இந்து சமயம் பாகம் 1
17. வளரும் சிறுவர்க்கு வாழும் இந்து சமயம் பாகம் 2
18. நவக்கிரக மஞ்ஜரி - நவக்கிரகங்கள் பற்றிய தகவல் தொகுப்பு
19. விவாஹ சோபனப் பாடல்கள்
20. துக்கம் துடைக்கும் துர்க்காதேவி
21. வீரகாவலர் வீரபத்திரரும்
பத்திரம் நல்கும் பத்திரகாளியும்.
22. மந்திரங்கள் கூறும் மறைபொருள் விளக்கங்கள்
23. சைவக் கோயில்களும் மனித உடலும்
- வியத்தகு உண்மைகள்
24. காப்பதில் வல்ல கருட பகவான்
25. ஆன்மீக மங்கலம் அறுபது
26. மறுமலர்ச்சி தந்த பஞ்சாக்ஷரம் - வாழ்வும் வளமும்.
27. சிவானந்த விஜயம் - இந்துவாக வாழ்வோம்
- இந்து சமயக் களஞ்சியம்.
28. அம்பிகையின் அருள்வடிவங்கள்
29. எங்கள் பெயரால் இறைவன்முன்
என்ன சொல்கிறார் சிவாசாரியர்?
30. வாழ்க்கையில் ஜோதிஷம் -
31. சண்முக கதம்பம்
32. ஆத்மபலம் அருளும் ஐயப்ப சுவாமி
33. இல்லற மங்கலம்
34. வைதிக அபரக்கிரியா சங்கிரகம்
35. மாந்தர் மாண்பு
36. 'மறுமலர்ச்சி' இதழ்த் தொகுப்பு
37. கோப்பாய்சிவம் சிறுகதைகள்
38. என்பாட்டில் நான் - கோப்பாய் சிவம் கவிதைகள்
39. பலதும் பத்தும் - கோப்பாய் சிவம் கட்டுரைகள்.
40. கோப்பாய் சிவம் - சம்ஸ்கிருத ஆக்க முயற்சி

".....ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஆழமாகத் தடம்பதித்த மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்களில் ஒருவராக விளங்கிய பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களின் புதல்வரான கோப்பாய் சிவம், தந்தைவழி பெற்ற இலக்கிய உணர்வும் அறிவும், ஆர்வமும் பண்டைய இலக்கியத்தின் பாற்பட்ட பாரம்பரியத்தையும் ஈர்ப்பையும் அவருக்கு அளித்திருந்த அதேவேளை நவீன இலக்கியத்தின் போக் குகளையும் புரிந்து கொள்ள ஏதுவாய் அமைந்தன. சிறுகதை, கவிதை, குறுநாவல், கட்டுரை ஆகிய துறைகளில் இவர் ஈடுபட்ட போதிலும் சிறுகதைத் துறையிலேயே இருக்கு அதிக வெற்றிகள் கிட்டின.

".....சம்பவங்களினூடாகவும் சம்பவ ஷணைகளுடாகவும் ஆண் பெண் உறவு நிலைகளைச் சித்திரிக்கின்ற பாங்கும் அந்த உணர்வு நிலைகளுக்குப் பொருத்தமான பகைப்புல வர்ணனைகளும் இக் கதைகளில் கலாபூர்வமாக அமைந்துள்ளன. அதனால் இவை வாசகரது மனத்தில் பலதரப்பட்ட இரசனை அனுபவங்களைத் தருகின்றன.

"இவருடைய கதைகளின் அவதானிப்புகள் மனித சமூகப் பிரக்ஞை கொண்ட ஓர் எழுத்தாளனின் அக்கறைகளாக அமைகின்றன என நாம் கணித்துவிடலாம். தான் கற்றுணர்ந்த அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாக இவருடைய கதைகள் அமைந்துள்ளன. அழகும் எளிமையும் சேர்ந்த ஆற்றொழுக்கான மொழிநடை இவரது கதைகளுக்கு வலுச்சேர்க்கின்றன."

தி. ஞானசேகரன்
ஆசிரியர், ஞானம்.

9559896403

